

၂၀၁၆

၅၂

ဝေနေအောင်ပွင့်တဲ့ညတွေ

COVER Idea KvaW

- စာမူပိုင်ရှင်/အုတ် - ၅၀၀၄၉၃၀၅၁၀
- ပျက်စားပုံစံ/အုတ် - ၅၀၀၅၆၃၀၅၁၀
- အပုံစံ/အုတ် - Idea Kyaw & Kyaw Oo
- ထုတ်ဝေသူ - အီးပီးစာပေ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အုတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၁၃ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ဗျူ
ဝေနေအောင်ပွင့်တဲ့ညတွေ/ ဗျူ။ ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀
၂၄၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ဝေနေအောင်ပွင့်တဲ့ညတွေ

အခန်း (၁)

မောင်တိမ်တမာန် (B.Sc; Phy)

နှင့်

မပိုးဥဖြူ (B.Sc; Chem)

တို့၏

မင်္ဂလာညွှန်ပွဲ

ရွှေရောင်ဖောင်းကြွနေတဲ့ စာလုံးခပ်ကြီးကြီးအောက်မှာ မင်္ဂလာ
သတို့သမီး၊ သတို့သား နာမည်က ခန့်ထည်ဝုံကြွားနေသည်။
နယ်မြို့လေးရဲ့ အဆင့်အတန်းနှင့်ဆိုလျှင် အလွန်ကြီးကျယ်
ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

စိုးမိုးစာပေ

သတို့သမီး သတို့သား မျက်နှာလေးတွေက မိုးဆမ်းပန်းနယ် ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေသလို ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းတို့သည်လည်း ဂုဏ်ကျက်သရေ တင့်တယ်နေခဲ့၏။

“ကြီးရင်မှီ ငယ်ရင်ချီတဲ့ သတို့သားက သတို့သမီးထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးလို့လည်း ဒီလောက် ပြည့်စုံခမ်းနားအောင် လုပ်ပေးပြီး အချစ်ပိုနေတာပေါ့”

“ချစ်မယ် အလိုလိုက်မယ်ဆိုလည်း ပိုးဥဖြူလေးက ငုံ့ထားချင်စရာပါအေ၊ တို့မြို့မှာ သူ့လောက်ချောတဲ့လှတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ အမိအဘ မရှိပေမယ့် ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်မိ ဣန္ဒြေကြီးရှာပါတယ်၊ ရွာနားမြက်ရွာနွားမစားဘူးဆိုတဲ့အတိုင်း အနီးအနားက ပိုးကြပန်းကြ တင်တောင်းကြတဲ့ သူတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘဲနဲ့ ယူမယ့်ယူတော့ မြို့ကြီးပြကြီးရန်ကုန်သားတဲ့၊ ချမ်းသာလိုက်တာလည်း ကျိကျိတက်ဆိုပဲ”

“ဟဲ့ ဒီအသက် ဒီအရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပျက် တစ်ခုလပ် မုဆိုးဖို ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာနော်”

“ဪ လူယိုလူလွတ်ဆိုပြီး ပိုးဥဖြူ အဒေါ်နဲ့ဦးလေးက ပေးစားလိုက်တာပဲတဲ့၊ သူတို့ချင်းလည်း ချစ်ကြတယ်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင့်တော်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သတို့သားက တို့မြို့က လူကုံထံတွေနဲ့

အပေါင်းအသင်း လုပ်တာနော်၊ စိန်ရွှေငွေ ပွဲစား လုပ်တာတဲ့”

“တို့မြို့က အချောအလှ ပိုးဥဖြူလေး လင်ရက်ကောင်းတာ ခမ်းသာပါတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ သတို့သားဘက်က ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းလည်း မတွေ့ဘူးနော်”

“မရှိလို့နေမှာပေါ့၊ တို့မြို့က မွေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးတက်လူနဲ့ ဆီနွားက သတို့သားဘက်က လူကြီးမိဘနေရာကနေ တာဝန်ယူ ခံစားပြားပေးတာတဲ့၊ ပိုးဥဖြူလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးတာတဲ့လေ၊ မျက်နှာပွင့်သွားတာ သူ့ ပိုးဥဖြူလေး လင်ရွေးတော်တာ သူတို့လည်း အကျိုးရှိသွားတာပေါ့”

အတင်းပဲ ပြောပြော သတင်းပဲပြောပြော ပိုးဥဖြူ ဘဝလေးကို နှိုးနှိုးအားကျတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမငါးခက်တွင်း ဆိုသလို နေခဲ့လေ၊ ရွှေခွဲမြဲလို လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေတော့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း မရှိကြချေ၊ အလှူအပယ် ကျွေးသမျှ စားသောက်ပြီး ကောင်းချီးပေးခမ်းသာနေကြ၏။

“ပိုးဥလေး မောနေပြီလား”

ပိုးဥဖြူ မျက်နှာလေးကို ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ကြည့်၍ တိမ်တမာန် ဆေးလိုက်သည်။ ဝင်းဝါနေသော နဖူးစင်လေးမှာ ရွှေးစလေးတွေ စိုနေတာ တို့လည်း နုဖတ်သော လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ဖွဖွလေး တို့သုတ်ပေး

နေသေး၏။

“မောပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ပိုးဥဘဝအတွက် တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာ အရေးကြီးဆုံး တန်ဖိုးအကြီးဆုံး အချိန် မဟုတ်လား။ အခုလိုမျိုး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ခွင့်ရတာ ဘယ်လောက် ပြီးပြည့်စုံပြီး ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ကိုကိုရော မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့ ပိုးဥလေးရယ်၊ နတ်သမီးလေးလိုချောတဲ့ လှတဲ့ ချစ်သူလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ယင်ဖိုတောင် မသမ်းဘူးသေးတဲ့ ဣန္ဒြေရှင်မလေးလေ၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ပိုးဥလေးက တန်ဖိုးအကြီးဆုံးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်က တခမ်းတနား လက်ထပ်ယူတာပေါ့ ပိုးဥလေးရယ်”

ကိုကိုအပြော ကိုကို အကြင်နာတွေကြောင့် သူမရဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေး ကိုကိုလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ရတော့မှာပါလို့ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာ လုံခြုံအောင် သိမ်းထုပ်စောင့်စည်းရင်း သူမ ဒီအသက်အရွယ်ထိ ချစ်သူရည်းစား မထားခဲ့ဘူးချေ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ဝန်းကျင်ကမှ ကိုကိုနှင့် ဒီမြို့လေးမှာ ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်။ သူမက ဦးတက်လူတို့ ရွှေဆိုင်ရဲ့ ကပ်ရက်ဆိုင်ခန်းလေးမှာ စက်ချုပ်သမလေး။

ကိုကိုက ရန်ကုန်ကနေ ဦးတက်လူဆိုင်ကို ပစ္စည်းအပို့အယူ

လုပ်ရင်း သူမကို မြင်တွေ့သွားကာ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားခဲ့သည်တဲ့။ အစကတော့ သူမ အသွားအပြန် စောင့်ကြည့် အချိန်ပေးပြီး ကိုကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ပေမယ့် သူမက ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းပယ် ရှောင်လွှဲခဲ့သည်။

ဇွဲကြီးသော ကိုကိုက ဒီမြို့လေးမှာ အနေများလာပြီး ဦးတက်လူတို့မှတစ်ဆင့် စကားကမ်းလှမ်း အောင်သွယ် နားချခိုင်းသလို ဦးလေးဒေါ်လေးတို့နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်အောင် ပေါင်းပြီး အိမ်ကိုလည်း အလာစိပ်လာခဲ့သည်။

သူမအပေါ်လည်း ကြင်နာဂရုစိုက်မှုလေးတွေ၊ အလေးအနက် တန်ဖိုးထားမှုလေးတွေနှင့် ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းလေ၏။

အချိန်တွေ ကြာလာတော့ သူမလည်း ဟန်ဆောင် တင်းမထားနိုင်တော့ပါ။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မနေဘူးတဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ကိုကို စွဲညှို့အားတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့။

ကိုကိုအချစ်ကို လက်ခံပြီးတော့လည်း ချစ်သူဘဝ ကိုကိုအကြင်နာ အတွေ့အထိလေးတွေကို စွဲလမ်းပွတ်သိပ် တောင့်တလာသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီလို မင်္ဂလာပွဲကြီး ဆင်နွှဲဖြစ်တော့ ကိုကိုအချစ်အပြုအမူတွေအပေါ် လေးစားတန်ဖိုးထားကာ သူမ အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့သည်။

ချစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ တည်ဆောက်ရတာ ဘယ်

လောက်များ ပြီးပြည့်စုံ စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

အားလုံးကလည်း ကံအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူမကို အားကျကြသည်။ ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုကြသည်။ သူမကလည်း ကိုကိုလက်ကို ရဲရဲတွဲတွဲ လှည့်ပတ်ကြား ပြုံးမော်နေခဲ့၏။

ဘာလိုအပ်ပါသေးသလဲ။

ငွေကြေးဂုဏ်ခန့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကိုကိုမှာ အလှံအပယ် ရှိသည်

တဲ့။

ကိုကိုအချစ် တစ်ခုတည်းနှင့် သူမ ဘဝ အရာရာ ပြည့်စုံနေခဲ့

ပါပြီ။

တစ်သက်စာအတွက် အလိုအပ်ဆုံးက ကိုကိုအချစ်တွေပါပဲ။

အခန်း (၂)

“ကဲ မောင်တိမ်တမာန်ရော သမီးလေး ပိုးဥဖြူရော ပင်ပန်း နေကြပြီ၊ ဒီနေ့ တစ်ခါတည်း ရန်ကုန်ကို ခရီးဆက်ကြမှာဆိုတော့ ခဏအနားယူကြဦးလေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးတို့ကို ကန်တော့ပြီးတာနဲ့ ညတွင်းချင်း ရန်ကုန်ရောက်အောင် ကားမောင်းသွားမယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ နောက် နေ့ ချောင်းသာကို ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ထားလို့ပါ”

“ဟင် တကယ်လား ကိုကို”

ကိုကိုက သူမခေါင်းလေးကို ဖွဖွပတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကိုကိုအစီအစဉ်ကို ခုမှ သိရတာမို့ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားပေမယ့် သူမ

နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၏။

“ဟွန်း ပိုးကိုတောင် အသိမပေးဘူး။ ကိုကို ဘယ်အချိန်တုန်းက စီစဉ်ထားတာလဲ”

“ဪ ပိုးလေးရယ် ပိုးလေးပဲပြောဖူးတယ်လေ၊ ငပလီတို့ ချောင်းသာတို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးဆို၊ အဲဒါကို မှတ်ထားပြီး အခု မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဟန်းနီးမွန်းသွားဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့ ချောင်းသာကို ရွေးချယ်လိုက်တာပေါ့၊ ဘာလဲ ပိုးလေး အဲဒီကို မသွားချင်ဘူးလား”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး ပိုးက ကိုကို အလိုက်သတိ ကြိုတင်စီစဉ် ထားတာကို မသိရလို့ စိတ်ဆိုးတာပါ၊ အဟင်း ပိုး အရမ်းပျော်တယ် သိလား ကိုကို”

ဦးလေးနှင့်အဒေါ်ရှေ့မှာ သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ကိုကို လက်မောင်းကြီးကို ဖက်တွယ်လိုက်သည်။

ဦးလေးနှင့်အဒေါ်လည်း အပြုံးတွေ ဝေဝေဆာဆာနှင့် ကြည့်နှုန်းနေကြ၏။

“မောင်တိမ်တမာန်တော့ ပိုးဥလေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို အလိုလိုက်ရတော့မယ် ထင်တယ်၊ အသက်က နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ဆို ပေမယ့် အရင်က လူကြီးလေး တစ်ယောက် အရမ်းရင့်ကျက် တည်ငြိမ် တာကွဲ့၊ ခုတော့ မင်းနဲ့တွေ့မှ ကလေးဆန်ဆန် ဆိုးနွဲ့နေတော့မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ထက်အသက်ကြီးတော့ အလိုလိုက် ပြည့်ဆည်းပေးရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ အဲ များများဆိုးရင်တော့ နာနာရိုက် ပေးရမှာပေါ့”

“ကိုကိုနော် သူ့ပိုင်နက်ထဲတောင် မရောက်သေးဘူး၊ ဇာတိပြ ဘာပြီ အဲဒါကြောင့် ကိုကို့မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး မြို့ကို မလိုက်ချင်တာ”

“အလကား စတာပါ ပိုးရယ်၊ ဟိုရောက်ရင် ပိုး မျက်နှာမငယ် ခေရပါဘူး၊ ဦးနဲ့အဒေါ်ကိုလည်း ကိုကို ကတိပေးထားပါတယ်၊ မယုံရင် မေးကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးလေးရယ် မောင်တိမ်တမာန်က သမီးကို အတော်ချစ်ရှာတာပါ၊ အဒေါ်တို့ ရင်ခွင်က ခွဲထုတ်သွားရပေမယ့် လိုလေ သေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပါလို့ အဒေါ်တို့ကို ကတိအတန်တန်ပေးထားပါတယ်၊ သမီးကလည်း ကိုယ့်ထက် အသက် ကြီးတဲ့သူပဲဆိုပြီး သိပ်အနိုင်မယူနဲ့ပေါ့ကွယ်၊ တူမလေး လိမ္မာယဉ် ကျေးတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ မိန်းကလေးက လင်ယောက်ျား ရှာဖွေပေးသမျှ စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်၊ သိမ်းထုပ် သေချာရမယ်၊ လင်ကို အိမ်ဦးနတ်လို ကိုးကွယ်လေးစားရမယ်၊ အပြစ် အနာအဆာရှိလည်း တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရမယ်ကွဲ့၊ ဒေါ်လေး ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား သမီး”

သူမ လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်သည်။

တိမ်တမာန်ကလည်း သူမ နည်းတူ ကန်တော့လေ၏။

“သမီး ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ မရှိကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာကိုလည်း ပိုး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ အခုလည်း ကိုကိုနောက် လိုက်သွားရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်”

ပိုး မျက်ရည်တွေတောင် လည်လာသည်။ ပိုး ဆယ့်ငါးနှစ်သမီး အရွယ်ကတည်းက ဒေါ်လေးတို့နှင့်အတူ နေလာခဲ့ရတာ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ။

ဒေါ်လေးက မျက်ရည်လေး တစ်စင်းစင်းနှင့် ပိုးညဖြူ ပန်းလေးကို ဖွဖွလေး ထွေးဖက်လာသည်။

“သမီးလေးရယ် ယောင်နောက် ဆံထုံးပါ။ ကိုယ့်အိမ်ထောင် ဖက်ရှိရာ ကိုယ်လိုက်သွားရမှာပေါ့၊ တူမလေး သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့တာကိုပဲ ဒေါ်လေးတို့က ဝမ်းသာနေတာပါ။ သားတွေ သမီးတွေရရင် တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ဦးပေါ့၊ အနေဝေးတယ်ဆိုပြီး ဒေါ်လေးတို့ကို မေ့မထားရင် တော်ပါပြီ”

“ကဲ မင်းတို့ တူအဖိုးအလွမ်းသယ်နေတာနဲ့ မောင်တိမ်တမာန်

ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေပြီ ရန်ကုန်ထိ ကားမောင်းရဦးမှာ၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်တော့လေ ပိုးဥ”

ဦးလေးရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် သူမ အခန်းလေးထဲကိုဝင်ကာ သားရေအိတ် အသေးလေးထဲကို အဝတ်အစားလေးငါးစုံနဲ့ ထည့်လိုက်ရသည်။

“ပိုးလေး အဝတ်အစားတွေ ထည့်မနေနဲ့တော့လေ၊ ဟိုရောက်ရင် ကိုကို ဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ ကျန်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေလည်း ဝယ်ရဦးမှာပဲ ဥစ္စာ”

ကိုကိုက သူမ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်လာပြီး အိတ်ထဲက အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဆွဲထုတ်နေ၏။ သူမက ပြန်ဆွဲယူကာ အိတ်ထဲကို ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဒီလေးငါးစုံတော့ ယူပါရစေ ကိုကိုရယ်၊ ဒါလေးတွေက ဒေါ်လေးတို့ ဆင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုး စက်ချုပ်လို့ရတဲ့ ချွေးနဲ့စာနဲ့ အမြတ်တနိုး ဝယ်ထားတာ၊ ကိုကို ဆင်တာလည်း ပိုး ဝတ်မှာပေါ့၊ ဒါလေးတွေကလည်း ပိုး ဘဝကို ပိုး မမေ့ရအောင်လို့လေ”

“သဘောဗျာ သဘော ကိုကိုမိန်းမလေး ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုကိုက မငြိုငြင်ပါဘူး”

“အဟင်း အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို ချစ်တာ”

ကိုကိုမေးဖျားလေးကို ပိုး မပီမကမ်း လှမ်းနမ်းလိုက်သည်။
ကိုကိုက သူမကို ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ပြီး မွတ်သိပ်ပြင်းပြော တာရှိုက်
မက်မက် နမ်း၏။

မင်္ဂလာဦးညကို ကိုကိုပိုင်ဆိုင်သော ရန်ကုန်အိမ်မှာ ကုန်ဆုံး
ရမည့်ဖို့ သူမ ကြိုတင်ကာ အရှက်သည်း ရင်ခုန်နေမိသည်။ ကြင်နာယုယ
တတ်လွန်းသော ကိုကိုကို အပျိုဝင်ဘဝလေး အပ်နှင်းရမှာ သူမ ကျေနပ်
ကြည်နူးနေမိပါသည်။

ညနေစောင်းလောက်မှာ ကိုကို ပရာဒိုကားကြီးပေါ် သူမ တက်
ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သူတွေ လက်ပြုသူတွေနှင့် ဖျော်
စရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကို ခွဲခွာရမည်မို့
ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း ကြည်နူးမှုအပျော်တွေက အဆပေါင်းများစွာ
ပိုလွန်းနေခဲ့သည့်အတွက် သူမ အပြုံးနှင့်သာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။
ကိုကိုပခုံးပေါ် မို့နဲ့ လိုက်ရလျှင် အရာအားလုံးကိုတောင်
မေ့လျော့သွားတော့မည် ထင်၏။

အဲသလောက်တောင် ချစ်ခဲ့မိပါသည် ကိုကို။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃)

“ဟင် ဒါ ဟိုတယ်ကြီး မဟုတ်လား ကိုကို၊ ကိုကိုအိမ်ကို
သူ့မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝင်းထဲကို ကားဝင်လာတဲ့အထိ သူမ မသိ။

ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ပြင်ဆင်မှုတွေကို ကြည့်ကာ ကိုကိုကို
လိုက်မိခြင်းပင်။

ကိုကိုက စွဲညှို့စွာ ပြုံး၍ သူမ ပခုံးလေးကို ထွေးဖက်၏။

“ဒီည အိမ်ကို သွားရင် ကိုကိုတို့ကောင်းကောင်း အနားယူရမှာ
မဟုတ်ဘူး ပိုးရဲ့၊ ပြောရဆိုရ ရှင်းပြရနဲ့ ပိုးလင်း ချောင်းသာ တန်းသွားရင်
ကားပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်မေ့သွားမှာပေါ့၊ ဟိုတယ်မှာ အေးဆေး ဖိပ်နွဲ့နွဲ့ပယ်

စိုးစိုးစာပေ

ကွာ လာ”

ကိုကို ဆွဲခေါ်ရာ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ပါလာရင်း ကိုကို သက်သက်မဲ့ ငွေဖြန်းတီးနေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ဟိုတယ်အခန်းကတင် ကုန်ရမယ့်ငွေက နည်းသလား။ စားတော့ သောက်တော့လည်း ဈေးကြီးသေးသည်။

ကိုကိုက သူမကို ခွင့်တောင်းပြီး ဘီယာပါ သောက်လိုက်သေး၏။ အိပ်ရမယ့် အခန်းက မွေ့ရာထူထူ အဲကွန်း တီဗွီ အောက်စက်စိမ်ခံပစ္စည်း အားလုံးပါသည်။

မွှေးပျံ့နေသော ရနံ့နှင့် ဖော်တော် အဆင့်အတန်း မြင့်မား “ပိုး ဘာတွေ ကျိကျိဖို့ တွေးနေတာလဲ”

“ကိုကိုအိမ်က လူတွေ ဘယ်လောက်များလို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာလိုလဲ ကိုကိုရယ်၊ ဟိုတယ်မှာ တည်းလိုက်တော့ ပိုက်ဆံ အပိုကုန်တာပေါ့”

“ဒီပိုက်ဆံလောက်က မိုင်နာပါကွာ၊ ကိုကိုက ပိုးလေး မခံစားဘူးတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့အရသာတွေကို ခံစားစေချင်လို့ပါ။ ငွေရှိတိုင်း ဒီလို စည်းစိမ်ချမ်းသာဆိုတာ ခံစားချင်မှ ခံစားရတာ လာ ဘာမှမပြောနဲ့တော့ မင်္ဂလာဦးညကို ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကုန်ဆုံးရတာ ဘယ်လောက် အနှစ်သာရ ပြည့်စုံလဲ ပိုးလေး သိသွားလိမ့်မယ်”

ထနေအောင်ပွင့်တဲ့ညတွေ

“အို ကိုကို”

လင်းထိန်နေသော မီးရောင်တွေကို ပျောက်ခနဲ ပိတ်၍ ညမီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့လေးကိုသာ ချန်ထားလျက် မွေ့ရာကြီးပေါ် ကိုကိုက သူမကို ဆွဲဖက်ကာ ပစ်လွှဲလိုက်သည်။

သူမ မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးနေသော ကိုကိုနှာသီးဝလေးမှ ပြင်းရှုသော အသက်ရှူသံကြောင့် သူမ ရင်ခုန်လှိုက်မောလာသည်။ ကိုကို အင်္ကျီရင်ဘတ်မှ ကြယ်သီးလေးတွေကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်၍ သူမ အသက်အောင့်ထားလိုက်၏။

ဒီတစ်ည လွန်မြောက်ဖို့ ကိုကိုရော သူမရော ဆုတောင်းမိလိမ့်မည် မထင်။

အချစ်က အဲဒီလောက် သိမ်မွေ့စွဲမက်စရာကောင်းမှန်း သူမ အခုမှ သိခဲ့ရ၏။

အတွေ့အကြုံဆန်းတွေနဲ့ ကိုကိုက ဖြားယောင်းတတ် လွန်းပါသည်။ အရှက်သည်းစွာ ဘယ်လူ့ညာလိုဖို့နှင့် ကိုကိုရင်ခွင်မှ မခွာရက်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ဟင့်အင်း ကိုကိုလို မငြင်းနိုင်တာ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားတွေကြောင့်လား။

မနက်မိုးလင်းတော့ ပြုံးနေတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာကို မကြည့်ရဲစွာ စောင်ကို ခေါင်းပြီးခြုံထားလိုက်သည်။

“ဖိတ် ကောင်းမလေး ချောင်းသာ သွားရတော့မှာ ရေ ထန်နဲ့
“ဟင့်အင်း”
“ဟာ ညစ်ပတ်လှချည်လား။ ခရီးသွားရမှာ ရေမချိုးဘူးတဲ့
“အာ ဒီနားမှာ ကိုကို ရှိနေလို့ မထချင်တာ၊ ကိုကို အပြ

ခဏထွက်ပေး”

“အောင်မာ ဒီမိန်းကလေးက ရှက်နေတယ်ပေါ့ တွေ့မယ်
“အား ကိုကို”

ကိုကိုက စောင်ကိုဆွဲလှုပ်ကာ သူမကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း အနံ့
တွေနဲ့ တိမ်လွှာတွေပေါ် စီးပျော့လိုက်ပါအောင် သင်ပေးနေပြန်သည်။

“ကိုကိုကွာ ရေချိုးရမယ်ဆိုပြီးတော့”

“အေးလေ ခင်ဗျားလေးမှ မထတာ၊ ဒီကောင် အသည်းယာ
တာပေါ့”

“လူလည်ကြီး ဖယ်တော့ ရေချိုးမယ်”

“တူတူ ချိုးမယ်”

“အာ ကိုကိုနော် အဲလို စိတ်ယုတ်ရင် ပိုး ငိုလိုက်တော့မှာ
တကယ်ပင် သူမ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာ၏။

ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ လှိုက်မောနေသည်။ ရှက်ရလွန်းလို့ မျက်နှာ
တစ်ခုလုံး ထူပူနီမြန်းနေ၏။

ကိုကို အလိုက်မသိ ပြုံးနေတာကိုလည်း စိတ်တိုလာသည်။

“ကိုကို”

“ဟောဗျာ ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ အော်လိုက်တာ
ကို အူသွားတာပဲ”

“ဒီမှာလည်း အသက်ရှူကျပ်နေပြီ၊ ဖယ်ပါဆိုမှ”

“ဟာ ပိုး ပိုးလေး”

ကိုကိုကိုယ်ကြီးကို ဖယ်ကာ စောင်ကြီးကို ကိုကိုမျက်နှာပေါ်
အုပ်ပစ်ခဲ့လျက် ရေချိုးခန်းထဲ သူမ ပြေးဝင်ခဲ့ရသည်။

စောင်တွေကို လုံးထွေးထားခဲ့ပြီး ကိုကိုက ရေချိုးခန်းတံခါးကို
အခန်းဒုန်း လာထုပြန်၏။

“ပိုး ပိုးလေး ကိုကိုလည်း ရေတူတူချိုးမယ်၊ အရမ်းနောက်ကျ
နေလိမ့်မယ်ကွ”

“ကျကျ ကိုကို အဲဒီရှေ့မှာ ရပ်နေရင် ပိုး ထွက်မလာဘူးနော်”
သူမ အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ကိုကိုကို အနိုင်ကျင့်လိုက်၏။

“အာ ပိုးက ညစ်ပြီကွာ၊ အေးပါ နေနှင်ဦးပေါ့၊ ပြီးမှ တွေ့မယ်၊
ဒီတစ်ခါ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်မယ် သိလား”

ကိုကို လေသံမာမာနှင့် ကြိမ်းဝါးတော့ သူမ ကြက်သီးမွေးညင်း
ထကာ ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။

ကိုကို လူဆိုး အနမ်းကြမ်းကြမ်းနှင့် ဒီတစ်ခါ ရင်ခုန်အောင်
 လုပ်လျှင် သူမ အသက်ရှူရပ်သွားတော့မည် ထင်သည်။
 မွတ်သိပ်တပ်မက်သော အတွေ့အထိတွေ့နဲ့ မဖြားယောင်းပါနဲ့။
 အသည်းရိုင်းလေးမို့ပါကွယ်။

အခန်း (၄)

ချောင်းသာကို ရောက်လာတော့ နေဝင်ဖျိုးဖျူအချိန်။
 လေပြည်လေညင်းရဲ့ နှုတ်ဆက်မှုကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး
 ဆွဲပါးလန်းဆန်းသွား၏။
 ကိုကို ရွေးချယ်ထားတဲ့ ဟိုတယ်က ရေကူးကန်နှင့် စတိတ်
 ဇင်နှင့် ဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်တွေလည်း ရှိသည်။
 လသာသာ သောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ရတဲ့ အရသာကလည်း
 ဘာနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်မရအောင် ထူးခြားလှ၏။
 မီးတွေ ထိန်ထိန်သာနေသော ရှေးဆိုင်ကလေးတွေဆီက လွင့်ယုံ
 ဘာသာ သီချင်းသံလေးတွေနှင့် လှိုင်းလုံးတွေရဲ့ ပဲ့တင်သံက စည်းချက်
 ညီစွာ နားဝင်ပီယံ ငြိမ့်ညောင်းသာယာလှသည်။ ကိုကိုက ဟိုတယ်မှာ

ဈေးအကြီးဆုံး အစားအသောက်ကောင်းတွေ ကျွေးပေမယ့် သူမကတော့ ကမ်းခြေနှင့် မနီးမဝေး အုန်းလက်အမိုးအကာအောက်က ဆိုင်လေး တွေမှာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စားသောက်ရတာကို သဘောကျလေသည်။

“ပိုးလေး ပင်လယ်ထဲ ဆင်းမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ပိုး လှိုင်းလုံးတွေကို ကြောက်တယ် အဝေးက လှမ်းကြည့်ရတာတောင် ရင်တွေ တုန်တယ်”

“ချောင်းသာကိုလာပြီး လှိုင်းမစီးရင် ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိမှာလဲ ပိုးရဲ့၊ ဘောကွင်းစီးလေ၊ ကိုကို ထိန်းပေးမှာပေါ့”

“အာ ပိုး တကယ်ကြောက်လို့ပါဆို ကိုကိုကလည်း ဟို ကိုကို ကူးချင်ကူးလေ၊ ပိုး ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ စောင့်ကြည့်နေ မယ်”

“တော်ပြီကွာ အဲဒါဆို ကိုကိုလည်း ပိုး လက်ကိုဆွဲပြီး လမ်းပဲ လျှောက်တော့မယ်”

အဲလောက် အလိုက်သိနားလည်ပေးသော ကိုကိုကို သူမ မစွဲလမ်းဘဲ နေပျံ့မလား။

ကိုကိုက သူမ လက်ဖျားလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲကိုင်ပြီး သူမ မျက်နှာလေးကို တကြည့်ကြည့် လုပ်၍ လမ်းလျှောက်သည်။

ပင်လယ်ထဲ မဆင်းဖြစ်တော့၍ ပိုး ကိုယ်ပေါ်တွင် ခါးဝတ်ပိုင်း

ပတ်ထားသော ပဝါပါးကိုလည်း မဖယ်ဖြစ်တော့။ လိမ္မော်နှင့်အနက်ကြား ခေကူးဝတ်စုံလေးနှင့် ပိုးအလှက ပဝါပါးမှ ဖောက်ထွက်ကာ ဆည်းဆာ နှင့် အင်အားခြင်း ပြိုင်နေသည်။ အကြည့်ရဲလွန်းသော ကိုကိုတက်သို့ ပိုး မလုံမလဲ လှည့်ကာ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲရသည်။

“ကိုကို ပိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးက အဆုံးအစ မရှိလို့ မမြင်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ကိုကို အချစ်က အဲဒီထက် ပိုလိမ့်မယ်၊ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ပိုးကို ကိုကို ချစ်တာ”

“တစ်သက်လုံးလား ကိုကို၊ ဆံဖြူသွားကျိုး အိုမင်းတဲ့အထိ ပိုး တစ်ယောက်တည်းကို ချစ်မှာလား”

ကိုကို တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လှည့်လိုက်တဲ့ ကိုကိုမျက်နှာမှာ ချိုအိညို ရီနေသော အပြုံးကို တွေ့ရ၏။

“ပိုးကို ကိုကို တကယ် ချစ်တာပါ ပိုးရယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း လက်ထပ်ယူခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီ စကားက ကိုကို ပြောနေကြ စကားမို့ ပိုး သိနေပြီသား လေ ကိုကိုရဲ့၊ ထားပါတော့ ကိုကိုအသက်က သုံးဆယ့်လေးနှစ်နော်၊ အဲဒီအရင်က ကိုကို ကျင်လည် ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အတိတ်အကြောင်းကို သိချင်တယ်၊ ပိုးကို ပြောပြပါလား”

“အင်း အချိန်တွေ စောသေးတယ်၊ ကိုကိုတို့ ဒီမှာ အေးအေး ဆေးဆေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြဦးမယ်လေ၊ ချောင်းသာက မပြန်ခင် တော့ ကိုကို ပြောဖြစ်မှာပါ”

ကိုကို ပဟေဠိအတွက် သူမ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဘာမှ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။

တည်ငြိမ်ခန့်ညားချောမွေ့နေသော ကိုကိုမျက်နှာလေးကို တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်ကာ ကိုကိုရင်ခွင်တွင်းမှာ မှီနွဲ့ပစ်လိုက်သည်။

လေပြည်နုနုကြောင့် လွင့်ဝဲနေသော သူမ ဆံနွယ်လေးတွေကို စုစည်းဆုပ်ကိုင်ကာ တိမ်တမာနံ တရှိုက်မက်မက် နမ်းမွှေးလိုက်သည်။ ရင်ခွင်မှာ ဆွဲကပ်၍ ကျောကနေ သိုင်းဖက်လိုက်၏။

လေရဲ့နောက်ကို တိမ်တွေက ပြေးလွှားလိုက်နေတာလား။ ပြေးလွှားနေတဲ့ တိမ်တွေပေါ် လက စီးနင်းလိုက်သွားတာလား မသိ။

တရွေ့ရွေ့နှင့် တွန်းတွန်းထိုးထိုး လင်းထိန်သာယာသွားလိုက်၊ မှောင်မှိုက်ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်။

ညဉ့်နက်လေလေ လှိုင်းပုတ်သံက ကျယ်လောင်လေ။ လေပြည်လေညင်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တိုက်ခတ်လာ တတ်တာလည်း ရှိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သဘာဝနှင့်သူတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ် သီချင်း

တစ်ပုဒ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း စီးပျောပေးနေတဲ့ ခံစားမှု တစ်ခုပါပဲလေ။

ဟိုးခပ်ဝေးဝေးက လှိုင်းလုံးတစ်လုံး သူမဆီ အရှိန်နှင့်ပြေးဝင် ဆောင့်ဖို့ ဟန်ပြင်နေ၏။

ကြောက်ရွံ့သွားပေမယ့် မမြင်လိုက်ရမှာ စိုးတာကြောင့် မျက်လုံးကို စုံဖွင့်ထားလိုက်မိသည်။

ရင်ခွင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ လုံခြုံမည်ဆိုလျှင် ခိုနားခွင့်လည်း ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ရင်တွေတုန်လိုက်တာမှ အရမ်းပါပဲ ကိုကိုရယ်။

ဘက် လှည့်လာသည်။

“ကိုကိုရင်ထဲမှာ ပိုးကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးပဲ၊
ပိုး စိတ်ထိခိုက်သွားမှာလည်း သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ရ
တော့မှာဆိုတော့ မပြောလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး ပိုးရယ်”

“ဘာ ဘာအကြောင်းတွေလဲ ကိုကိုရယ်၊ ပိုး ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊
ဒါပေမဲ့ ကိုကို ပြောမှ ပိုးသိရမှာ ပြောပါ ကိုကို”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားကာ ကိုကိုလက်မောင်းကြီးကို
ဆုပ်ကိုင်၍ ပိုး တိုက်တွန်းလိုက်ရသည်။ ကိုကိုက ပိုး လက်ဖမိုးလေးကို
သူ့လက်ကြီးနှင့် အုပ်ဖိုးဆုပ်ကိုင်ပြီး လေးပင်သော သက်ပြင်းကို မသက်
မသာ မှုတ်ထုတ်ရင်း

“ကိုကိုမှာ ဆယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ် သားတစ်ယောက်
ရှိတယ် ပိုး”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို ကိုကို အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်ပေါ့၊ ကိုကို
ရဲ့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ပိုး ကိုကို ဆယ်ရှစ်နှစ်သားအရွယ်က အိမ်ထောင်
ကျခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအိမ်ထောင်ဖက်က မရှိတော့ပါဘူး။ သူ ဆုံးသွား
တာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ”

“ကိုကိုရယ် ပိုး ပိုးက”

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၅)

“လည်ရပတ်ရတာလည်း ပျင်းလာပြီ၊ အစားအသောက်တွေ
လည်း မျိုးစုံနေပြီ၊ ရန်ကုန်က ကိုကိုအိမ်ကို မပြန်သေးဘူးလား ကိုကို”

“အင်း ပြန်မှာပေါ့”

တိုးတိတ်ပြတ်တောက်စွာနှင့် တိမ်တမာန်က သဲသောင်ပြင်ဘက်
ဆင်းလျှောက်သွားသည်။

နောက်က အပီလိုက်လာကာ ကိုကိုနှင့်အတူ သဲသောင်ပြင်ပေါ်
ပိုးလည်း ထိုင်ချလိုက်၏။ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ပွေ့ပိုက်ကာ မေးလေးမှေးတင်ပြီး
သူန့်မှုန်နေသော ကိုကိုမျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို”

ကိုကိုက ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကို ငေးကာ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီးမှ သူ့မ

စိုးမိုးစာပေ

သူမ စကားမဆက်နိုင်တော့ပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူကုံးမရ ဖြစ်ရင်း တလိုက်လိုက် ဝမ်းနည်းကာ အသံတိတ် ငိုကြွေးလိုက်မိသည်။ ကိုကိုကို သူမရော သူမ အဒေါ်နှင့် ဦးလေးရော အစကတည်းက လူပျိုလူလွတ်လားဟု မမေးခဲ့မိတာဘဲ မှားယွင်းခဲ့ပြီလား။

ကိုကိုက သူ့ရဲ့ အမည်းစက်ကို သိုဝှက်ကွယ်စွာ ချည်းကပ် ခဲ့သည်အတွက် ကိုကိုကို အခုမှ အပြစ်တင်နေလို့ရော ဖြစ်ပါ့မလား။

အရာရာ လွန်ကျွံမှားယွင်းခဲ့တာ ဘဝတစ်ခုလုံး နှလုံးသား တစ်ခုလုံး။

“ပိုး”

ကိုကို ထွေးဖက်ပြီး ခေါ်လိုက်မှ ပိုပြီးဝမ်းနည်းလာကာ မျက် ရည်တို့ အဆီးအတားမဲ့ သွန်ကျလာသည်။

“ပိုး အရမ်းဝမ်းနည်းရမယ်ဆိုတာ သိလို့ ကိုကို မပြောရက်ခဲ့ ပါဘူး ပိုးရယ်၊ ကိုကို ပိုးကို အရမ်းချစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ အစက မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အရမ်းကူကြီးကြီးတဲ့ ပိုးကို ကိုကို မပိုင်ဆိုင်ရမှာ စိုးရိမ်မိလို့ပါ”

လက်မြောက်တဲ့ မုသားတွေဘဲ မဟုတ်လားဟု ပိုး မပြောချင် တော့ပါ။ အရာရာ အကောင်းအတိုင်း မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝ တစ်ခု

အတွက် သူမ ဘာတွေကို ထပ်ပြီးစတေးရဦးမှာလဲ။

“မငိုပါနဲ့ ပိုးရယ်၊ ပိုးကို တမင်သက်သက် လိမ်ညာခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုကို ရင်ထဲ မချိပါဘူး။ ကိုကိုတို့ အကြောင်းကံပါလို့ ရေစက်ဆုံခဲ့ကြပြီလေ၊ ကိုကိုကို ပိုး ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အရာရာ သိမ်းပိုက်ပြီးမှ ဒီစကားမေးနေသေးလား၊ ကိုကိုရယ်၊ ချစ်တယ် ပြောလို့ရော ဘာထူးလာမှာလဲ၊ မချစ်ဘူး ပြောတော့ရော ဘာထူးခြားလာမှာမို့လဲ၊ ပိုး ဘဝက အကြွေပန်းဖြစ်နေခဲ့ပြီပဲ”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ ပိုးရယ်၊ ပိုးကို ကိုကို တန်ဖိုးထားပါတယ်၊ အရမ်းလည်း ချစ်တယ် ပိုး၊ ပိုးကို တသီးတသန့် တစ်နေရာမှာ ထားပြီး ကိုကိုအကြောင်း ပြောမပြုလည်း ပိုး ဘာမှသိရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအိမ်မှာ ပိုးကို အိမ်ရှင်မနေရာ ပေးချင်တယ်၊ ကိုကိုသားနဲ့ ပြေလည် အောင် နေပြီး မိသားစုဘဝလေး ဖြစ်သွားစေချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ပိုးနဲ့ ရင်သွေးမယူဘဲ”

“ရှင် ဘာ ဘာပြောလိုက်တယ် ကိုကို၊ ပိုး ကလေးမယူရဘူး။ ကိုယ့်ရင်သွေးရယ်လို့ မမွေးဖွားရတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ကိုကို”

ပိုး အထိတ်တလန့်နှင့် ကိုကိုလက်မောင်းကို ဆွဲခါယမ်းကာ မေးလိုက်သည်။ ကိုကိုက အေးအေးသက်သာ ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

“ဒါက ကိုကိုနဲ့ ပိုးဘဝတွက် ပြောတာပါ ပိုး၊ ကိုယ့်မှာ သား

တစ်ယောက် ရှိနေတဲ့အတွက် သွေးမကွဲစေချင်ဘူး။ သားက အရွယ်
ရောက်နှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့ သားလည်း ရှက်ရှာမှာပဲ”

“ကိုကိုရယ် ပိုး ပိုး စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို
ကိုကို ဖန်တီးမပေးတော့ဘူးပေါ့။ ပိုးဘက်ကို တစ်ခုမှ မစဉ်းစားပေး
တော့ဘူးပေါ့”

“ပိုးရယ် ကို”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ် ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့။ ပိုး ဘာမှ
မကြားချင်တော့ဘူး။ ကိုကို ဖြေသိမ့်နေတာတွေ နှစ်သိမ့်နေတာတွေ
က ပိုးရင်နာစရာတွေချည်းပဲ။ ရှိပါစေတော့ ကိုကို၊ ကိုကိုအချစ်ကို
ယုံမှား သံသယမရှိဘဲ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ခဲ့မိပြီပဲ။ ဖြစ်သမျှ အကောင်း
ချည်းပဲပေါ့”

“ပိုးရယ်”

ဟု ညည်းညူလိုက်သော်လည်း ကိုကို ပိုး မျက်ရည်တွေကို
သုတ်မပေးခဲ့။ ရှိုက်သံလေး တိုးတိတ်သွားအောင် ချောမြို့ခြင်း ထွေး
ဖက်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။

သောင်ပြင်က သဲကြမ်းကြမ်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် သက်
ပြင်းတွေသာ ခဏ ခဏ ချနေလေ၏။

ပိုးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခြင်းလား ရှေ့ဆက်ရမယ့်

အနာဂတ်အတွက် ရင်လေးနေခြင်းလား မသိနိုင်။ ပိုး ကတော့ ပြန်ပြင်
သို့မရတော့တဲ့ အမှားတစ်ခုအတွက် နောင်တနှင့် ငိုရှိုက်နေရုံကလွဲလို့
ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တဲ့ အဖြစ်။

ပိုး မျက်ရည်တွေကို ပိုး ကိုယ်တိုင်ပဲ သုတ်လိုက်ပါတော့မယ်
ကိုကို။

ကိုကိုကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိပြီးမှ အရာရာ ရင်ဆိုင်ရုံပဲ
နိတော့တာပေါ့။

လှိုင်းပုတ်သံလည်း မကြားချင်။ လေပြည်နုနု အေးမြမှုကို
လည်း မခံစားချင်။

ဆိုင်တန်းလေးတွေဆီက ဂီတသံလည်း နားဝင်မချီတော့။
မြင်မြင်သမျှ အရာရာ အားလုံး အကျည်းတန်နေခဲ့ပြီ ကိုကို။

မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူနေတာ အန်တီသက် မသိဘူးလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေစိတ်ကြောင့် မေမေ သေခဲ့ရတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ နာကြည်းတယ် ဖေဖေကို မုန်းတယ်”

စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်နေသော သားထွေးကို ဒေါသက်ဝေ ဘယ်လို ဖျောင်းဖျရမှန်းမသိတော့ပါ။

ကိုယ်က တိမ်တမာန်ဘက်က ဆွေမျိုးနီးစပ် အစ်မဝမ်းကွဲမို့ တိမ်တမာန်ကို အပြစ်ဖို့လို့လည်း မဖြစ်။

“သူ အတည်တကျ ဒီအိမ်ကြီးပေါ် ခေါ်တင်လာဖူးတဲ့ မိန်းမ မရှိသေးဘူးဆိုတော့ သူနဲ့ပါလာမယ့် မိန်းကလေးကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်တာ မကောင်းဘူးလား၊ သားထွေးရယ်၊ မိန်းမကောင်းလေး ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် သူ ခြေငြိမ်ရင်လည်း ငြိမ်သွားမှာပေါ့”

“ထင်လား အန်တီသက်၊ အန်တီသက် မောင် ဓမ္မမဖောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ယုံကြည်လား။ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းနဲ့ မြာပွေနေခဲ့တာ မေမေ့အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ၊ ပြီး သူ ဆင်ခြင်သွားတာ ရပ်တန့်သွားတာ ခုချိန်ထိ ရှိခဲ့ဖူးလို့လား။ အလုပ်ကို ဗန်းပြ တစ်နှစ်ရှိမှ ပြန်လာချင် လာတယ်၊ လေးငါးခြောက်လလည်း နေချင်နေတယ်၊ သားဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုရော ဘယ်နှခါ ဂရုစိုက်ခဲ့ အလေးထားခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ အဆင့်ဘယ်လောက် ရသလဲ

အခန်း (၆)

“သားထွေး သားထွေးအဖေ ဒီနေ့ ပြန်လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထားတယ် မဟုတ်လား။ သားထွေး ဘယ်မှမသွားခဲ့တော့နော်”

မင်းတခေတ် မျက်နှာ ချက်ချင်း ညှို့မိုင်း ပျက်ယွင်းသွားကာ အန်တီသက်ဘက် ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“သွားချင်တဲ့အချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်တဲ့ အဖေ့လို ကျွန်တော် တကူးတက စောင့်ပေးစရာ လိုလို့လား အန်တီသက်”

“ဪ ဝီတစ်ခေါက်က သူယူလာမယ့် မိန်းမ၊ သားထွေးအတွက် မေမေလေး ပါလာမှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါကရော ဘယ်လောက်ထူးဆန်းနေလို့လဲ၊ ဒီအိမ်ပေါ်ဏီ သာ ခေါ်မတင်ခဲ့ဘူးတာ မေမေ ရိုက်တည်းက တစ်ရွာတစ်ကျီဆောက်

ဆိုတာရော စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလို့လား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နေချင်သလို နေနေတာ အန်တီသက်၊ ဝေဒနာဆိုတာ ခံစားရမှ သိသတာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေ့ကို အဖေ တစ်ယောက်လို မသတ်မှတ်ဘူး။

“သားထွေးရယ် မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း၊ ငရဲကြီးပါ့မယ် ကွယ်၊ သူ ဘာလုပ်လုပ် ဖအေက ဖအေပဲလေ၊ မတော်ချင်လို့လည်း မရဘူး။ မခေါ်ချင်လို့လည်း မရဘူး၊ သား”

မင်းတခေတ်က နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပန်းကို စုံတွန့်သည်။ လက်ငါးက ကော်ဖီခွက်လေးကိုလည်း စားပွဲပေါ် ဆောင့်ခနဲ ချ၏။

“အဖေ မဝိသတာကို စော်ကားမိလို့ ငရဲခံ အပြစ်ကျမယ်လည်း ဆယ်ခါပြန် ကျွန်တော် ခံလိုက်မယ် အန်တီသက်၊ ကျွန်တော့်ဘာဝက ဘာတုံ့ပြန်ခွင့်ရှိလို့လဲ၊ မုန်းတာကို မုန်းတယ်၊ နာကြည်းတာကို နာကြည်းတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲ ပေါ့သွားအောင် ပြောရမှာပဲ”

တရစပ်ပြောပြီး ခြေသံပြင်းပြင်း လှမ်းထွက်သွားတဲ့ မင်းတခေတ် ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ဒေါသထဲ ဝေ သက်ပြင်းချမိသည်။

တကယ်တော့ ဒီကလေး ပြောတာလည်း အလွန်မဟုတ်။ တိမ်တမာန်အကျင့်ပျက် တေပေလေလွင့်နေခဲ့တာ မင်းတခေတ် အသက်ရှုအမျှ ရှိခဲ့ပြီဆိုတာ ဒေါသက်ဝေလည်း သိနေခဲ့သည်။

မွေးကင်းစ အရွယ်ကတည်းက ခုချိန်ထိ သားတစ်ယောက်လို နှေးနှေးထွေးထွေး မဆက်ဆံခဲ့တာ မင်းတခေတ်လေး နာကျင်ရှာပေမပေ။ တွေ့ကြုံဆုံတိုင်း ဖျောင်းဖျားချခဲ့ပေမယ့် တိမ်တမာန် ပြောင်းခြင်း မရှိတာ ဒေါသက်ဝေ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ကိုယ်က မိမ့်မဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဖို့ သူတို့အိမ်မှာ အစေအပါး ချွန်ယုံတော်လို ကပ်ရပ်နေခဲ့ရတာ၊ နေရာတကာ သြဇာအာဏာသုံးပြု ဆောက်အောင်လည်း အရာမဝင်။

“တီ တီ”

ဟော လာကြပြီထင်ရဲ့။ စောလှပါလား။

ကားဟွန်းသံကြားတော့ ဒေါသက်ဝေ ပြေးထွက်လာသည်။ မင်းတခေတ် တွန်းဖွင့်သွားတဲ့ ခြံတံခါးကနေ တောက်လျှောက် မောင်းဝင်လာတာမို့ ကားလေးက တိုက်ဆင်ဝင်အောက်ထိတောင် ရောက်နေပြီ ခြံတံခါး။

တိမ်တမာန် ဘယ်လို မိန်းမ အိမ်ခေါ်လာတာလဲ အာရုံစိုက်နေဆဲ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တဲ့ ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေးနှင့် ဝင်းဝါနုဖတ် နေသော ခြေအစုံကို အရင်ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှည်လျားဟန်ရှိသော ဆံနွယ်တွေကို ခေါက်ကလစ်လေးနှင့် ဖာပိုကရီ ညှပ်တင်ထားပေမယ့် မရိုးမဆန်း ကြည့်လို့ကောင်းနေ၏။

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲလေး။ မျက်ဆံ အိမ်နက်နက်နှင့် မျက်ဝန်းကျယ်ကျယ်၊ စင်ဒြာင့်နေသော နှာတံ၊ အရောင်နုနု ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လှရက်နိုင်လွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ဒါကြောင့်များ မခွဲနိုင် မခွာရက် တိမ်တမာန် အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့တာလား။

“သားရော မမသက်”

“ဪ အေး ခုလေးပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားလေရဲ့”

“အာ ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုဖုန်းဆက်ထားရဲ့ သားနဲ့၊ သားက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ကလေးဆိုတော့ မေ့သွားလို့ နေမှာပါကွယ်၊ ကဲ ကဲ အိမ်ထဲ ဝင်ကြ မမသက် ပစ္စည်းတွေ သယ်လာခဲ့မယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါ်သက်ဝေ ကားအနီး ရောက်လာခဲ့တော့ တိမ်တမာန်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲကို ဝင်သွားကြသည်။

ဟင် ပစ္စည်းတွေက ထွေထွေထူးထူးလည်း မပါ။ တိမ်တမာန် အဝတ်အစားအိတ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်လုံးနှင့် သားရေအိတ် ခပ်သေးသေး တစ်လုံးသာ တွေ့ရ၏။

ကောင်မလေးက သို့တံ့ဆင်းရဲသော အသိုက်အဝန်းထဲကလာ။ နှစ်ကလေးကတော့ မြင်တာနှင့်ငေးကြည့်ချင်လောက်အောင် ချောမော သပ်ပါသည်။

ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေလို လန်လန်ပျံ့ပျံ့လည်း မဟုတ်။ ရိုး ခင်းသော ဣန္ဒြေရှင်လေး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေး နှုတ်နှာက တပ်မက်မှုတွေကင်းပြီး ညှိုးရော်နှစ်လျှော့နေသလို ထင်မိ၏။ နေရာစိမ်းမို့ ဟန်ဆောင်နေခြင်းလား။

“မာန် ဒီပစ္စည်းတွေ မမသက် မင်းအခန်းထဲပဲ ပို့လိုက်ရမယ်”

ပေါ့ပါးစွာ ဆွဲလာပြီး ဒေါ်သက်ဝေ မေးလိုက်သည်။
“စည်းခန်းဆိုဟန်မှာ နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်နေကြရင်းမှ တိမ်တမာန် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကျွန်တော့်အခန်းကဲပဲ ထားရမှာပေါ့ မမသက်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏ ထားလိုက်ပါဦး ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့တာသာ အပေါ်ထပ် ယူသွားလိုက်ပါ မမသက်ကို ပိုးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့၊ ဒါ ကျွန်တော် လက်ထပ် ခိုက်တဲ့ ပိုးဥဖြူ တဲ့၊ ပိုးဥ သူက ကိုကိုအစ်မ ဝမ်းကွဲ ဒေါ်သက်ဝေ၊ အာတွက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ရမှာပါ၊ မမသက်က သဘောကောင်း သယ်”

ဆိုဟန်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ ဒေါ်သက်ဝေကို ပိုးဥက အသိအမှတ်ပြု ပြုံးပြသည်။

ဒေါ်သက်ဝေလည်း ရင်းနှီးနှေးထွေးစေရန် လှိုက်လှဲစွာ ပြုံး၍ လိုက်ရ၏။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူတော့ နည်းတယ် ပိုးရဲ့၊ မမသက်က အောက်ထပ်အခန်းမှာ နေတယ်၊ မင်းတခေတ်က သူ့အဖေ ညာဘက်အခန်းမှာ နေတယ်၊ ခြံဝင်းထဲမှာလည်း ခြံစောင့် မရှိတူးလေ၊ ဝင်းတံခါးကို ရီမှတ်နဲ့လည်း ဖွင့်လို့ရအောင် ဒီအတိုင်း ဖွင့်လို့လည်း ရအောင် ပြင်ဆင်ထားတယ်၊ ဪ မမသက် ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့မလား မာန်”

“ကျွန်တော်တို့ နေ့လည်စာ အပြင်က စားခဲ့ပြီ မမသက်၊ ညစာပဲ သားနဲ့ဆုံအောင် တူတူ စားတော့မယ်”

“အေးကွယ် မမသက်ကတော့ နေ့လယ်စာရော ညစာရော စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဟိုလေ ပိုး အကြိုက် ပိုး စားချင်တာလည်း မမသက်ကို ကြိုပြောထားလေ၊ မမသက် ဂရုစိုက်ပြီး ချက်ကျွေးပါ့မယ်”

“နေ နေပါစေ မမသက်၊ ပိုးအတွက်သီးသန့်ကြီး မစီစဉ်ပါနဲ့၊ ပိုးက ဟင်းမရွေးပါဘူး။ ဘာနဲ့မဆို စားတတ်ပါတယ်”

လောကွတ်မဟုတ်တဲ့ အသံချိုချိုလေးကြောင့် ဒေါ်သက်ဝေ ပိုးကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်သွားခဲ့သည်။

မင်းတခေတ် မငြိုငြင်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရတော့မည် ထင်

ဆုံးမပဲ့ပြင်မယ့်သူ မရှိလို့ ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ မင်းတခေတ်ကို မိထွေးနေရာကနေ သည်းခံနိုင်ပါ့မလား။

မိထွေးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားလို့ အပြိုင်အဆိုင် ဆက်ကြွကြလျှင်ဖြင့်...။

အခန်း (၇)

“သား”

ခေါ်သံက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိ။

ဂရုမစိုက်ဘဲ အပေါ်ထပ်တက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်ပေမယ့် အရွှေ့အပြောင်းကိစ္စ ပြောစရာ ရှိနေ၍ အန်တီသက်ပါ ဝိုင်းထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းဆိုဟာခုံထောင့်စွန်းမှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ထမင်းလက်ဆုံ စားဖို့ သားကို စောင့်နေကြတာ၊ မင်း ပြန်လာတာ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ သား”

“အချိန်နာချီကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်တက်အောင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ သင်မပေးခဲ့ဖူးဘူး ဖေဖေ”

“ဟိတ်ကောင် ဒီမှာ ဧည့်သည်ရှိတယ်၊ စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း”

မထိခဲ့မိုင် မင်းတခေတ် အပြောကို တိမ်တမာန် အော်ငေါက်

စိုးစိုးစာပေ

ဘားဆီးလိုက်သည်။

မင်းတခေတ်ကတော့ မိထွေးဆိုတဲ့ မိန်းမ အဖြူအမည်း ဘယ်လိုလဲ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားမလား တွေးမပူခဲ့ပါ။

“မင်းကို ရောက်ခါစမို့ ငါ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ဘယ်အချိန် ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ပြန်ခံပြောခွင့်တော့ မရှိဘူး၊ မင်းတခေတ်၊ သူက ငါ့ဆရာဝင် လက်ထပ်ယူလာခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ မင်းအမေနေရာမှာ အစားထိုးပြီး လေးစားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပါ။ ပြဿနာ မဖြစ်မိစေနဲ့၊ မင်းကို သတိပေးတာ”

မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ပန်းတွန့်ရင်း မင်းတခေတ် ထရပ်လိုက်သည်။

“အန်တီသက် ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ အောက်ထပ် အခန်းကို ခွေပေးပါ”

“ဟိတ်ကောင် မင်းက ဘာသဘောလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ ဖေဖေတို့ လင်မယား အပေါ်ထပ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးဆေးနေလို့ရအောင် ကျွန်တော် အောက်ထပ် အခန်းပြောင်းတာ ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမှာ”

“မင်း”

“ကဲ တော်ပါတော့ မာန်ရယ်၊ သားထွေး ပြောတာလည်း”

စိုးစိုးစာပေ

တရားနည်းလမ်းကျတာပဲဥစ္စာ၊ ကဲ သားထွေးလည်း ခဏထိုင်ဦး ပြီးရင် အန်တီသက် ရွှေပြောင်းပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။ ထမင်းရော စားပြီးခဲ့ပြီ လား သား။ အန်တီသက်တို့က ပိုးကို အားနာလို့ စားပြီးကြပြီ”

“ဘယ်အချိန်တုန်းက ထမင်းတစ်စားပွဲတည်း စားဖူးလို့လဲ၊ ဝမ်းချင်းမှ မဆုံတာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အပြင်က စားပြီးခဲ့ပြီ အန်တီသက်၊ ကျွန်တော် အနားယူချင်ပြီ”

ပြတ်တောက်အေးခဲစွာ ပြောပြီး မင်းတခေတ် လှည့်ထွက်သွား သည်။ တိမ်တမာန် တိုးတိတ်ပြင်းရှုစွာ တက်ခေါက်မိပြီး ပိုးကို အားနာ နေ၏။

“သား အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေအတွက် ကိုကို တောင်းပန် ပါတယ် ပိုး။ သားက မိတဆိုးလေးဆိုတော့ ယဉ်ကျေးမှု မရှိဘူး ဖြစ် နေတယ်၊ ပိုးက နားလည်ပေးလိုက်ပါနော်”

တုံ့ထိုဘာဝေ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားမိတဲ့ ပိုးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်း ထောင်သွားကာ မချီတရိ ပြုံးလေသည်။

“မိထွေးကို ဘယ်သူမှ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်မခံနိုင်ဘူးဆို တာ ပိုး နားလည်ပါတယ် ကိုကို၊ ပိုးလည်း ဒီနေရာကို မက်မောလွန်းလို့ ယူလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကို သိမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းငုံ့ အရှုံးပေး သည်းခံရတော့မယ်ဆိုတာ ပိုး သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ပိုးရယ်”

“ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ကိုကို၊ မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့ မဖျောင်းဖျါပါနဲ့၊ ဒီလမ်းကို ပိုး မသိစိတ်နဲ့ လျှောက်ခဲ့မိတာ ပိုး အမှားပါ။ ကိုကို ဇရက် တောင်ပံကျိုးနေတဲ့အချိန်မှာ ပိုးက ကြောင်ခံတွင်းပျက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ မျက်စိမှိတ်ထားမိတဲ့အတွက် ဘာမှမမြင်ရလို့ ချောက်ထဲကို စောက်ထိုးကျ တာ ပိုးရဲ့ ကံပေါ့”

ဒေါ်သက်ဝေ သက်ပြင်းချပြီး ပိုး ခံစားမှုတွေကို နားလည်သလို ဖြစ်လာသည်။ တိမ်တမာန်မှာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း သား တစ်ယောက်ရှိမှန်း ပိုး မသိခဲ့ဘူး ထင်၏။

သိသိကြီးနဲ့ ဇွတ်တိုးမိုက်မယ့် ဣန္ဒြေသိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်မှန်း သိရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရမည်လား စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ မည်လား။

ကံတရားက ပဉ္စလက်ဆန်စွာ အုံ့သြစရာ ကြောက်စရာကောင်း လို့ ဒေါ်သက်ဝေ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

ဒီအလှ ဒီစိတ်ဓာတ်နှင့်မိထွေးနေရာ မထိုက်တန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ဒီအတိုင်း ဖန်တီးပေးလိုက်ပြီပဲ။ ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ပိုးဥဖြူရယ်။

အောင် မမသက် လုပ်နေကျပါ။ လူနည်းတော့ အိမ်ဖော်လည်း ခေါ်မနေ
တော့ဘူးလေ။ တစ်ခါတလေ မာန်က အိမ်ကို ပြန်လာချင်မှလာပြီး
သားထွေးကလည်း အပြင်မှာ စားတာ များတယ်။ ဒီလို ဘာရိတ်ဖတ်ကို
တော့ တကူးတက လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ဪ့ ပိုး ကြက်သားပလာတာရယ်
နံ့နိုးပေါင်းရယ် ဘာစားမလဲ။ မမသက် လမ်းထိပ်သွားပြီး သုံး ယောက်စာ
ဝယ်ထားတယ်။ ကျန်တာတွေ အိမ်မှာ အစုံရှိတယ် ပိုးရဲ့။”

ဒေါ်သက်ဝေက စေတနာ ဗရပွနှင့် ပျာယာခတ်နေသည်။
ပိုးက ဘောစင်မှာ စုထပ်ထားတဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကို ဆေးနေလိုက်ပြီး
“ညက ထမင်းကျွန်သေးရင် ပိုးဘာသာ ကြော်စားလိုက်တော့
မယ် မမသက်၊ ပြီးမှ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်သောက်လိုက်ပါမယ်။”

“အို ပိုးရယ် အစားကောင်းကောင်း စားပါ။ အဲဒါတွေလည်း
မလုပ်ပါနဲ့။ မာန် ပြောဆိုနေပါ့မယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် မမသက်ရဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်မှုကိစ္စလုပ်တာ
အပြစ်မြင်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ အိမ်အကူ မရှိဘဲ မမသက်
တစ်ယောက်တည်း လုပ်တာ ပိုး ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလို့ ဘယ်သင့်
တော်ပါ့မလဲ”

ပိုးရဲ့ အလိုက်သိ နားလည်မှုလေးအတွက် ဒေါ်သက်ဝေ ကြည်
နူးပီတိဖြစ်သွားကာ ပိုး လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ နံ့မှာထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

အခန်း (၈)

စောစီးစွာ အိပ်ရာထပြီး ပိုး အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည်နှင့်
ပိုးဖိုခန်းဘက်မှ အသံဗလံတွေ ကြားရတာကြောင့် ထိုအခန်းဘက် ပိုး
ရောက်လာခဲ့သည်။

“မမသက် နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲ အစောကြီးထ ချက်ပြုတ်နေတာပဲ
လား”

“ဪ့ ပိုး နိုးလာပြီလား။ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး
ကွယ်”

“ပိုး နေမြင့်အောင် မအိပ်တတ်လို့ပါ မမသက်၊ မမသက်ကို
ပိုး ကူလုပ်ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေကွယ် သူတို့ သားအဖ နိုးလာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်

“ပိုး ပိုးကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်လို့ မေ သက် ယုံကြည်တယ်။ မာန်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး မာန် အိမ်ထောင်ရှိမှန်း မသိရတာလဲကွယ်”

“ပိုး မပြောချင်တော့ပါဘူး မေသက်ရယ်။ ပိုးရဲ့ကံကြမ္မာ မကောင်းခဲ့ဘူးလို့ပဲ အောင်းမေ့လိုက်ပါပြီ”

ပိုး ပြောရင်းမှ ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စကို ပခုံးစွန်းနှင့် သုတ်လိုက်သည်။

“အင်း မိန်းမသားဘဝက တစ်ချက်မှားလိုက်တာနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပြန်အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူးကွယ်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ ကိုယ်ကျင့် တရားတွေနဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လို့လည်း မရနိုင်ဘူး။ ယောက်ျားတွေ က သူတို့ လိုအင်ရှိရင် ပိုပြီး ပရိယာယ် ကြယ်ဝတယ် ပိုး။ မာန်က မေ သက်ရဲ့ မောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပိုး ကံမကောင်းဘူးလို့ဘဲ ပြောပါရစေတော့ ကွယ်။ မာန်ကို ပိုး ပညာသားပါပါ ထိန်းချုပ်နိုင်မှ ရလိမ့်မယ်”

ဒီထက် ထပ်ပြီး ရှုံးစရာရှိသေးလားဟု ပိုး မမေးဖြစ်တော့ပါ။ သုန်မှုန်တင်းမာနေသော မျက်နှာနှင့် မင်းတခေတ် ဝင်လာသောကြောင့် ဆေးလက်စ ပန်းကန်တွေကို ထဆေးပြီး ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

ထိုင်ခုံကို ဂျိုင်းခနဲ ဆွဲထိုင်သံ၊ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်နှင့် မင်းတခေတ်က ဆန္ဒပြ၏။

ခဏနေတော့ တိမ်တမာန် ဝင်လာပြီး ထိုင်ခုံဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး

“ပိုးရော ဘာစားပြီးပြီလဲ မေသက်”

“ထမင်းကြော် စားမလို့တဲ့ကွယ်။ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာလည်း ပြောမရဘူး”

“အာ ပိုး ဘာလို့ ထမင်းကြော် စားရမှာလဲ။ ဒါတွေ လာစား

ပိုး။ အဲဒီအလုပ်တွေက မေသက် လုပ်နေကျ”

တိမ်တမာန်က ပိုး လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်လာသည်။

ကိုကိုအလေးထားမှုအတွက် ပိုး ကြည်နူးသင့်လို့လား။

“ပိုး မစားချင်လို့ပါ ကိုကို မေသက်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရမှာ ပိုးရဲ့ ဝတ္တရားပါ”

“ကဲပါ လုပ်ပေးချင်တယ်ဆိုလည်း ပြီးမှလုပ်ပေါ့။ ခုတော့ ကိုကို အနားမှာ ထိုင်ပြီး တစ်ခုခု စား”

အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခုလို မဆင်မခြင် ကြင်နာပြုနေတာတော့ ပိုး မကြိုက်ချင်။

သုန်မှုန်အေးစက်နေသော မျက်နှာနှင့် ဣန္ဒြေရရပဲ ကော်ဖီ တစ်ခွက် ငဲ့သောက်နေလိုက်၏။

ကိုကိုက ကိတ်မုန့်ပန်းကန် ယူပေး။ တစ်ရှူးစလေး ထုတ်ပေး နှင့် ကြင်နာယုယပြုနေတော့ ပိုး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

“ဂျိုင်း”

“တောက်”

“ဟိတ်ကောင် မင်းက ဘာသဘောလဲ”

မင်းတခေတ်က ထိုင်ခုံကို ဂျိုင်းခနဲ တွန်းထိုးကာ တက်ခေါက်ရင်း ထရပ်လိုက်တာမို့ တိမ်တမာန်လည်း ဖြုန်းခနဲ ထရပ်ကာ လေသံ မာမာနှင့် မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သက်ဝေရာ ပိုးရာ မျက်လုံးပြူးလေးတွေနှင့် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းလည်း မသိ။

“ဟိတ်ကောင် ငါ မေးနေတယ်”

“အမြင်မတော်လို့ပါ ဖေဖေ ဖေဖေတို့အရွယ်က သူငယ်နှစ်စားလား။ ငြီးကောင်ပေါက်အရွယ် ပလူးပလဲ နေတာဆိုရင် တော်သေးတယ် ခုတော့?”

ဆိုတဲ့ အဆုံးမသတ်တဲ့ စကားမှာ ပိုးမျက်နှာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ ပိုး ရှက်ရွံ့ထူထူသွားကာ မျက်နှာကြီး ငုံ့ထားလိုက်မိ၏။ တိမ်တမာန်က အံ့ကြိတ်ကာ မင်းတခေတ် အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“မင်းကို စကားပြော ဆင်ခြင်ဖို့ ငါ သတိပေးထားတယ်။ ငါ့ကို ပမာမခန့် မထီလေးစား မလုပ်နဲ့လို့ ပြောထားတယ်။ ဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောလား မင်းတခေတ်”

“ဖေဖေကရာ လေးစားအောင် နေခဲ့လို့လား”

“ဟာကွာ ကဲ”

“ခွပ်”

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ သားထွေးကို မလုပ်ပါနဲ့ မာန်ရယ်” အခန်းထောင့်မှာ ပုံခနဲ ပစ်လဲသွားသော မင်းတခေတ်ကို

ဒေါ်သက်ဝေ ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

ပိုးက ကိုကိုလက်ကို ယောင်ယမ်းကာ ဆွဲလိုက်ပြီးမှ ငိုရှိုက်ကာ

ပြေးထွက်ခဲ့၏။

သူမဘက်က ဣန္ဒြေမမဲ့ခဲ့ပါဘဲ ရှက်စရာ စွပ်စွဲခံလိုက်ရတဲ့

အဖြစ်။

ဒီထက် အခြေအနေ တင်းမာလာလျှင် သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

တို့ကိုရဲ့ ဖြေသိမ့်မှုတွေ နှစ်သိမ့်မှုတွေနှင့် ဒီအတိုင်း ရင်ဆိုင်သွားရတော့မှာလား။

မင်းတခေတ် ရင်ထဲမှာ သူမ မရောက်ခင်ကတည်းက သူ့

အဖေအပေါ် ခံစားမှုတစ်ခုခု ပြင်းထန်နေခဲ့တာ သေချာသည်။

ဘာတွေလဲ ဘာကြောင့်လဲ။

“ပိုး”

တိမ်တမာန် အခန်းထဲ ဝင်လာကာ သူမ ပခုံးလေးကို ထွေး

ဖက်လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြန်ပြီ မဟုတ်လား ပိုး၊ ပိုးကို ကိုကို ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်နေရတော့မယ် ထင်တယ်”

“အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သား တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဆင်ခြင် ထိန်းသိမ်းလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ ကိုကို”

“ကိုကို ဘာအမြင်မတော် လုပ်နေလို့လဲ ပိုးရယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ် ဂရုစိုက်တာ ကြင်နာတာ၊ မတော်တရော် အပြုအမူမှ မဟုတ်ဘဲ သားက တမင်သက်သက် ရန်လိုနေတာ”

“အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ သူ့ရင်ထဲ မှာ ပြင်းထန်တဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဘာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် သူ မကြိုက်တာကို သူ့ရှေ့မှာ မလုပ်မိအောင် ဆင်ခြင်ပေး မှာပေါ့”

“အဲလို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပိုး ကိုကိုနဲ့ သားကြားမှာ သဟဇာတ မဖြစ်တာတွေ အဆင်မပြေတာတွေ အများကြီးဘဲ၊ ညှိယူဖို့လည်း ကိုကို မကြိုးစားချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပိုးနဲ့တော့ အဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုက ခရီး ခဏ ခဏ ထွက်ရမှာ၊ ပိုးက အိမ်မှာ အမြဲရှိနေရမှာလေ၊ တစ်အိမ်တည်း အတူနေရမယ့်သူတွေ ပြဿနာ မဖြစ်ရင် အနေမကျဦးကျပ်တော့ဘူး”

သို့”

ကိုကိုရင်ခွင်တွင်းက ရုန်းထွက်ကာ အိပ်ရာခုတင်ပေါ် သူမ သွားထိုင်လိုက်သည်။ ကိုကိုက နောက်က လိုက်လာကာ သူမ မျက်နှာ လေးကို တစ်စုံစိမ့် ကြည့်၏။

“ကိုကိုအလုပ်က ခရီးထွက်မှ ဖြစ်မှာလား၊ ရတနာမျိုးစုံ ရောင်း သယ်နေတာပဲ၊ ဣန္ဒြေရရ ဆိုင်ကြီးကနားကြီး ဖွင့်ပြီး အတည်တကျ နေပါတော့လား ကိုကို”

“အဲဒါက အမြတ်နည်းတယ် ပိုးရဲ့၊ ထိုင်နေရတဲ့ အလုပ်ကို စည်း ကိုကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဲလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားသွားလာလာ ထုပ်လို့လည်း ပိုးနဲ့ကိုကို တွေ့ကြတာပေါ့”

“အဲလို သွားရင်းလာရင်း နောက်ထပ်တွေ့လာတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ကိုကို”

မျက်စောင်းဝင့်ကာ ပြောမိတော့ ကိုကို ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“ပိုးက ကိုကိုကို သဝန်တိုနေတာပဲ၊ ကိုကိုက ဒီအချောအလှ လေးကိုပစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက် ရှာပါ့မလား ကိုကိုနီးလေး ဘယ် လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ကိုကို သိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း အမြတ်တန်းနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ခေါ်လာတာပေါ့”

ကိုကိုက ဒီစကားကို မရိုးအိနိုင်အောင် အထပ်ထပ် ပြောတတ်

ပါသည်။ သူမကလည်း ထိုစကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်
ခဲ့မိ၏။

အဲဒါနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး သည်းခံ လိုက်လျောရတော့မည် ထင်
သည်။

“ပိုး ဘာလို့ ငိုငံသွားတာလဲ ကိုကိုကို မယုံဘူးလား”

“ယုံချင်ပါတယ် ကိုကို၊ ကိုကို ပြောသမျှ ယုံခဲ့မိလို့လည်း ပိုး
ဒီဘဝကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ဝေဒနာတွေ ကိုကို ပေးမယ်ဆို
လည်း ပိုး ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ပိုးက ဟန်ဆောင်မကောင်
သလို အသည်းလည်း နုတယ် ကိုကို”

ပိုး အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တာပါ။ ခုကတည်းက ပိုး နာ
နာကျင်ကျင် ဖြစ်နေရတာ ထပ်ပြီးလည်း မခံစားချင်။

ကိုယ့်မြို့လေးကို ပြန်ပြေးလို့ရော အရှက်ကွဲရုံ ဝိုင်းပြီးသနားကြ
ရုံ၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခံရရုံထက် ဘာထူးဦးမှာလဲ။

သူမ ကိုကိုကိုလည်း ခွဲနိုင်လိမ့်မည် မထင်။

အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားတွေနဲ့ မရုန်းသာ မလွန်သောအောင် ချည်

နှောင်ခံရပြီးမှ

ဒီဘဝကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲအောင် ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၉)

“သားထွေး”

မင်းတခေတ် နောက်လှည့်မကြည့်။

ပြောစရာရှိလျှင် သူ ထိုင်နေကျ သစ်ခွရုံလေးဘေးက ထိုင်ခုံ
လေးထိ အန်တီသက် လိုက်လာတတ်မှန်း သူ သိသည်။ သူ တစ်ဖက်
တိုးရွှေပေးလိုက်တော့ အန်တီသက် သူ့အနား ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မနက်က ဘာလို့ပေါက်ကွဲတာလဲလို့ မေးချင်လို့လား။ အထိုး

ခံလိုက်ရတာ သက်သာလားလို့ မေးချင်လို့လား အန်တီသက်”

“အင်း ဘယ်သူ့ကိုလဲဆိုတာ တိတိကျကျ သိချင်တာပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊ ဟိုအရင်ကတည်းက မင်း အဖေကို

စိုးစိုးစာပေ

ပေါက်ကွဲပြဲခဲ့ဖူးတာ ဘာထူးလို့လဲ၊ ဘာမှမပြောချင်တော့လို့ လျစ်လျူရှုထားတာလည်း ကြာပြီမဟုတ်လား။ အခုလို ပိုးဥဖြူ ရောက်လာမှ ထပ်ပြီး ဆန္ဒပြတာ ဘာသဘောလဲ သား”

“ဟို သူ”

“မင်းအဖေကို ယူခဲ့လို့လား သား။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မက်မောလို့လို့ မင်း ထင်နေလား။ ပိုးဥဖြူ အပြစ်ကင်းတယ်ဆိုတာ အန်တီသက် သိတယ်၊ မင်းအဖေမှာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း သား တစ်ယောက်ရှိမှန်း သိခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဒါက မင်းအဖေရဲ့ နည်းပရိယာယ်တွေ လေး တည်ငြိမ် ခန့်ညားတဲ့ ဥပဓိရုပ်နဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကျနိုင်လောက်တဲ့ တော်(လ်)ကို တွေ့နဲ့ စွဲလမ်းသွားနိုင်တဲ့ ကြင်နာယုယမှုတွေနဲ့ မင်းအဖေရဲ့ ပညာတွေကို သားရော အန်တီသက်ရော အသိပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ဖက် မိန်းကလေး ကို စိတ်သောကတွေ မပေးပါနဲ့ သားရယ်၊ သူ့မှာ အနေကျပ် အစားကျပ်နဲ့ ရုပ်ကလေးနဲ့မလိုက် ဒုက္ခများရှာပါတယ်”

မင်းတခေတ် တွေခနဲ စဉ်းစားသည်။

သူက ဖေဖေကို တိုက်ခိုက်ချင်တာလား။ ဖေဖေ ယူလာတဲ့ မိန်းမကို အလိုမကျတာလား။

ဒီမိန်းမ သိက္ခာမမဲ့တာ ဣန္ဒြေရှိတာ သူလည်း သတိထား မိသည်။ အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်တိုင်း အလုပ်နဲ့လက် ပြတ်တယ်ဆိုတာ

နိုး

ဖေဖေနဲ့လည်း ပွတ်သီးပွတ်သပ် မနေ။ ဝင်းဝါနုဖတ်နေသော နက်နာလေးမှာ ရိုးရှင်းသော အရိပ်အရောင်တွေနှင့် ကလက် တက်တက် ဆွဲပျက်ပျက်လည်း မဟုတ်။

မေမေ ရှိစဉ်က ဖေဖေ တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေနှင့် တခြားစီ။ မေမေကိုတောင် သစ္စာမရှိခဲ့တဲ့ ဖေဖေကို သူ ဘာအတွက် တားဆီး စိတ်ပင်ရမလဲ။

မနာလို ဝန်တိုဖြစ်စရာ လိုသလဲ။

“သားထွေး”

သူ အကြာကြီး တွေးနေသည့်အတွက် အန်တီသက်က သူ့ ထက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခေါ်၏။

“အန်တီသက် ပြောတာတွေ နားလည်ရဲ့လား သား။ ခုမှ ချော့လှလွတ် တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဆူကျုံးမရ ခံစားနေရတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို အန်တီသက်တို့ ဖေးမ အားပေးမှု မရှိရင် ပိုပြီး နာကျင်ထိခိုက်ရမှာပေါ့ သား။ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ပေးဆပ်ရပေမယ့် အန်တီသက်တို့ ကိုယ်ချင်းစာပေးရမှာပေါ့ သားရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး အန်တီသက်” လက်သီးကိုဆုပ်၍ အံကြိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

အန်တီသက်က သူ့လက်ကို အုပ်ဖိုးဆုပ်ကိုင်၍ သက်ပြင်းချမ်း

“သားစိတ်ကို အန်တီသက် နားလည်ပါတယ် သား။ ဒါပေမဲ့ မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့၊ မဝေဖန်ပါနဲ့၊ နေသာသလို မျက်နှာလွှဲပြီး နေလိုက်ပါ ကွယ်၊ အရင်းကို ခုတ်လှဲချင်ပေမယ့် အကိုင်းအခက်တွေလည်း တုန်ခဲ တတ်တာပဲ သား။ ပိုးဥဖြူကို အားနာစရာ ကောင်းပါတယ်”

သူ ဘာမှမပြောချင်တော့။ အန်တီသက် အရင် ထလာခဲ့သည့် တိုက်ကြီးပေါ်ကို မျှော်ကြည့်ခိုက် ဝရန်တာကို ထွက်ရပ်နေတဲ့ ဖေရေ မိန်းမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ဆံနွယ်တွေက ပျော့အိညွတ်နူးစွာ လေမှာ လွင့်ခါနေ၏။

ဝင်းဝါစိုပြည်သော အသားအရေလေးက ညနေစောင်း နေ ရောင်မှာ လင်းလက်တောက်ပနေသည်။

မရိုးမဆန်း၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုက ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခုဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဘာကြောင့် ဖေဖေမိန်းမ ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ ဒေါ်ပိုးဥဖြူ။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၁၀)

မနက်စောစော အိပ်ရာနိုးတိုင်း ရေပိုးချို။ သနပ်ခါးရေကဲ့လေး ပွတ်လိမ်းပြီးတာနှင့် ဘုရားပန်းလဲ၊ သောက်တော်ရေချမ်းကပ် ပြီးမှ မသက်ရှိတဲ့ မီးဖိုခန်းထဲ သူမ ရောက်လာတတ်သည်။

“ဟော ပိုးကတော့လေ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သနပ်ခါးလေး ဖုန်ဖွေးပြီး ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာကွယ်၊ ပိုးက မိန်းမမြတ် အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မာန်က အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်နေရှာပြီး မောင်ကြီးမခွာနိုင် ဖြစ်နေတာ ထင်တယ်၊ အရင်လို ခရီးထွက်တာတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ချီးမွမ်းမစောပါနဲ့ မသက်ရယ်၊ ဒီမနက်ပဲ ခရီးထွက်သွား တယ် တစ်ပတ်လောက် ကြာမယ်တဲ့”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟင် မမသက်လည်း မသိလိုက်ရပါလား။ မနက်စာလည်း

ကားလည်း”

“စားချိန်မရတော့ဘူးလေ၊ အိပ်ရာမနီးခင် ဖုန်းလာတာနဲ့ ရေထ
ချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ပြေးရော”

“ဪ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ ပိုး မမသက်ဆီလာတာ နောက်ကျပါ
တယ် အောင်းမေ့နေမိတာကို။ ဘာစားမလဲ ပိုး။ မမသက် ဘာလုပ်ကျွေး
ရမလဲ”

“ဟင့်အင်း ပိုး ဘာမှမစားချင်သေးဘူး။ မမသက်ကို မေးစရာ
ရှိလို့”

ပိုး ပြောလိုက်သည်နှင့် မမသက်က ပိုးအနား လာထိုင်သည်။

“ကဲ ဘာမေးမှာလဲ မေးတော်မူပါတော်”

မမသက်က ညီအစ်မရင်းတွေလို ချစ်စနိုးနှင့် ပိုး ခေါင်းလေးကို
ဖွဖွလေး ပုတ်ပြီး ပြောင်ချော်ချော် ပြောနေ၏။

“ကိုကို အရင်တုန်းက ခရီးတစ်ခါထွက်ရင် ဘယ်လောက်
ကြာတတ်သလဲဟင်၊ ခဏ ခဏ ထွက်တာပဲလား”

“အင်း ခဏ ခဏတော့ ထွက်တတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာ
တယ်ဆိုတာက ပြောရခက်တယ် ပိုးရဲ့၊ အိမ်မှာ အနေနည်းတော့
ခြောက်လရှိရင် ပြန်လာတာလား။ တစ်နှစ်ရှိရင် ပြန်လာတာလား၊ မခန့်
မှန်းတတ်တော့ဘူး။ အခု တစ်ပတ်နဲ့ ပြန်လာမယ် ပိုးက ပြောလို့ မမ

သက်က အံ့ဩနေတာ”

“သူ့အလုပ်က ရတနာတွေ ရောင်းဝယ်တာ လုပ်တာဆို တစ်
ခေါက်တစ်ခေါက် အဲလောက် အကြာကြီး ခရီးထွက်စရာ လိုလို့လား”

“အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ရှိနေတာတောင်
အိမ်ပြန်မအိပ်ဘဲ ဟိုတယ်မှာနေတာဆိုတော့ ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိပါ
ဘူး။ အခု ပိုး အိမ်မှာရှိနေလို့ အိမ်မြဲချင်လည်း မြဲမှာပါ။ ခဏတဖြုတ်
သွားတာလာတာကလွဲရင်ပေါ့။ ပိုးကလည်း နားဝင်အောင် ပြောလေ”

“မလွယ်ပါဘူး မမသက်ရယ်၊ ပိုး ပြောကြည့်ပြီးပြီ၊ သူက
ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ဘူးတဲ့လေ၊ သူတို့ သားအဖလည်း အနေမနီးလို့ အဆင်
မပြေဖြစ်နေကြတာလား၊ မသိဘူးနော်၊ အမြဲ ပြဿနာနဲ့ နွေးနွေးထွေး
ထွေးလည်း မရှိကြဘူး”

ဒေါ်သက်ဝေက သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံး၏။

“မိသားစုတစ်စုမှာ အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာတွေကတော့ ရှိကြ
တာပေါ့ကွယ်၊ ပိုးက မိသားစုလို ဖြစ်နေပြီဆိုပေမယ့် မသိသလို နေလိုက်
တာ စိတ်သက်သာပါတယ်၊ သွေးကွဲစေချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊
မင်းတခေတ်ကို မမသက် နားလည်အောင် ပြောထားပါတယ်၊ ပိုးကို
ရမ်းကားချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သားထွေးနဲ့ သူ့အဖေရဲ့ ပြဿနာက
ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူးလေ ပိုးရဲ့”

“ပိုး ဘာလုပ်ပေးနိုင်မယ် ထင်လဲဟင်”

“ဟင့်အင်း ပိုး ဘာမှလုပ်ပေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုးနဲ့ ဖတ်သက်တဲ့ ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ။ ခုမှ သွေးပူနဲ့ ထဖြစ်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြာပြီ ပိုးရဲ့”

“ဟို မင်းတခေတ်ကို ကြည့်ရတာ သူ့အဖေကို အရွဲ့တိုက် နေသလိုပဲနော်။ ပညာရေးမှာရော ထူးချွန်ရဲ့လား။”

“မေးမနေနဲ့ ဆယ်တန်းဖြေထားတာ အောင်မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့လေ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်လိုက်ပတ်လိုက် အချိန်တွေကုန်နေတာ ဘာဘွဲ့မှ မရလို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရလည်း။ သူ့အမေချန်ထားခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်တွေက နောင်ဘဝထိတောင် သုံးလို့ဖြုန်းလို့ ကုန်မှာမဟုတ် ဘူးဆိုပြီး ပေါ့ပျက်ပျက်ပဲ နေတာ။ အဖုတ်အထိန်း ဆုံးမမယ့်သူ မရှိတော့ ဘာမှအလေးအနက် မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

ကြားရတာ ဘာတစ်ခုမှ နားမချမ်းသာ။

ကိုကိုကလည်း အထိန်းအကွပ် မရှိ။ သားမှာလည်း ပွဲပြင်ပေး မယ့်သူ မရှိ။ ဒီမိသားစုလေး စည်းလုံးညီညွတ်အောင် သူမ ဘာလုပ်ပေး ရမည်လဲ။

မမသက်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ တာဝန်မယူနိုင်သည့် အနေ အထားနှင့်။

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချစ်ချိန်မှာ မင်းတခေတ် သုန်မှုန်စွာနှင့် ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

မမသက်က ဘဇိတ်ဖတ်ကို ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ကျွေးပြီး ရေးသွား ည့်ဆိုကာ အပြင်ထွက်သွား၏။

သူမနှင့်မင်းတခေတ်သာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးစီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ချွန်ရစ်ခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသလိုပင်။

အရင်လို ပူပူညီညီ မလုပ်တော့တာ၊ မမသက် ပြောထား၍လား။ နှိတ်အားတင်းကာ မင်းတခေတ်ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက် သည်။

“မင်း ဒီနှစ်ဆယ်တန်း၊ မအောင်နိုင်ဘူး ထင်ရင် စာတွေကြို ချက်ထားပါလား။”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”
ဘုတောမည်ဆိုတာ ကြိုသိထား၍ သူမ အပြုံးမပျက်အောင် ငြိုးစားလိုက်ရသည်။ ရင်းနှီးချင်လို့ အရောဝင်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပေ ဆို ဒီမိသားစု အဆင်ပြေသွားစေချင်သည်။

“ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ ဘယ်သူတွေနဲ့ပဲ အဆင်မပြေ ခြစ်ဖြစ် ပညာရေးတော့ အထိခိုက် မခံသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မှ စိတ်မဝင်စားတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အောင်မြင်မှုကို မလိုချင်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးကွာ။ အစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် အဲဒီအောင်မြင်မှုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ဘာလည်း လူပျော့လူညံ့တွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကိုယ် မရနိုင်လို့ ဆင်ခြေပေး ဘာနဲ့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

ပို၍ပြုကို မင်းတခေတ် မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်အံ့
စေတနာနှင့် တိုက်တွန်းနေတာမှန်းသိနေသည်။ အန်တီသက် ပြောသလို
နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသူလား။

ဖေဖေတောင် အဲလို နားလည်အောင် ပြောပြဝေဖန်ခဲ့တာ
မဟုတ်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီစကားတွေ လာပြောနေ
တာလဲ”

“တို့က မိသားစုဝင် ဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဆရာလုပ်တာ အမိန့်ခံ
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုအပ်ရင် တို့မင်းကို စာပြပေးချင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျားက ဘာဘွဲ့နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာမို့လဲ”

“တို့က ဓာတုဗေဒနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တာ၊ တို့နဲ့ အတန်းတူသူတွေ
တောင် စာပြန်ပြပေးခဲ့တာ၊ စနစ်တကျ စာကျက်မယ်၊ အာရုံစိုက်မယ်
ဆိုရင် ဆယ်တန်းက မအောင်စရာ မရှိပါဘူး။ အဓိကက ဘယ်သူ
ကြောင့်ပါ ဘာကြောင့်ပါလို့ ဆင်ခြေပေး အပြစ်ပုံမချာဘဲ ကိုယ် လိုချင်တာ
ရအောင်ယူနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

အရှည်ကြီး ရှင်းပြပြီးမှ မင်းတခေတ် မျက်နှာကို အကဲခတ်
လိုက်သည်။ လူငယ်ပီပီ မခံချင်စိတ်နှင့် ပြတ်သားရဲရင့်သော အတွေ့
တို့ကြောင့် မင်းတခေတ် မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် လွန်လွန်လေး
ပြုံးနေခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျား ပြောတာ ကျွန်တော် သဘော
ပေါက်ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော့် ဖေဖေကို အခွဲ
တိုက်နေတာ၊ သားတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဂရုစိုက်ရမှန်း အမှားအမှန်
ခွဲခြားပြပြီး သွန်သင်ဆုံးမရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ သူ ကိုယ်တိုင်က မမှန်တဲ့
လမ်းကို လျှောက်နေတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ဖို့
စိတ်ကူးမရှိတာလည်း ဖြစ်မှာပါ။ မိသားစုဆိုပြီး တစ်အိမ်တည်း အတူ
နေတဲ့ အချိန်တွေလည်း နည်းတယ်။ နွေးထွေးမှုလည်း မရှိဘူး။ ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီလို ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရင်ထဲက တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်မိခြင်းပင်။
မေမေ မရှိကတည်းက ဒီလို စကားတွေ မကြားရတာ ကြာပြီ မဟုတ်
လား။

နူးညံ့ညင်သာတဲ့ စကားချိုချိုလေးတွေ နွေးထွေးကြင်နာလိုတဲ့
ဂရုစိုက်မှုလေးတွေ ဒါတွေက မိထွေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူ အပြော
အဆိုတွေလို့ သူ မသတ်မှတ်ချင်။

ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့ စိတ် နားလည် သည်းခံပေးတတ်တဲ့
စေတနာစိတ်တွေပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ...။

နှစ်ကျွေး၊ ဒီဟာလုပ်ကျွေးနှင့် အားလပ်ချိန် နည်းလာသည့်အတွက်
အိပ်ချိန်လောက်သာ ကိုကိုကို လွမ်းဖြစ်တော့သည်။

မမပိုး ဆိုတဲ့ နာမ်စားတစ်ခုနှင့် မင်းတခေတ်က တလေးတစား
နာသာလို သူမ တွေးငေးစဉ်းစားချိန်မရှိအောင်လည်း အပြောင်အပျက်
အောက်ခြင်းများနှင့် သူမကို စိတ်သက်သာအောင်လည်း ဖန်တီးပေး
ဆတ်လာသည်။

“ဖေဖေက နယ်တကာလှည့်ပြီး မမပိုးကို သတိရမှာ မဟုတ်
ဘူး မမပိုးလည်း ဖေဖေကို လွမ်းမနေတော့ရင် အတူတူပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်
ဘာမှ ကိုယ့်တက်က ခံစားမှုတွေ မပိုစေနဲ့ စိတ်နှစ်ပြီးလည်း မချစ်မိစေနဲ့
ချစ်မိရင် ကိုယ့်တက်က အရှုံးကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပဲ ပျော်ပျော်နေနေ
မပိုး”

သူ့အဖေကို မုန်းနေတဲ့ စိတ်ကြောင့် တစ်ဖက်သတ် လွန်
အောင်နော့တော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုစကားမျိုးဖြင့် သူမ စိတ်သက်သာအောင်
နှစ်သိမ့်နေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ပိုး ရှိနေတဲ့အတွက် သိပ်အကြာကြီးတော့ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။
အန်က ခရီးတစ်ခါထွက်ရင် ခြောက်လ တစ်နှစ်လောက် နေတတ်တာ၊
အိပ်ပြန်ရောက်တော့လည်း သိပ်ကြာကြာနေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခြေ
ထောက်မှာ ငွေပါတယ် ထင်ပါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုး အနားမှာ မမသက်

အခန်း (၁၁)

ထိုနေ့မှစ၍ ပိုးဥဖြူနှင့်မင်းတခေတ် နားလည်မှုရသွားကြကာ
အန်တီသက်လည်း ကြည်နူးဝမ်းသာနေသည်။

တိမ်တမာန် မရှိသော်လည်း တကယ့် မိသားစုလေးသဖွယ်
ရင်းနှီးနှေးနှေးပူပူနှင့် ပျော်စရာလည်း ကောင်းလာ၏။ တိမ်တမာန်က
တစ်ပတ်ဟု ပြောသွားသော်လည်း ရက်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာတဲ့အထိ
ပြန်ရောက်မလာခဲ့ချေ။

သွားခါစက ဖုန်းဖုန်းနှင့် ဆက်ပေးမယ့် ကြာလာတော့ ဖုန်းပင်
မဆက်တော့သည်မို့ ပိုး တစ်ခဲစိမ့်တွေးရင်း နာကျင်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းမအောင်သော မင်းတခေတ်ကို စာသင်ပြ
ပေး၊ စာအတူကျက်ပေး၊ စာကို အာရုံစိုက်ချင်စိတ် ရှိအောင် ဟိုဟာ

ရော သားထွေးရော ရှိနေတဲ့အတွက် အားမငယ်နဲ့နော်၊ လွမ်းမနေနဲ့ သတိရမနေနဲ့လို့ ပိတ်ပင်တားဆီးတာမျိုး မလုပ်ချင်ပေမယ့် မေ့ထားနဲ့ အောင် စိတ်သက်သာအောင်တော့ ကြိုးစားပါကွယ်”

မမသက်ရဲ့ အားပေးမှုကလည်း ကိုယ်ချင်းမစာလို့တော့ မပြောနိုင်ချေ။ တကယ်ဆို သူမက သူစိမ်းသက်သက် မဟုတ်လား။ သွေးမထင် သားမစပ် ဆွေမျိုးအပိုင်းအဝန်းထဲက မဟုတ်ပါဘဲ သူမ အပေါ် စားနားလည်ပေးကြတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

ဒီလိုနှင့် မမသက် ပြောသလို တစ်လပြည့်သောနေ့မှာ ကိုယ်ပြန်ရောက်လာသည်။

ကားသံ ကြားလိုက်တာနှင့် မင်းတခေတ်ကို စာပြပေးနေရင်း အခြားကလေး ထွက်ကြိုမိသည်။

စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ဖို့ မေ့လျော့ကာ လွမ်းခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ အတွက် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ကိုကို ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို မလွတ်ထားဖက်တွယ်ထားလိုက်မိသည်။

“ပိုး ကိုကိုကို လွမ်းနေတာလား”

“အင်းပေါ့ ကိုကိုက တစ်ပတ်ဆိုပြီး တစ်လလောက် ကြာတာပဲ ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး။ ဘယ်တွေ ခရီးလွန်နေလို့လဲ ကိုကို”

“မိုးကုတ် ကျောက်တွင်းတွေဘက်ထိ ရောက်သွားတာပဲ”

သာထဲအထိ သွားရတာဆိုတော့ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးလည်း မကောင်းဘူး။ စိတ်ရော လူရော ပင်ပန်းလိုက်တာ ပြောပါနဲ့တော့ကွာ”

ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေ ညည်းညူနေပေမယ့် ကိုကိုအသားအရေ နေလောင် ညိုမည်းနေတာလည်း မရှိ။ ညှိုးခြောက်နွမ်းလျနေတာ နှိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

တက်ကြွလန်းဆန်းမှုတွေနှင့် စိုပြည်ခန့်ညား နဂိုအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလက်မောင်းကြီးကို ခိုတွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်လာတာ မင်းတခေတ်က သူ့စာအုပ်တွေ အထပ်လိုက်သယ်သွားပြီး ရှောင်ချက်သွားသည်။

မမသက်ကလည်း လှိုက်လှဲယူငှာ ကြိုဆိုခြင်း မရှိဘဲ အအေးခန်းခွက်လေး ယူလာကာ ကိုကိုကို လက်ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ဒီတစ်ခါ ခရီးကရောက်တာ မြန်သားပဲ မာန၊ ပိုးလေးရှိလို့ အလုပ်တွေ လက်စသတ်လာတယ် ထင်တယ်”

“အင်း သိပ်မကြာခင် ပြန်သွားရမှာ မမသက်၊ ပိုး သတိရနေမလား လွမ်းနေမလားဆိုပြီး ခဏ လာကြည့်တာ”

“ဟင် ကိုကိုက ပြန်သွားဦးမှာ”

“အင်းလေ ပိုးရဲ့ ကိုကိုအလုပ်က အဲဒီလိုပဲ ခရီးများများ ထွက်နိုင်မှ ငွေများများရတာ။ ပိုးအတွက်တောင် ကိုကို စိန်တစ်ဆင့်ဆာ လုပ်လာတယ် ဒီမှာကြည့်”

ကိုကိုက သူ့ကုတ်အင်္ကျီထဲက ရတနာဘူးလေးကို ဖွင့်ထုတ်ပြ သည်။ တလက်လက် တောက်ပနေသော ရတနာဘူးလေးကို သူ့ လက်ကလေးနဲ့ အသာတွန်းဖယ်လိုက်ကာ ကိုကိုမျက်နှာကို တမေ့တမေ စူးငေးငေးလေး ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ပိုး အဲဒါတွေကို မဖက်မောဘူး ကိုကို မိသားစုဘဝရဲ့ သာယာ နွေးထွေးမှုလေးတွေကို လိုချင်တာ။ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင် မှုလေးတွေ လိုချင်တာ။ ကိုကိုကို တမျှော်မျှော်နဲ့ လွမ်းနေ သတိရနေရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခ တွေကို မခံစားချင်ဘူး”

“ပိုးရယ် ကိုကို မင်းကို ပြောပြီးပြီလေ။ ရှင်းပြဖူးတယ်လေ ကိုကို ဇနီးမယား တစ်ယောက် အနေနဲ့ မင်း ကိုကိုကို နားလည်ပေး မှာပေါ့။ မင်းအနားမှာ နေလို့ ကိုကို ဘယ်လိုငွေရှာရမှာလဲ”

ကိုကိုစကားတွေက တဖြည်းဖြည်း မာကျောပြင်းထန်လာသည် ဒေါသက်ဝေက မကြားချင်ယောင် ဆောင်ကာ ထထွက်သွား၏။

“ကိုကို ဘယ်လောက် ဆင်းရဲနေလဲ။ ချို့တဲ့နေလဲ ဘာပိုင်ဆိုင်မှ မရှိလည်း ကိုကိုအချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပိုး အသက်ရှင်လို့ရတယ်”

ကိုကို အိမ်ထောင်သည်ဘဝဆိုတာ အတူနေ အတူစား တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း ပြီး နားလည်မှုရှိမှပေါ့။ ခုတော့ ကိုကိုအလုပ်က လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ကရာ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်သွားရင် ပိုးက ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာလဲ”

“တော်တော့ ပိုး။ အချစ်ကို ချိန်ဆက်တိုင်းတာပြမနေနဲ့။ ငွေ မရှိရင် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး ထိုးကျွေးရောင်းစားခံရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ အနှစ်သာရမရှိဘဲ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူတွေနဲ့အတူ နေရတာမျိုးတွေ လည်း ရှိတယ်။ အခု ကိုယ့်မှာ ငွေရှိတော့ အဲဒီလို ဘဝမျိုးတွေကို သိမ်းပိုက်လို့ရတယ်။ မင်းနားလည်လား။ တိမ်တမာန် ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ပျော်ချင်လို့ ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခံစားချက်ရှိလို့ နာကြည်းချက်ရှိလို့ မင်း သိပြီလား အေး ကိုယ်ထားတဲ့နေရာမှာ မင်း မဝေဖန်နဲ့။ မဆန်းစစ် နဲ့။ ကိုယ်ထားတဲ့နေရာမှာ ပျော်အောင်နေနိုင်ဖို့ပဲ မင်း ကြိုးစား”

နင့်သီးစွာ ပြောပြီး ချာခနဲ အပေါ်ထပ် တက်သွားတဲ့ ကိုကို ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ ပိုး မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ သည်။

ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ အကြာကြီးအတွက် ကိုကိုရဲ့ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျူမှုက ရင်နာစရာ ကောင်းလှ၏။

ဒီလောက်ပဲလား။
ကိုကိုကို တစ်ဘဝလုံး ပုံပြီး ရင်းနှီးပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်တွေရဲ့

တန်ရာတန်ကြေးက ဒီလောက်ပဲလား။

... နေတွေက ကြာညောင်း

အချစ်တွေက ဟောင်းမွမ်းလို့

ဘဝသစ်မှာ ပျော်ချင်ပြီလား ကိုကို။

နက်ဖြန်တွေကို ရင်တမမ စောင့်ရင်း

အလွမ်းတွေက နှိပ်စက်

အိပ်ပျက်ညတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်

ကပျာကယာ အနမ်းတွေနဲ့

မိုးလင်းရတော့မှာလား ကိုကို။

အခန်း (၁၂)

ကိုယ်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး ကောင်းကင်တိုက်ကို မျှော်ငေးကြည့်
ရင်း မပီပိုးတဝါး လရောင်ဘေးက မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ကြယ်ကလေး
တွေကို ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။

ဝါးကွပ်ပျစ်လေးပေါ်က ဟက်လက်လှန် အနေအထားနှင့် ရှိနေ
ဆဲ။ ဘယ်အရာက သွေးဆောင်ဖြားယောင်းလိုက်သည်မသိ။ ၎တ်တုတ်
ထထိုင်မိချိန်မှာ အင်အားအပြင်းဆုံး လှိုင်းလုံးကြီးက ရင်ဝတည်တည့်
ဝင်ဆောင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

အလဲလဲ အပြိုပြိုနှင့် ရေလယ်ခေါင်ကို သူ ရောက်သွားသော
အခါ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် လှိုင်းလုံးဟော့ရဲ့ ဝါးပျိုခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။
ဓမ္မန်းနေသော မျက်နှာနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန် သူ ကူးခတ်နေမိစဉ်

အနက်ရောင် ဝတ်ထားတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးက လက်ကမ်းပေးလေသည်
ဟင့်အင်း မဆွဲဘူး သေချင်သေပစေ။

မကယ်နဲ့။ သူများ ကယ်တင်ခြင်း ခံရတဲ့ဘဝနဲ့ အသက်မရှင်
ချင်ဘူး။

ရေမွန်းလို့ သေတာထက် မီးလောင်တိုက်သွင်းပြီး အသတ်ခံ
တာထက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျေးဇူးတွေတင်ရင်းနဲ့ ဝါးစားခြင်း
ခံရမှာကို ကြောက်တယ်။

မထွေးနိုင် မအံ့နိုင် အဲဒီဘဝနဲ့ အသက်မရှင်ချင်ဘူး။ မကယ်
တင်ပါနဲ့။ ကယ်တင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။

ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ပါ။

“သား လူလေး တိမ်တမာနီ”

“ဟင် အ အမေ”

အိပ်မက်က သူ လန့်နိုးတော့ အမေက သူ့အနားမှာ မျက်ရည်
အဝဲသားနှင့် ထိုင်လျက်သား ရှိနေ၏။ သူ မြုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်ကာ
ခြောက်ကပ်ပိန်လိုနေသော အမေ့လက်ကလေးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်
လိုက်သည်။

“သား ဝမ်းနည်းနေလား။ အံ့တွေးတွေနဲ့ ခြောက်လှန့်ခံနေ
လား သားရယ်”

“အမေ ကျ ကျွန်တော်”

“တံငါသည်ရဲ့ သားတစ်ယောက်က သူ့ဌေးသူကြွယ် သမီးရဲ့
လင်ယောက်ျားဖြစ်ရမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့တောင် မလွယ်ကူတဲ့ကိစ္စပါကွယ်။
အမေတို့ကို မသေခင် ချမ်းချမ်းသာသာ နေသွားတာ မြင်ချင်တယ်ဆို၊
သက်တောင့်သက်သာ စွန့်စားမပြုချင်ဘူးလား သားရယ်”

“အမေရယ် ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိတာ အမေ သိရဲ့သားနဲ့
တခြားနည်းနဲ့ အမေတို့ လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင် သား ကြိုးစားပေးပါ
မယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ ဘယ်တော့လဲ အမေတို့ သေမှလား သား။
မင်းအဖေ အသက်နဲ့အမျှ သူများ ငါးဖမ်းလှေမှာ အငှားလိုက်ခဲ့တာ
ပြည့်စုံ ပိုလျှံတယ်လို့ ရှိခဲ့လို့လား။ မသေရုံတမယ် ထမင်းနပ်မှန်အောင်
စားရင်း ခုလို မမာမကျန်းဖြစ်တော့ ဘယ်မှာလဲ ဆေးဖိုးဝါးခဲ၊ ဘယ်မှာလဲ
အထောက်အပံ့ အကြွေးတွေ ပတ်လည်ပိုင်းပြီး ယဲ့ယဲ့ပဲ ကျန်တော့တယ်။
မင်းအောက် အငယ်တွေကိုရော ကျောင်းထား မပေးရတော့ဘူးလား။
အစ်ကိုကြီး အဖရာ အနေနဲ့ အမေတို့ရဲ့ သားကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
အမေတို့ အားကိုးမရတော့ဘူးလား။ မင်း တာဝန်ကျ မပေးနိုင်ဘူးလား
သားရယ်”

အမေ့မျက်ရည်တွေက သူ့ရင်ကို အဆမတန် ပူလောင်စေပါ

သည်။ မီးစနှင့် ထိုးသလို ရင်တစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။

ဆုံးဖြတ်ရမှာက ရေမှုတ်တစ်ဖက်၊ မီးစတစ်ဖက်မဟုတ်။ တစ်ဖက်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသော ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းခွဲခွာပြေးတစ်ဖက်က မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် အတူနေ ပေါင်းသင်းရမည်အဖြစ်။

ရင်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်နေပြီမို့ အသက်ရှူသာ ရပ်လိုက်စေချင်၏။

နှလုံးသားနှင့် အလောင်းအစား လုပ်ရတာထက် ကိုယ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော အမည်းစက်ကြီးကို တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူပေးရမှာကြီးက အလဲအလှယ် လုပ်ဖို့ တန်ဖိုးရှိလား။

ခေါင်းမညိတ်ချင်ပေမယ့် ခေါင်းခါလို့လည်း မဖြစ်တဲ့ ထောက်ထားစရာတွေက အဖေ အမေ ညီလေးနှင့် ညီမလေး။

နေရစ်တော့ ပန်းရယ်။

မတတ်သာ ခပ်ခွာခွာက လွမ်းခွင့်ပေးပါလို့လည်း မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး။ ကိုယ်က အချစ်ကို သစ္စာမရှိတဲ့ သိုက်တူးသမားမို့ပါ။

နာကြည်းသွားမလား မုန်းမေ့သွားမလား။

နာကျင်ကြေကွဲနေမလား။ ကြိုက်တဲ့ ပုဒ်မနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်

ပါတော့။

အဲဒီတစ်ချိန်ထဲမှာ ကိုယ့်နှလုံးသား တစ်စုံလုံး မီးရှို့ပြာချပစ်လိုက်ပါပြီ။

ဘယ်တော့မှ မချစ်တတ်တော့အောင်ပေါ့ ပန်းရယ်။ မီးတွေက အရှိန်ငြီးငြီး တောက်လောင်နေ၏။

သူ့ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပြာကျလုနီးနီး ဖြစ်နေသည်။

ခုမှ ထွက်ပြေးလို့လည်း မလွတ်မြောက်နိုင်တော့။

ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမှာလဲ။

ဘယ်သူ ကယ်တင်ပေးမှာလဲ။

“အား ပူတယ် ပူတယ် ရေပေးပါ ရေ ရေ”

“ကို ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်”

ကြောက်အားလန့်အား အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်နေတဲ့ ကိုကို အသံကြောင့် ပိုး အိပ်ရာထဲက လူးလဲထပြီး ကိုကိုကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

“အံ့မယ်လေး ဘုရား ဘုရား ကိုကို ကိုယ်ကြီးက မီးလိုပူနေပါလား။ ကိုကို ကိုကို ပိုးခေါ်နေတယ်လေ သတိရရဲ့လား ကိုကို”

“အင်း အင်း ရေ ရေ ပေးပါ”

သူမ ခုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်း၍ ရေဖန်ချိုင့်လေးထဲက ရေတစ်ခွက် ငွဲပြီး ကိုကိုကို ထူမတ်ကာ တိုက်လိုက်ရသည်။

အဖျားကြီးနေသော ကိုကိုက သူ့ကိုယ်သူ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်

ကြည့်၍ မျက်လုံးလေးပြူးလည်လျက် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ကိုကို အဖျားကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေတာလား။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား။ ဟင်၊ ပိုး ဆရာဝန် ခေါ်လိုက်ရမလား။”

“ရ ရတယ် ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပိုးမလင်းသေးဘူး မဟုတ်လား။ အပူကျဆေးရုံရင် တစ်လုံးလောက် သောက်ထားလိုက်မယ်”

ညညသုံးနာရီသာ ညွှန်ပြနေသော နာရီလက်တံကြောင့် ပိုးကယျာကယာ အပူကျဆေး ယူတိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“မနက်ကျရင်တော့ ဆေးထိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ ကိုကို ခရီးပန်းပြီး ဖျားတာ ထင်တယ်၊ ရက်ကြာကြာ အနားယူလိုက်ပါဦး ကိုကိုရယ်၊ တန်းခနဲ ခရီးမထွက်နဲ့ဦးနော်”

တိမ်တမာန် ဘာမှမပြော။

အိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲ၍ မှန်တစ်ဝက် မှားတစ်ဝက် အိပ်မက်ဆိုးကိုသာ ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ပိုးကတော့ တစ်ညလုံး ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ သူ့ကို ပြုစုနေသည်။ ချွေးထွက်လာတော့လည်း အဝတ်အစား လဲပေးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆုပ်နယ် နှိပ်ပေးလျက် ဇနီးမယားကောင်း ပီသစွာ ကြင်နာဂရုစိုက်နေခဲ့၏။

သူ ပိုးအပေါ် ရက်စက်ခဲ့မိပြီလား။

ဥပေက္ခာတွေနဲ့ ပိုး စိတ်ခံစားမှုတွေကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့မိပြီလား။

သူက တိမ်တမာန်ပဲလေ အချစ်မရှိတဲ့ကောင်။ ချစ်တတ်တဲ့ သည်းနှလုံးတွေကို မီးရှို့ပြာချပြီး အချစ်မဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ရှင်သန်အောင် ခြူးစားနေခဲ့မိတာ မဟုတ်ပါလား။

ငါ မချစ်တတ်ချင်ဘူး ပိုးဥဖြူ။

အချစ်တွေ မပါဘဲ အပျော်တွေနဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းချင်တယ်။ အဲဒီ ဘဝထဲမှာပဲ...။

အိုးထဲ ထည့်ကာ

“ညက အပူကျဆေးတစ်လုံး တိုက်ထားပေမယ့် မသက်သာ
ဆေးဘူး မမသက်ရေ ညတွင်းချင်း ဆေးခန်းပြေးချင်တာလည်း ကိုကိုက
ဆက်ကပ်နဲ့ လက်မခံဘူး”

“အဲဒါက မာန်ရဲ့ ငယ်ကတည်းက အကျင့်လေး သူများခိုင်းရင်
ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး။ သူ့စိတ်သူ့ကိုယ်နဲ့ သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်တာ၊
မြစ်မနေ လုပ်ပေးလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက်လည်း ခုချိန်ထိ မကျေ
မပ်ဘူး”

“သူ့အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်နေလား မမသက်၊ သူတို့ချစ်
သူ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဆန်ပြုတ်အိုးကို မွှေပေးရင်းနှင့် စောစောစီးစီး မမသက် သက်
ခြင်းချနေ၏။

“ပြောရမှာ အရှည်ကြီးပဲ ပိုးရယ်၊ နောက်ကြိုရင် မမသက်
ခွင်းပြပါမယ်၊ ခုတော့ ဒီဆန်ပြုတ်လည်းရပြီ သွားတိုက်လိုက်ဦးနော်၊
ဆရာဝန်လာရင် ဆေးထိုးမှာ မဟုတ်လား”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဝန်လာရင် အပေါ်ထပ်ကို လွှတ်လိုက်ပါ
နော် မမသက်”

“အေးပါကွယ် မမသက်လည်း လိုက်လာခဲ့ပါမယ် သိပ်လည်း

အခန်း (၁၃)

“ဟယ် ပိုး အစောကြီး ဘာထလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုအတွက် ဆန်ပြုတ် ပြုတ်နေတာ မမသက်၊ ည
ကိုကို အဖျားကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေတောင် ဖြစ်နေတယ်၊ နေ
ပန်းလာခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မမသက်ရယ်၊ ဆရာဝန်ကိုလည်း ပိုး ဖုန်းဆက်
ထားတယ်”

“အို ဟုတ်လား မမသက်ကို နှိုးရောပေါ့ ပိုးရယ်၊ အခု
ဘယ်လိုနေသေးလဲ မာန် သက်သာရဲ့လား”

မမသက်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးရင်း ဆန်ပြုတ်အိုးကို
အလျှော့အတင်း ထိန်းပေးနေသည်။

ပိုးက ကြက်သားဖတ်လေးတွေကို အပျင်လေးဖြစ်အောင်

စိတ်ပူမနေခဲ့”

အရည်ကျဲကျဲ အနှစ်နည်းနည်း ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ငွေလင် ပန်းလေးထဲ ထည့်၍ ပိုး ကပျာကယာ အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး အောက်ထပ်အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ မင်းတခေတ်က ပိုးကို မမှိတ်မသုန် လိုက်ကြည့်ပြီး အန်တီသက်ဆီ ရောက်လာခဲ့၏။

“မမပိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ အန်တီသက်”

‘ဖြစ်တာက ပိုး မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဖေ ညကဖျားလို့တဲ့ အဲဒီ ပိုးက အစောကြီးထပြီး ဆန်ပြုတ် ပြုတ်တာတဲ့လေ။ ဖြစ်ကတည်းက အိပ်တဲ့ပုံလည်း မပေါ်ပါဘူး။ လူမမာက ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး။ သူ က မျက်တွင်းလေးကို ကျလို့ ကိုယ့်ကိုကရုမစိုက် ဥပေက္ခာပြုတဲ့ ယောက်ျား ကိုများ ပြုရချင်လိုက်တာ ပျာယာကိုခတ်လို့ တိမ်တမာန်တို့တော့ မေတ္တာ စူးဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ဖေဖေ ပြန်မလာလို့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မယ် ထင်နေတာ မနေ့က ဖေဖေကားသံလည်း ကြားရော ပြေးကြိုလိုက်တာ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေမှာ ဘယ်လို ပီယအစွမ်းတွေ ပိုင် ဆိုင်ထားလဲ မသိဘူးနော်။ မေမေတုန်းကလည်း မျက်ရည်လေး တစ်ခဲ စမ်းခဲ့ ဖေဖေအတွက် စိတ်ဒုက္ခတွေ ခံစားပြီး ချစ်လိုက်ရတာ၊ မမနဲ့ လည်း ဖေဖေ မလာခင်က အတော် ပူလောင်နေမယ် ထင်တာ ခုတော့”

“အဲဒါ မိန်းမမြတ်ဂုဏ်အင်္ဂါနဲ့ ဇနီးမယားကောင်း ပီသတာပေါ့ သားရယ်၊ ဒီခေတ်မှာတော့ အတော်ကို ရှားသွားပါပြီ။ မင်းအဖေ တန်ဖိုး သားတတ်ဖို့ပဲ လိုတာ။ ကဲ သားထွေးလည်း စားသောက်ပြီးရင် မင်းအဖေ ဘုန်းမာရေး မကောင်းတဲ့ အချိန် သတင်းလေး ဘာလေး တက်မေးဦး”

မင်းတခေတ်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါသည်။

“အာ မမေးချင်ပါဘူး အန်တီသက်ရာ၊ ကျွန်တော် နေမ ကောင်းတဲ့ အချိန်တွေရော ဖေဖေ ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိလို့လား။ အန်တီသက် အသိပေးတာကိုရော ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းမေးခဲ့လို့လား။ အရင်တုန်းက ဖေဖေကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ပါတယ် အန်တီသက်၊ မေမေ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ဖေဖေကို အဖေတစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်ချင်တော့ တာ။ မေမေ ခံစားခဲ့ရတာကို ပြန်သတိရတိုင်း မေမေမျက်ရည်တွေကို ပြန်မြင်တိုင်း ဖေဖေကို နာကြည်းတယ် မုန်းတယ်၊ ခုတစ်ခါ မမပိုးကို ဆဖေ စိတ်ဒုက္ခ ထပ်ပေးဦးမယ်ဆိုရင် ဖေဖေကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်တော့ ဘူး အန်တီသက်”

“အဲဒါက သားထွေးနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလေ သားရယ်၊ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ ပိုး ကြည်ဖြူတယ် ပိုး ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ဆိုရင် အန်တီသက်တို့ လျစ်လျူရှုထားရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ဘူး အန်တီသက်။

မမိဘက အပြစ်မဲ့တယ်၊ ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိ
 လို့ ဖေဖေ့ အပြစ်တွေကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေရာတာ
 ဖေဖေ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဟိုအရင်က ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ
 ဆက်ကနေဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မမပိုးဘက်က ကာကွယ်ပေးရမှာပဲ
 အန်တီသက်လည်း အန်တီသက်မောင်ဘက်က ဇွတ်တိုးမိုက်ရဲအောင်
 ရှေ့နေမလိုက်ပါနဲ့၊ မဖုံးဖိပါနဲ့၊ မမပိုးကို မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး

အရှိန်လွန်နေသော စကားတွေက မမပိုးဘက်က မခံချင်စိတ်

တွေသာ များနေတာမို့ အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ရသည်။

တကယ်ဆို မမပိုးက မိထွေးတစ်ယောက်။

မမပိုးဘက်က ဒီလောက်ထိ နာကျင်ခံစားမပေးသင့်ဘူး ထင်

သည်။

အပြုစုခံဖြစ်နေတဲ့ဖေဖေ့ကို မနာလိုဖြစ်တာလား။ ဖေဖေ
 ရောက်ကတည်းက သူ့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်တော့တဲ့ မမပိုးကို
 ပေါက်ကွဲနေမိတာလား။

ဘာမှန်းမသိတဲ့ စိတ်တွေက ဆာလောင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ
 ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုလို ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေ၏။

ညက စာမကျက်ဖြစ်သလို အိပ်မရတာလည်း ဘာကြောင့်မှန်း

မသိ။

သစ်စွဲရုံလေးဘေးက ခုံတန်းလေးမှာ အချိန်ကုန်ခံကာ ထိုင်ရင်း
 သဖေတို့ အခန်းမီး ပိတ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေ၏။

မမပိုးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေ မမပိုးရဲ့ နွေးထွေးမှုတွေ တောင့်တ
 အိပ်နေတာလားဟု တွေးမိသောအခါ ခေါင်းကို စုံယမ်း၍ အခန်းတွင်း
 ခြူးဝင်ကာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရသည်။

မိထွေး မမပိုးက ဖေဖေ့ရဲ့ မိန်းမ။

မင်းတခေတ်ရဲ့ မိထွေး

ဒါ အမှန်တရားပဲ။

အခန်း (၁၄)

ကိုကို ရင်ဘတ်လေးပေါ် လက်ကလေးတင်ရင် ကိုကိုညည်းညည်း သံလေးကို သနားစိတ်ဝင်ကာ ပိုး အိပ်မပျော်နိုင်ချေ။ ချွေးစို့နေမင်းကြည့်လိုက်။

ကိုယ့်ပျိုပြန်ရင် ရေခဲအုပ်ပေးလိုက်နှင့် မအားမလပ်ဖြစ်နေလည်း ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်မိ။

နီးကပ်စွာ အတူနေခွင့်ရတာကိုပဲ ကြည်နူးနေမိသည်။ စားသောက်ချိန် ဆေးတိုက်ချိန် ရေပတ်တိုက်ပေးချိန်တို့နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ဖို့လည်း မေ့လျော့နေ၏။

“ပိုး”

“အင် ကိုကို နီးနေပြီလား။ ချွေးတွေထွက်ပြန်ပြီ ထင်တာပဲ။”

စိုးမိုးစာပေ

အင်ကိုလဲရအောင် ကိုကို”

ကယုကယာ ထ၍ ကိုကိုကို ထူမတ်ပေးပြီး အင်ကိုလဲပေးလိုက်ရသည်။ နဖူးစပ်က ချွေးစလေးတွေကိုလည်း ဖွဖွလေး တို့သုတ်ပေးမိ၏။

“ကိုကိုကို ပြုစုပေးနေရတာ နေမအိပ်ညမအိပ်နဲ့ ပိုး ပင်ပန်းနေပြီနော်၊ ကိုကိုက ပိုးကို ဒုက္ခပေးဖို့ ပြန်လာသလို ဖြစ်နေပြီ”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုယ် ချစ်တဲ့ ကိုယ့်လင် ယောက်ျားကို ပြုစုရတာ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ မပြောကောင်းပေမယ့် ကိုကို ခုလို ဖြစ်လို့ ပိုး နီးနီးကပ်ကပ် အတူနေခွင့်ရတာ ကိုကို မြန်မြန်နေကောင်းပြီး ခရီးထွက်သွားမှာပဲ စိုးရိမ်နေတယ် ကိုကို”

“ပိုးရယ်”

တိမ်တမာန် စိတ်မကောင်းစွာ ညည်းညူမိရင်း ပိုး ပခုံးလေးကို ထွေးဖက်လိုက်မိသည်။

“ပိုး အချစ်တွေကို ကိုကို နားလည်ပါတယ်၊ ဇနီးမယားကောင်းပီသစွာနဲ့ ကိုကိုကိုလည်း နားလည်ပေးပါလို့ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ပိုး။ အချိန်တစ်ခုကို စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်မယ်ဆိုရင် ပိုးနဲ့ကိုကို အိုမင်းတဲ့ အထိ အတူနေသွားရမှာပါ”

ခုတော့ ကိုကိုစိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်သေးဘူးလို့ ပိုးကို အားနာစွာ နှင့် သူ မပြောဖြစ်လိုက်။

စိုးမိုးစာပေ

ပိုးက သူ့ ရင်ခွင်တွင်းကို နွဲ့မှိုလာပြီး ရင်ဘတ် တစ်နေရာမှ ရှိုက်ခနဲ နမ်း၏။

“ပိုး ကြီးတွေထားတာတွေ တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘဲ မပျော်လှ ထားတာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုး ကိုကွဲ့လို့ သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ကိုကွဲ့ကို နားလည်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် ကိုကွဲ့ အချိန်အကြာကြီး ခွဲမထားဘဲ ခုလို ခဏခဏ ပြန်လာပေးပါနော် ကိုကွဲ့ကို ပြုစုချင်တယ်။ ယုယချင်တယ်။ ကိုကွဲ့လက်မောင်းကြီးပေါ်မှာ တစ်ရက်လောက် မှေးစက်ခွင့်ရရင် ညတိုင်း အိပ်ပျော်မှာပါ။ ကိုကွဲ့ မကြည့်ဖြူရင် အိပ်ပျက်ညတွေကို ပိုး ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ် ကိုကွဲ့”

“ပိုးရယ် မင်းကိုကွဲ့ကို အဲလောက်တောင် ချစ်တာလား။ ကိုကွဲ့ မင်းအပေါ် အရမ်းဆိုးနေပြီ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ပိုး အဲလို မယူဆပါဘူး ကိုကွဲ့၊ ကိုကွဲ့ ပိုးလို့ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ပိုး သိနေတာပဲ။ ပိုးတို့ ခြို့မှ ခြိမ်ခြိမ့်သဲ ကျင်းပခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာပွဲရယ်၊ ချောင်းသာမှာ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ခဲ့တဲ့ အပျော်တွေရယ်၊ ကိုကွဲ့အချစ်ရဲ့ သက်သေတွေပဲ မဟုတ်လား ပိုး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး ကိုကွဲ့၊ ပိုးအပေါ် ဂရုစိုက်ခဲ့ ကြင်နာခဲ့တဲ့ ပိုး ရူးသွပ် စွဲလမ်းလောက်အောင် နွေးထွေးမွတ်သိပ်မှုတွေ ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ပိုး ကိုကွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

စိုးစိုးစာပေ

ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

ခပ်တင်းတင်း ထွေးဖက်ကာ တရှိုက်မက်မက် နမ်းလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံ တိုးသဲ့သဲ့ကြောင့် ပိုး ရုတ်ခနဲ ထလာခဲ့ရသည်။

“ဟင် ခေတ် ဘာကိစ္စလဲ”

မင်းတခေတ်က ဘာမှမပြော။ သူမ လက်ကလေးကို ခပ်တင်း တင်း ဆွဲဆောင်၍ အောက်ထပ်အထိ ခေါ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေတ် ဘာလို့ ဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လုပ်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ရတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စာတွေ သင်မပြပေးတော့ဘူးလား။ ဖေဖေအနားမှာပဲ အချိန်တွေ ကုန်နေတော့မှာ လား”

“ဪ ခေတ်ရယ် မင်းအဖေ နေမကောင်းဘူးလေ၊ မမပိုး သူ့အနားမှာပဲ ပြုစုပေးနေရဦးမှာပေါ့”

“ပိုလွန်းနေပြီ လွန်ကဲနေပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထင်မိဘူးလား။ အချိန်တိုင်း အခန်းထဲက မထွက်ဘူး။ ထွက်လာတော့လည်း ဘယ်သူ့ကို မှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေအတွက် ဟိုဟာဒီဟာ လုပ်ပြီး ပြန်တက်သွား တယ်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်၊ ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်တော် က ကဲကဲ၊ နေမကောင်းတဲ့သူက ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ မမပိုးက

စိုးစိုးစာပေ

လူမမာရုပ် ပေါက်နေပြီ”

စည်းလွတ်ပါးလွတ် ပြောနေသော မင်းတခေတ် စကားကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ကာ အကျိုးတွေ ဆွဲဆန် ဆံပင်တွေ သပ်တင်နှင့် နီမြန်းမြန်း ဖြစ်နေသော မျက်နှာကိုလည်း ပွတ်သပ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“လင်နဲ့မယားပဲ ဒီလောက်တော့လည်း ရှိမှာပေါ့ ခေတ်ရယ် ခေတ်လည်း ကိုယ့်အဖေကို နည်းနည်းပါးပါး လာကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်သင့် ပါတယ်။ ခုတော့ မမပိုး ရှိလို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် သူတစ်ယောက်တည်း”

“ဟား အဲဒါ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံလေး သူများတွေ ဖြစ်တော့လည်း သူ လှည့်ကြည့်ဖို့မှ မစဉ်းစားခဲ့တာ။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရာ သူ့မှာ လုံးဝ မရှိဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသာ လည်း မရှိဘူး။ မမပိုးသာ သူ့ဒဏ်တွေ အကြိမ်ကြိမ် မခံရသေးဘဲ ချစ်ပြနေတာ။ မခံစားနိုင်တော့ရင် ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေရမယ် သိလား”

“အို ကိုကိုက မျက်ရည်ကျရလောက်တဲ့အထိတော့ ဆိုးသွမ်း မယ် မထင်ပါဘူး။ ခုလည်း မမပိုးအပေါ် သူ ဂရုစိုက်ရှာ ချစ်ရှာပါတယ် နေမကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ မမပိုးကလွဲပြီး တခြားလူတွေ ဘယ်သူ့ မရှိတော့ သနားစရာတောင် ကောင်းနေပါတယ် ခေတ်ရယ်”

မင်းတခေတ်က နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး တွန့်ကွေးသွားအောင် ပုံပစ်လျက် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လှည့်ထွက်သွား

ဒီကောင်လေး ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ။

သူတို့ ဂရုမစိုက်ချင်တဲ့ ဒီအဖေကို သူမ ပြုစုပေးနေတာ ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမည် မဟုတ်လား။

သူမ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်။

မမသက်ကလည်း ကိုယ်ဖိရင်ဖိမရှိတဲ့ မေးထူးခေါ်ပြော ဝတ္တရား ကျေ့ရှုံ့လောက်သာ။

မင်းတခေတ်ကဆို လှည့်မကြည့်ချင်လောက်အောင် စိမ်းကား ပြတ်တောက်လွန်း၏။

လူဦးရေနည်းသော ဒီမိသားစုလေးက ကြင်နာနွေးထွေးမှု ကင်းမဲ့သော ရပ်ဝန်းလေးအလား

ဒါကြောင့် သူမ တစ်ယောက်သာ ကိုကိုကို အချစ်ပိုရတော့မည် ထင်၏။

ခနရတာ ပျော်နေတာ မဟုတ်လား။ မာန်လည်း ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ဂရုစိုက် ဦးနော်၊ ခရီးထွက်ဖို့ချည်း စဉ်းစားမနေနဲ့”

တိမ်တမာန်က မပွင့်တပွင့် အပြုံးနဲ့ ပိုး ခေါင်းလေးကို ဖွဖလေး ဟုတ်သည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမကို နားလည်အောင် ပြောပြီးသားပါ။ ဟုတ် ဘယ်နော် ပိုး”

“အင်း ကိုကို ပြောသမျှ နာခံရုံကလွဲလို့ ပိုး ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် ချိတာ ကိုကို ထားရာမှာနေ၊ ကျွေးတာစား၊ ကိုကို ပြောတာ နာခံရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“စိတ်မကောင်းအောင် နှိပ်ချပြီး မတွေးနဲ့ ပိုးရယ်၊ တချိန်ချိန် ကျရင် ပိုး ဖြစ်ချင်သလို အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာပါ”

“အေး အဲလိုလည်း ဖြေသိမ့်ထားပါဦး မာန်ရယ်၊ မမသက် နှိကာ ကျင့်သားရနေပြီ ပိုးက မင်း ပြန်မလာရင် မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလို မနေသာ မထိုင်သာ ဆွေဆွေခုန်လို့ ဒါပေမဲ့ သားထွေးကို စာသင်ပြ သား ဆုံးမသွန်သင်နေရတာနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်နေတော့ နည်းနည်း စိတ်သက်သာရှာပါတယ်”

“ဟင် ပိုးက သားကို စာသင်ပေးတယ် ဟုတ်လား၊ သားက နာခံရဲ့လား ပိုးရယ် ပြဿနာရှာမှဖြင့်”

အခန်း (၁၅)

တစ်ပတ်လောက်နေတော့ ကိုကို ကောင်းကောင်း နလံထူလာ သည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် ရေငြိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ နေ့ဇယံ စာ ညနေစာ အောက်ထပ်မှာ ဆင်းစား၏။

ထိုအချိန်တွေမှာ မင်းတခေတ် ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ၊ မမသက်က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးပြီး

“မင်း မြန်မြန် နေကောင်းမှပဲ မာန်၊ ပိုး စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းလှပြီ၊ လူတောင် ယိုင်နဲ့နဲ့ ပစ်လဲမှာတောင် စိုးရတယ်”

“အဟင်း အဲလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မမသက်ရဲ့၊ ကိုကိုကို ပြုစုရတာ ပိုး မပင်ပန်းပါဘူး”

“ဘယ် ပင်ပန်းတယ်လို့ ပြောပါမလဲ၊ ဒီလို နီးနီးကပ်ကပ်

“ပိုးတို့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ ကိုကို၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုနဲ့ ဖေးမဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား အဲဒါဆိုရင်တော့ ပိုးကို ထားခဲ့ရတာ ကိုကို စိတ်ချရတာပေါ့။ ကိုကိုက ပိုး သားနဲ့အဆင်မပြေ ဖြစ်မှာစိုးရိမ် နေတာ၊ ခရီးသွား ထွက်နေရတာ နောက်ဆံတင်းပြီး စိတ်မချနိုင်ဘူးလေ”

ပိုးက ကလေးဆန်ဆန် မျက်စောင်းထိုးကာ ကိုကိုလက်မောင်း ကြီးကို ခပ်နာနာ ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။

“အဲလို အပြောတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ပြီး ပိုးကို အကြာကြီးထားခဲ့ဖို့ စဉ်းစားနေပြီ မဟုတ်လား ကိုကို၊ ကိုကိုကို ခရီးမထွက်ပါနဲ့လို့ ပိုး မထားတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဏ ခဏ ပြန်လာပါ။ ပိုး ဘဝအတွက် စိန်တွေ ရွှေတွေ ငွေတွေ မလိုပါဘူး။ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထမင်းနပ်မှန် အောင် စားနေရရုံနဲ့ ပိုး ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပိုး ရင်သွေးယူပါရစေ ကိုကို”

“ပိုး”

တိမ်တမာန် ဇွန်းခက်ရင်းကို လွှတ်ချကာ အထိတ်တလန့် ဟန်တားလိုက်၏။ မမသက်က အကင်းပါးစွာ ခုံတင်လုံး ဆွဲထိုင်လိုက် သည်။

“မာန် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းက ကလေး မယူစေချင်လို့လား”

အိမ်ထောင်တစ်ခု ခိုင်မြဲဖို့ဆိုတာ ရင်သွေးဆိုတဲ့ ကြိုးတင်းတင်းနဲ့ ချည် နောင်ထားဖို့ လိုတယ် မာန်၊ မင်း မရှိတဲ့အချိန် ပိုးအတွက်လည်း အဖော်ရတယ်။ မင်းလည်း နောက်ဆံတင်းပြီး စိတ်မဖြောင့်တော့ အိမ် နာနေချင်စိတ် များလာမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် အဲသလို နေဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးဘူး၊ မမသက်၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အေးအေးသက်သာ နေလို့ရအောင် ကျွန်တော့် ငိုခိုနိုင်မှုက ဘာမှမရှိသေးဘူး။ ချမ်းသာအောင် ပြည့်စုံအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိ နေတာကို ပိုး သဘောပေါက်အောင် ကျွန်တော် ပြောပြပြီးသားပါ”

တိမ်တမာန် မမြင်အောင် ဒေါ်သက်ဝေ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး ဘွဲ့ကွေးမဲ့ရွဲပစ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဒီသားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်ချိန်တုန်းက အလေး အနက် တွေးပေးဖူးလို့လဲ”

ဟု ပြောမိတော့မယ့် ပါးစပ်ကိုလည်း အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်ပိတ် ထားလိုက်ရ၏။

ပြောနေလို့ရော ဘာထူးမှာလဲ။ ပိုး ကျေနပ်နိုင်တယ်ဆို ပြီးပြီ ဆို။

“ပိုး ကိုကိုက မကားတစ်ခွန်း ပြောထားပြီးရင် နှစ်ခါထပ်

ပြောရတာ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီ ကလေးကိစ္စ အိမ်မှာနေဖို့ကိစ္စ နောက် တစ်ခါ ဆွေးနွေးရတာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့”

အဲဒီလောက် တင်းမာအေးစက်သွားလိမ့်မည် မထင်။ ထမင်း စားပွဲက ပြုန်းခနဲ ထထွက်သွားတဲ့ ကိုကို့ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ အံ့ဩ စိတ်နှင့် မျက်ရည်တွေတောင် ရစ်ပိုင်းလာသည်။

“ဟွန်း ဟိုအရင်ကတည်းက ဘယ်ကိစ္စမဆို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး လို့ ညှိနှိုင်းလို့ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ မှန်တယ်ထင်ရင် သူလုပ်ပြီး သူကပဲ အပြစ်ကင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ပိုးလည်း နောက်ဆင်ခြင် ပြောချင်ရင် ဘာမျက်နှာမှ မထောက်ဘူး။ အားနာရမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ပိုးလည်း ကိုကိုစိတ်ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်နေတယ်ထင်လို့ ပြောမိတာပါ မမသက်ရယ်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရကို မခံစားချင်ဘဲ ပိုးကို ဘာလို့ လက်ထပ်ခဲ့လဲ မသိဘူးနော်၊ ပိုးထေ ကိုကို့ကို ချစ်ရုံသာ ချစ်တတ်ပြီး ကိုကို့စိတ်ကို မခန့်မှန်းတတ်ခဲ့ဘူး၊ ပိုး အရမ်းညံ့ခဲ့တာပဲနော် မမသက်”

“ဒါကတော့ အချစ်မှာ မျက်စိမှမပါတာ ပိုးရယ်၊ အတွေ့အကြုံ မရှိခဲ့လို့လည်း အရှုံးအမူးချစ်ပြီး အပြစ်ရှာမတွေ့ခဲ့နိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အခု သင်ခန်းစာရသွားပြီ မဟုတ်လား။ မနာကျင်တတ်အောင် မခံစား တတ်အောင် မျက်ရည်မကျအောင် လေ့ကျင့်ထား။ သူ့မှာ ကိုယ်ချင်း

ဝတ် မရှိတာ သေချာတယ် ပိုး”

လွယ်မယ် မထင်ပါဘူး မမသက်ရယ်လို့ ပိုး မပြောဖြစ်တော့ပါ။

ခံနိုင်ရည် မရှိမှာ အသေအချာမို့ မျက်ရည်လည်း ကျမိမှာပါပဲ။

ဒီနှလုံးသားက အတွေ့အကြုံထူးမို့ ရူးမိတာ အပြစ်လား။

အချစ်တစ်ခုကိုသာ မြင်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့အရာတွေ အမှောင်ဖုံးနေ

ဘာ ဝဋ်ကြွေးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပြီးမှ မုန်းတတ်အောင် နာကျင်

တတ်အောင် ဥပေက္ခာပြုတတ်အောင်လည်း သင်ပေးပါဦး ကိုကို။

ညတွေကို ရင်ခုန်ရင်းနဲ့ အချစ်တွေ တိုးလာမှာ စိုးတယ်။

သားရော ထုံးစံမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညအိပ်ညနေ သားထွေး တစ်ခါမှ
မနေဖူးဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘုရားဖူးအပျော်ခရီးထွက်တာမျိုးဆိုရင်
ညည်း ကြိုအသိပေးတာမျိုးတော့ ရှိတယ်။ ခုတစ်ခါတော့ ဘာမှန်းကို
ညည်းပါဘူး ပိုးရယ်”

“သူ့အဖေ ပြန်လာတိုင်းရော အဲဒီလို ဖြစ်တတ်လားဟင်”

“အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ပြန်တာ သွားတာ ဂရုမစိုက်
မိတ်သလို စကားမပြောဘဲ သူလည်း သူ့ဟာသူနေ၊ ကိုယ်လည်း
ထံယ့်ဟာကိုယ်နေနေကြပေမယ့် အဲလိုမျိုး ညအိပ်ညနေ ဆန္ဒပြတာမျိုး
တော့ မရှိပါဘူး။ အချိန်နောက်ကျပြီး အိမ်ပြန်လာတတ်တာက လွဲရင်ပေါ့”

ပိုး သက်ပြင်းချပြီး ကြက်သွန်တွေ ရေဆေးကာ ပန်းကန်တစ်
ခုထဲ ထည့်ပြီး သံပရာသီးညှစ်ထည့်၊ ငရုပ်သီးစိမ်းလေးတွေ ခပ်သေးသေး
ညှစ်ထည့်၍ ဆားနည်းနည်း ဖြူးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆီလေး တစ်ပေါက်
ထည့်၍ ဇွန်းလေးနှင့် မွှေလိုက်၏။

ကိုကိုက ဒီလို အချဉ်သုပ်မျိုးကို ကြိုက်သည်ဆို၍ သူ့ သေသေ
နာနာ လုပ်ပေးနေမိခြင်းပင်။

မမသက် ပြောတာ နားထဲရောက်ပေမယ့် ကိုယ့်ယောက်ျားကို
အောင် ပြောမနိုင်တာ။ သူ့သားကို ဘယ်လို သုံးသပ်ဝေဖန်ရမည်လဲ။

သူ့ဘက်က ကိုကိုအပေါ် မယားဝတ္တရား ကျေအောင် ကြိုးစား

အခန်း (၁၆)

“သားထွေး ညကာလည်း ပြန်မအိပ်ဘူး။ အရင်နေ့ကာလည်း
တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာမရှိဘူး။ သားထွေး ဓမ္မဖောက်လာပြန်ပြီထင်တယ်
ပိုးရေ”

ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း မမသက်က သတင်းပေးသည်။

ဝက်သားနှပ်နှင့် လိုက်အောင် သံပရာသီး ကြက်သွန်ချဉ်လုပ်နဲ့
ကြက်သွန်လေးတွေ ပါးပါးလှီးနေတဲ့ ပိုးက မမသက်ဘက် လှည့်ကြည့်
လိုက်ကာ

“သူ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု ရှိလို့နေမှာပါ မမသက်ရယ်
ဘာမှပြောမထားခဲ့ဘူးလား”

“ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ် ပြောတာကတော့ ဖအေရေ

မည်။ ဒီအိမ်မှာ နေသည့်အတွက် မင်းတခေတ် အပေါ် လမ်းပြန်သတတ်နိုင်တော့၏။

“ပိုး အားလုံးချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ၊ မာန်ကို နေ့လယ်စားဖို့ သွားခေါ်လိုက်တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသက်”

ပိုး အပေါ်ထပ်ကို အပြေးတက်ခဲ့သည်။ မနေညကလည်း ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီး ကိုကို ထမင်းကောင်းကောင်း မစား။ မနက်ကလည်း စားနေသောက်နေဆဲ ကိုကိုဟန်းဆက်ကာ မြည်လာသည်မို့ အပြင်ဘက်က ဖုန်းပြောရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်နှင့် ကိုကို တင်ပို့လိုက်သည်။

ဒါကြောင့် ကိုကို ကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ရွေးချယ်ချက်ပြုတ်ကာ ထမင်းမြိန်အောင် စီစဉ်ထားမိခြင်းပင်။

“ဟင် ကိုကို”

အိပ်ရာ ခုတင်ပေါ် အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင် ပြုတ်တချို့ ပုံချနေသော ကိုကိုအနီး သူမ အပြေးကပ်သွားမိသည်။

“ခ ခရီးထွက်တော့မလို့လား ကိုကို”

“ဟုတ်တယ် မနက်က ဖုန်းလာတာ ကိုကိုအလုပ်က အကြီးလို့ ကိုကို နေမကောင်းနေတော့ ချိန်းထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ

က်ကျော်ကုန်တာပေါ့”

“နွေ နွေလယ်စာ စားသွားလို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ကိုကို”

မသွားပါနဲ့ဦးလို့ တားလိုက်ချင်ပေမယ့် ထိုစကားကိုတောင်

မခံမရဲ ပြောလိုက်ရခြင်းပင်။

ကိုကိုက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညှိတ်ပြီး သူမ ပါးလေးကို မထိတထိ

မီးလိုက်ကာ

“အင်း စားမယ်လေ၊ ဒါတွေထည့်ပြီး တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့

မယ်”

ထမင်းစားပြီးတာနှင့် တန်းခနဲ သွားမည်ဆိုတာ အသိပေးတာ

ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူမ ခေါက်ရိုးကျ ကော့ပျံ့နေအောင် ဖိပူတိုက်ပေးထားတဲ့

အဝတ်အစား လေးငါးစုံနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေကို သားရေ

အိတ်ထဲ သေချာထည့်ပေးကာ သူမ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ဝဲမိ၏။

လင်သားတစ်ယောက်ရဲ့ အလေးအနက် ထားခြင်း မခံရတဲ့

နောက်တစ်ယောက်အတွက် မျက်ရည်တွေကိုပဲ အဖော်အဖြစ် အားကိုးရမှာ

ဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကို ကိုကို မမြင်စေရပါဘူး။

သူမ စီမံချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ထမင်း ဟင်းတွေကို တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း

စားနေတဲ့ ကိုကိုကို မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲထားရသည်။

ထပ်ပြီး ဝမ်းမနည်းချင်လို့ပါ။ ကားပေါ်တက်ပြီး သူမကို အပြီး နှင့် လက်လေးပြုပြီး နှုတ်ဆက်တော့လည်း မချီတရိ ပြုံး၍ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နေလိုက်မိသည်။ ကိုကို ပြန်လာမှာ မဟုတ်လား။ နှုတ် ဆက်တော့ဘူးလေ ကိုကိုရယ်။

“ဝိုး”

“ဟင်”

ထိုနေရာမှာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်အကြာကြီး ရပ်နေမိသလဲ မသိ။ မမသက် ခေါ်လို့ ဟင်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်မိတော့ ခြေထောက် တွေက ခွေယိုင်ထုံကျည်ကာ ယိုင်ခဲ့ပြီလဲချင်နေ၏။

မဟန်နိုင်တော့တာမို့ အနီးအနားက အုတ်ပေါင်လေးပေါ် ငါး ချလိုက်ရသည်။ မမသက်က သူမအနား ကပ်ထိုင်ကာ ပခုံးလေး ထွေးဖက်လာ၏။

“ငိုချင်နေလား ဝိုး၊ ငိုချင် ငိုချလိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း မငိုတော့ပါဘူး”

မငိုတော့ဘူး ပြောလိုက်ပေမယ့် မျက်ရည်တွေက ပိုးခနဲ ဆော် ခနဲ သွန်ကျလာ၏။

“မျက်ရည်ဆိုတာ စိတ်သက်သာပေါ့ပါးအောင် အသုံးပြုခွင့်ပေး လက်နက်တစ်ခုပဲ၊ ထိန်းချုပ်ထားရင် ပိုပြီး တင်းကျပ်နင့်သီးအောင်

ခံစားရတယ်။ အဲဒီ ငိုနေတဲ့အချိန် ခဏလေး ပြီးဆုံးသွားရင် ဘာကြောင့် ငိုခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြန်မတွေးဘဲ မေ့ပစ်လိုက်တော့”

“မလွယ်ပါဘူး မမသက်ရယ်။ ဒီရင်ထဲမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံး သား မပါမှ ဘာမှ မခံစားရမှာပေါ့။ ချစ်တတ်နေသရွေ့တော့ တခြေခြေ လောင်မြိုက် ခံနေရဦးမှာပဲ။ ဥပေက္ခာပြုတတ်တဲ့စိတ်၊ နာကြည်းတတ်တဲ့ စိတ်လည်း မွေးမြူလို့ မရဘူး”

“အဲဒါ မာန်က ပိုးကို နာကြည်းအောင် မုန်းအောင် မလုပ်သေး ဘူး ထင်လို့ပါ။ တကယ် ဖြစ်လာရင် အဲလို လူမျိုးက ပိုပြီး အဆိပ်ပြင်း တတ်တယ်။ ခုကတည်းက စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခံစားပြီး ချစ်ပါ ပိုး ရယ် နော်”

မမသက် ပျောင်းဖျရင်း နားချရင်းဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာလေးမှ နေလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်သွားပြီး မှောင်မိုက်လာတဲ့ အချိန်ထိ ထိုင်နေမိကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ခြံတံခါးဝမှာ ကားမီးရောင် လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရ တာကြောင့် မမသက်က သားထွေး ထင်တယ်ဆိုပြီး သုတ်ခနဲ ခြံတံခါး သွားဖွင့်လေ၏။

“အို သားထွေး အရက်တွေ သောက်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က သူ့သူငယ်ချင်းပါ။ ထိန်းမနိုင်

သိမ်းမနိုင် ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် ပြန်လာပို့တာပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်က
ဝေးတော့ သူ့ကားကို ပြန်ယူသွားလိုက်မယ်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား
ခင်ဗျား နောက်နေ့ကျမှ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဪ အေး ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ပိုးရေ လာတဲ့ပါဦးကွယ်
သားထွေး အရက်တွေ မူးလာလို့”

သူမ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း မမသက်နှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်
မင်းတခေတ်ကို တွဲ၍ သူ့အခန်းထဲ ရောက်အောင် ပို့လိုက်ရသည်။

နံလိုက်တဲ့ အရက်စော်၊ ပျို့အန်မူးမိုက်လာတဲ့အထိပင်။ မမ
သက်ကလည်း နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နှင့်

“အံ့မယ်လေး ဒီသားအဖ ဘယ်လိုညှဉ်ဆိုးတွေလဲ မသိပါဘူး
ဟယ်၊ အတော် ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာတွေ”

သူမက မမသက် စိတ်မကောင်းအောင် ဘာမှမပြော၊ ကိုကို
မရှိသော အပေါ်ထပ်အခန်းလေးကို စိတ်မပါစွာ လှမ်းတက်ခဲ့သည်။

ဒီညကစပြီး လက်ချိုးရေတွက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား ကိုကို

အခန်း (၁၇)

“ခေတ်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ညက ဘာဖြစ်လို့ အရက်တွေ သောက်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဟဲ့ စကားကောင်း မေးနေတာကို ကောင်းကောင်း မဖြေဘူး
အဲဒီအိမ်တည်း အတူနေတာပဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာလဲဆိုပြီး စိတ်မူလို့ မေး
နတာပေါ့”

“ဖေဖေ မရှိမှ လာပြီး ဂရုစိုက်ပြမနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘာလုပ်လုပ်
ကြည့်ချင်ရင် မျက်နှာလွှဲနေလိုက်၊ ဒီနှစ်လည်း စာမေးပွဲ ဖြေမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ခင်ဗျား စာပြပေးစရာ မလိုတော့ဘူး”

ပိုး ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွားရသည်။ မင်းတခေတ် စိတ်ကောက်

ပြီး အရွဲတိုက်နေတာပဲ။

သူမက ပျားရည်နှင့် ရေကျက်အေး ဖျော်ထားသော ဖန်ခွက်
လေးကို မင်းတခေတ် ရှေ့တိုးပေးကာ

“မင်း အမှူးမပြေသေးဘူး ထင်တယ်။ လန်းသွားအောင် စိတ်
ကြည်သွားအောင် ဒါလေး သောက်လိုက်၊ အသက်မပြည့်သေးဘဲ အရင်
သောက်တာ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ဘူး ကြည့်လုပ်”

“ဘာမှ လာမပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လုပ်ချင်ရာ လုပ်မှာပဲ
ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အံ့မယ်လေး၊ ဖအေတူ သားပါလား။ စိတ်ကလည်း ပြင်းထန်
လိုက်တာ”

“ဒုန်း”

မင်းတခေတ် မျက်လုံးကြီးက နီမြန်းနေပြီး စားပွဲခုံကို ဒုန်း
ထုချကာ ထမုတ်လိုက်သည်။ ပိုး လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

“မနှိုင်းနဲ့ အဲဒီ ဖေဖေစိတ်နဲ့ မနှိုင်းနဲ့၊ ကျွန်တော်က ဖေဖေ
မဟုတ်ဘူး။ မလှည့်ဖျားဘူး။ မြာမပွေဘူး”

“ဟယ် ခေတ်ရယ် ကိုယ့်အဖေကိုယ် အဲလောက်ကြီး အကြမ်း
မကြမ်းပါနဲ့၊ မင်းတို့အနေစိမ်းလို့ သူလည်း သူ့ဘာသာ နေတတ်သလို
နေနေရရှာတာ၊ အခု မင်းပြောသလိုမျိုး မင်း နှစ်နာထိခိုက်အောင်

သူ တစ်ခါမှ မမပိုးကို ပြောမပြုဖူးဘူး”

“အဟား သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့ ခင်ဗျား ကိုးကွယ်ထိုက်တဲ့သူ
ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေလား။ ခင်ဗျားကိုရော အရမ်းမြတ်နိုးလို့
သိပ်ချစ်လို့ ဒီအိမ်ကြီးကို ခေါ်လာတယ် ထင်နေတာလား။ ခင်ဗျား
မျက်လုံးစုံကန်းနေလို့ ဘာမှမမြင်သေးတာ၊ တစ်နေ့နေကျ သီလာပါလိမ့်
မယ် ဒေါ်ပိုးဥဖြူ”

“ခေတ်”

သူမ အထိတ်တလန့် ဟန့်တားလိုက်တော့ မင်းတခေတ်က
ဟက်ခနဲ ရယ်ချ၍ ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွနေကာ လှုပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ပြောလည်း မပြုချင်ဘူး။ ပြောလည်း မပြောရဘူး
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက သိပ်ချစ်ပြနေတဲ့အတွက် မေမေထက် ပိုပြီး
ခံစားရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ မေမေမျက်ရည်တွေကို
မြင်ရတုန်းက အရွယ်မရောက်သေးလို့ ဒီလို ပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့အင်အား
မရှိသေးဘူး။ မေမေကိုဖက်ပြီး ငိုရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။
ကျွန်တော့်အဖေက အဲလို လူမျိုး သီလား၊ ဒေါ်ပိုးဥဖြူ အဲလို လူမျိုး”

“ခေတ်ရယ် ကိုကိုက အဲလို သစ္စာမဲ့မယ့် လူမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
ငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ ခံစားချက်တစ်ခုခု ရှိခဲ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက်
မနားမနေ အလုပ်တွေ ကြိုးစားပြီး ငွေရှာနေတာပါ။ ဒါကလည်း မင်းတို့

အတွက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား”

မင်းတခေတ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထရယ်လိုက်သည်မို့ သူမ ပြူးကြောင်ကြောင်လေးနှင့် စားပွဲစွန်းကို ကိုင်ကာ ထရယ်ပြီး ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်လိုက်မိ၏။

မင်းတခေတ် ပုံစံက ခံစားမှုတွေ ပြင်းထန်ကာ အဆုံးထိ ပေါက်ကွဲတော့မည့် သွေးဆာနေသော လူတစ်ယောက်အသွင်ဖြင့်

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ဟုတ်လား။ အခု ကျွန်တော်တို့က သူ့ အပန်းတကြီး ရှာဖွေထားတဲ့ ငွေတွေနဲ့ စားသောက် သုံးစွဲနေတယ်လို့ ဂုဏ်စွဲချင်တာလား။ ဒီအိမ်နဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကရော သူ့ပိုင်ဆိုင်မှု တွေလို့ ခင်ဗျား ထင်နေလား ဒေါ်ပိုးဥဖြူ”

မဟုတ်ဘူးလားဟု သူမ မမေးဖြစ်ပါ။ သူမက ကိုကိုအချစ် တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှမသိခဲ့တဲ့ နလပိန်းတုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။

“ခင်ဗျား ပိန်းလွန်းတယ်။ အလွန်းတယ်လို့ မပုတ်ခတ်ချင်မိ ဘူး။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားက ရိုးသားလွန်းတာ အဖြူထည့်သက်သက် ဘာမက်မောမှုမှ မရှိလို့ မစုံစမ်းခဲ့တာ။ အဟင်း မပြောချင်ပေမယ့် ခင်ဗျားက ဖေဖေကို သူတော်ကောင်းကြီး ထင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အမြင်စောင်း အပြစ်တင်မှာစိုးလို့ ပြောပြမှာပါ။ ဒီအိမ် ဒီခြံ စည်းစိမ်

ဥစ္စာတွေနဲ့ ဘဏ်မှာ အလုံအလောက် ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ငွေတွေက မေမေ ကျွန်တော့်ကို အမွေပေးခဲ့တာ။ လင်ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ဖေဖေ ဘာလို့ မပိုင်ဆိုင်ရတာလဲလို့ ခင်ဗျား မေးဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဖေဖေ သစ္စာ မရှိခဲ့လို့ပေါ့ ဒေါ်ပိုးဥဖြူ။ သေခါနီး အချိန်မှာ အရမ်းနာကြည်းသွားခဲ့လို့ မေမေ ဒီလို စီစဉ်ခဲ့တာ”

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ မသိပေမယ့် အဲဒီလိုတွေ စီစဉ်ခဲ့လို့ သူ့ ဘက်ကလည်း သူ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ခေတ်”

ခုချိန်ထိ ကိုကိုဘက်က သူမ ရပ်တည်နေချင်ဆဲပင်။ မင်း တခေတ်က သူမကို ခပ်စိမ်းစိမ်း တုံ့ပြန်ကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်ပြန်၏။

“ခင်ဗျားက လက်တွေ့မြင်ရသိရ ခံရမှ ယုံမှာထင်တယ်။ ခင်ဗျား ဖေဖေကို ချစ်နိုင်လွန်းတာ အရမ်းအံ့ဩတယ် ဒေါ်ပိုးဥဖြူ။ အခု ဖေဖေ ခရီးထွက်သွားတာ ဘယ်မှာအောင်းနေမယ်ထင်လဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ သူ့အလုပ်က နယ်တကာလှည့်နေရတာ”

“အင်း အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားလာ နေတတ်သလို ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ တစ်နေရာရာမှာ ခိုအောင်းပြီး”

“မင်း ဆိုလိုတာက”

“အသစ်အသစ်လေးနဲ့ နှပ်နေမှာပေါ့ဗျာ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက

သူ ဝယ်ထားတဲ့ သန်လျင်ဘက်က ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်နဲ့ တစ်ထပ်တိုက် ကလေးထဲမှာ၊ ဒါပေမဲ့ အခု သွားကြည့်ရင် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရမှာနော်၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ အရင်ရောက်နေရင် ဒီခွင်က နောက်မှ နှင်လိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အလေ့နတော တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ စကား တွေနဲ့ မင်း အဲလောက်ကြီး ပုတ်ခတ်မပြောပါနဲ့”

သူမ ခေါင်းကို စုံယမ်းကာ ဇွတ်ကန်ငြင်းလိုက်သည်။ လေသံ တွေကတော့ အားပျော့တုန်ချိစွာ အင်အားမဲ့နေ၏။

သားတစ်ယောက်က အဖေတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ကြီးထိ ပြောလိမ့်မည် မထင်။

မှန်နေ၍ပဲလား။ ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါစေနဲ့။

“ဖေဖေ ဘယ်ရောက်နေလဲ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ကျွန်တော် စုံစမ်း မယ်၊ သေချာရင် ခင်ဗျားကို ခေါ်သွားပြမယ် ဒေါ်ဝိုးဥဖြူ။ အဲဒီအချိန် ရောက်မှ မင်းတခေတ် ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား မျက်ရည်တွေ စုဆောင်းထားနို့ မပေ့နဲ့”

အခုလည်း မျက်ရည်တွေ အဆီးအတားမဲ့ သွန်ချနေမိတာပဲ ဟု သူမ ပြောချိန်မရလိုက်ပါ။ မင်းတခေတ်က ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် သူမ အနားက ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

ပိုး ငိုနေရမှာလား။ ငိုရဦးမှာလား။
ဒီမျက်ရည်တွေကို ကိုကို ကြည့်ရက်သလား။
သုတ်မပေးတော့ဘူးလား ကိုကို။
အနမ်းတွေနဲ့ ညင်သာဖွဖွ သုတ်မပေးတော့ဘူးလား။

“ပိုးရယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ပိုးရယ်၊ အဲလို ရိုးအနေလို့ မသက် ဘာမှမပြောရက်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ သားထွေးက အကုန်ပြော ပြလိုက်ပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း သူ ပြောတာတွေ ပိုး မယုံပါဘူး၊ သူက သူ့အဖေကို နန်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပုံကြီးချဲ့ပြောနေတယ်ဆိုတာ ပိုး သိတယ်၊ မမသက်ကတော့ မသက် မောင်တက်က သက်သက်ညာညာ ပြောမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ကိုကိုက မိန်းမတွေနဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ”

ပိုး နှုတ်က ရှေ့ဆက်ဖို့ မဝံ့ရဲပါ။ ယောက်ျားပီသ တည်ကြည် ခန့်ညားသော ကိုကိုညပမိရုပ်က မြာပွေသော အောက်တန်းကျသော အလုပ်ကို လုပ်လိမ့်မည် မထင်။

မမသက်ကရော အမှန်တွေ ပြောမှာလား။

အမှားတွေ ပြောလား။

“ပိုး စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထား၊ စိတ်အေးအေး နား ထောင်း၊ သားထွေး ပြောတာတွေက အမှန်တွေပဲ”

“ရှင်”

“ဘာကြောင့် ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နေရလဲဆိုတာတော့ သူ့မှာ ခံစား ချက် ရှိခဲ့လို့ပေါ့ကွယ်၊ တကယ်တော့ မာန်က တံငါရွာလေးက ဆင်းရဲ သား မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတာပဲ၊ သားအကြီးဆုံးပီပီ ဖအေကြီး

အခန်း (၁၈)

“ဟင် ပိုး ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုးရယ်”

မမသက် မရှိခင် သားထွေးနဲ့ ကပျာကယာ ပစ်ချ၍ တည် သိမ့် ရှိုက်ငိုနေတဲ့ ပိုး ပခုံးလေးကို မမသက် ထွေးဖက်လိုက်သည်။

“ခေတ် ပြောတာတွေက အမှန်တွေလား မမသက်ရယ်”

“ဟင် ဒီကလေး ဘာတွေပြောနေပြန်ပြီလဲ၊ ဘာတွေပြော ပိုး ဒီလောက် ခံစားနေရတာလဲကွယ်”

“ပိုး မက်မောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဒီအိမ် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကိုကိုနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူးဆို ကိုကို ရှာဖွေနေတာတွေကလည်း မမသက်နဲ့ ခေတ်အတွက် မဟုတ်ဘဲ တခြား တခြား”

မမာမကျန်း ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ တာဝန်တွေ အများကြီးနဲ့ပေါ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ သားထွေး အမေဖြစ်လာမယ့် သူဌေးသမီးနဲ့ ပေါင်းဖက်ဖို့ အကြောင်း ရေစက်က ဖန်လာတယ်။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မင်းတခေတ်က မာန်နဲ့ သား မဟုတ်ဘူး။”

“ရှင် ဘယ် ဘယ်လို မမသက်”

မမသက်က သက်ပြင်း အရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်ပြီး တံတွေးတွေ ဖျိုချစ်။

“အဲဒါကို မင်းတခေတ် ခုချိန်ထိ မသိသေးဘူး ပို။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် မာန်ကလည်း အဲဒီကိစ္စကို သစ္စာရှိပြီး ခုချိန်ထိ မင်းတခေတ်ဟာ သူ့သားမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြခဲ့ဘူး။”

“အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မမသက်။ သူတို့ချင်း ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ လက်ထပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သပ်သုတ်ကာ အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

“ပညာမတတ် ငမ္မေတေ ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်ကို ဘယ် သူဌေးသမီးက ချစ်ကြိုက်ပြီး လက်ထပ်ယူပုံမလဲကွယ်၊ ခင်မိမိမှာ ရည်းစား ရှိတယ်။ လူကုံထံ အသိုင်းအဝန်းကပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးပြီး ဆေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ မိဘတွေက ဘယ်သူ့ဘောတုနဲ့

မလဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ ခိုးတွေ့ခိုးချစ်နေကြရင်း အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်ပြီး ခင်မိမိမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ မိဘတွေက အရှက်ကြီး ရှက်နေကြပေမယ့် သူ့ဘူးဆိုပြီး ပေးစားမယ်လုပ်တော့ ဆေးအသုံးလွန်လို့ ရှေ့ဖြစ်ပြီး ခင်မိမိ ရည်းစား သေသွားတယ်”

“အို ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“အဲဒါပဲ ပိုး မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက တစ်ချက်မှ နားလို့ မရဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း မှားလို့မရဘူး။ တွေးခေါ်မှုအပိုင်း စိတ်ခံစားမှုအပိုင်းအားလုံးပဲပေါ့”

“ဟို အဲဒါကို ကိုကိုက မသိဘဲ လက်ထပ်လိုက်တာလား မသက်”

“သိသိကြီးနဲ့ အဝယ်ခံလိုက်ရတာ၊ ခင်မိမိ အဖေက မာန်တို့ သိသားစုရဲ့ ခိုးသားမှုကို သိတယ်လေ။ သူက မမသက်တို့ တံငါရွာလေးရဲ့ ဆားဖူးမကင်းရာ မကင်းကြောင်း လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးဆိုတော့ မာန်မိဘ တွေ အားကိုးမိကြတာပေါ့။ ချစ်သူရည်းစားရှိနေတဲ့ မာန်ကလည်း အစက အဲဒီကိစ္စကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သေးတယ်။ နောက်တော့လည်း ဆင်းရဲ ချို့တဲ့လွန်းတဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ညီငယ်ညီမငယ်တွေရဲ့ ဘဝရှင်သန်ရေးကို ဆောက်ထားတဲ့ညွှာပြီး ခင်မိမိကို မာန် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ကွယ်။ သူကတော့ အချစ်ဦးနဲ့ ခွဲခဲ့ရတာမို့ ရင်ကွဲပက်လက်ပေါ့၊ ပိုပြီး ရင်နာစရာ

ကောင်းတာက မာန်ချစ်သူလေးက အဲဒီ စိတ္တဇနဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်
ပြောရင်း သက်ပြင်းရှိုက်နေတဲ့ မမသက်လို သူမလည်း ဖင်
သက်မောတို့ မှုတ်ထုတ်မိကာ ရင်တစ်ခုလုံး ကျင်ဆိုလာသည်။ မမသက်-
အာခြောက်လာဟန်နှင့် ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ခွက်ယူသောက်ပြီး
နေရာမှာ ပြန်ထိုင်၏။

“မာန် ဘက်က ခံစားချက်ကိုလည်း ပိုး စဉ်းစားကြည့်လေ
ချစ်သူလည်း ဆုံးရှုံးရတယ်။ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းရပြီး ကိုယ်
မသက်ဆိုင်တဲ့ အမည်းစက်ကြီးကိုလည်း တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူရလေ
မယ်။ အဲဒီတော့ သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်ပြီး လုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့
ပေါ့။ အခု လက်ရှိအမွေအနှစ်တွေ ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိတာက မာန်ဘက်က
အလွန်တွေပဲ။ ခင်မိမိ အဖေက လုပ်ငန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထူထောင်
ပေးတယ်။ မာန်က ဂရုမစိုက် သုံးဖြုန်းပစ်တယ်။ ကြာလာတော့ ယုံကြည်
မှုမရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သားလေး မင်းတခေတ် မွေးလာတော့လည်း
အကြင်နာမရှိ တာဝန်မဲ့နေမှန်းသိတော့ ခင်မိမိက သူ့အဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး
ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံး မင်းတခေတ် နာမည်နဲ့ လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။
အဲဒီနောက်မှာ မာန်က သူ့ဘာသာ လုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး ဝင်ငွေရအောင်
ရှာတယ်။ သန်လျင်ဘက်မှာ ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ တစ်ထပ်တိုက် တစ်ထပ်
ဆောက်ပြီး အပျော်ရှာ အချိန်ဖြုန်းတယ်”

“အဲ အဲဒါ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ မမသက်ရယ်”
“ဒါပေါ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှက်ကို ငွေနဲ့ဆက်ပြီးတောင် အလဲ
အလှယ်လုပ် ဝယ်ထားတဲ့ ခင်မိမိတို့ သားအဖက ဘယ်လက်သင့်ခံနိုင်ပါ
လဲ။ ခင်မိမိက အမျိုးမျိုးပြောဆို တောင်းပန်တယ်။ ဘိုးတော်ကြီးက တော့
ဒိပ်ကြာကြာ ခံနိုင်ရည် မရှိလိုက်ဘူး ဆုံးသွားတယ်။ ပြဿနာတွေက
တော့ မိုးမီးလောင်လို့ပေါ့လေ။ မာန် လက်ထပ်ကတည်းက အတူတူပါ
ဘာရတဲ့ မမသက်ဆို စိတ်တွေညစ်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးဖို့တောင် စဉ်းစား
မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာန်ခံစားချက်တွေကို နားလည်ပေးမယ့်သူက မရှိဘူး
မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မင်းတခေတ်လေးကိုလည်း မမသက်က သံယော
ဆွံ့ ရိုတယ်လေ။ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို့ အောင်းမေ့ပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားဖြစ်
တော့ပါဘူးကွယ်”

“အ အခုရော ကိုကို အဲဒီ တစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ အပျော်
တွေ ဘာတွေနဲ့ ရှိ ရှိနေနိုင်လား ဟင် မမသက်”

မမသက်က မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေတဲ့ သူမကို သနား
ကာရုဏာသက်သလို ငေးငေးလေး ကြည့်၏။

“ဦးကို သူ တကယ်ချစ်လို့ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီး ဒီအိမ်ကြီး
ကို ခေါ်လာတယ်လို့ မမသက် ထင်ပါတယ်။ ငိုးသားဖြူစင် အပြစ်ကင်းသူ
လေးမို့ ခင်မိမိလို သဘောထားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်လမ်းတွေ

မရှင်းသေးဘူးဆိုရင်တော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ ပိုးရယ်၊ အရမ်းကြီးလည်း
စိတ်အပင်ပန်း မခံနဲ့၊ မာန့်ကို မခွဲမခွာနိုင်အောင် ချစ်နေတယ်ဆိုရင်
တော့ ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေါ့ကွယ်”

မမသက် အဆုံးစကားက အားမပါလှပါ။

သူမ ကံမကောင်းနိုင်ဘူး ထင်၍ပဲလား။

ချစ်လို့တောင် မဝသေးဘူး မလွမ်းရဲသေးဘူး ကိုကိုရယ်၊
တမြေမြေ မျှဉ်းမသတ်ပါနဲ့။ ဒဏ်ရာဟောင်းတောင် အေး

မကျက်သေးပါဘူး။

ပိုးက ကိုကို့ရဲ့ ရင်ခွင်ကွက်လပ်အတွက် အပြည့်ခံ ဘဝမျိုး
တော့ မနေချင်ဘူး ကိုကို။

ဆုတောင်းတိုင်း မပြည့်နိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ဆန္ဒတစ်ခုအတွက်
အသက်နဲ့ လောင်းကြေးထပ်ချင်တယ်။

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကိုကိုကို ချစ်မယ် ကိုကို။

အခန်း (၁၉)

“အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး သီရိ၊ မင်းကို ကလေး
မယူရဘူးလို့ ငါ စကားကုန် ပြောထားပြီးသား”

“ကျွန်မလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ခဲ့တာပါ ကိုကို”

“မခေါ်နဲ့ အဲဒီ ကိုကိုဆိုတာကိုလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ခေါက်က
တည်းက မခေါ်ဖို့ သတိပေးထားတယ်”

ဒေါသတကြီး မျက်လုံးတွေ နီရဲလျက် လက်ညှိုးကြီး တထိုးထိုး
ခြစ်နေသော တိမ်တမာန်ကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ပြီး
နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရုံမဲ့လိုက်ရသည်။

“ဆော့စီး ဦးမာန် သိပ်မကြာခင်ကမှ ပြောင်းလဲခေါ်လိုက်ရတာ
ဆိုတော့ မေ့သွားတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ကိုကို

ဆိုတဲ့ နာမ်စားကို နှုတ်ကျိုးနေခဲ့ပြီးမှ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲခေါ်ခိုင်းမှန်း လည်း မသိတော့ တစ်ခါတလေ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ဟင်း ဟင်း”

“တော်ပြီ မင်းလို လူလားမမြောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေးက ငါ့ကို အဲဒီ အပြုအမူမျိုးနဲ့ သရော်လှောင်ပြောင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ မင်းနေရာ ဟောင်းကို နေ့ချင်းရောက်သွားမယ် သိလား”

“ဟာ ဦးမာန် သိပ်မစားနဲ့နော်၊ လျော်ကြေးပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် တောင် ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ လက်ထပ်စာချုပ် ကို တိုင်းသိပြည်သိ ဝဲပစ်လိုက်မှာပဲ။ တန်တယ်ဆို လုပ်လိုက်ပေါ့”

“မင်း တောက် အေး မင်းက တန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်းမမှန်း ငါ သိပါတယ်၊ လျော်ကြေးလည်း ယူချင်တယ်၊ ငါ့သိက္ခာကိုလည်း ရစရာမရှိ အောင် ခြေမွှပစ်ချင်တယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က လည်း မလောက်လေး မလောက်စား တစ်ယောက်က တစ်ပတ်ရိုက်မှာ ကို ဂရုစိုက်မှာ မှုမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့၊ မင်း ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ဖန်း ပြုပြီး ငါနဲ့တစ်သက်လုံး ပတ်သက်အောင် မကြိုးစားဘူးဆိုရင် မင်းလို့ ချင်တဲ့ လျော်ကြေး ငါ ပေးလိုက်မယ်”

သိရိုက အမြင်ကပ်အောင် တဟုတ်ဟုတ် ရယ်သွင်းသွေး၍ သူ့ ပခုံးကို လာဖက်သည်။

“ဦးမာန်က စိတ်ကြီးလိုက်တာ၊ တစ်သက်လုံး ထိုင်စားလို့”

အောင် ဦးမာန်က လျော်ကြေးပေးနိုင်မှာမို့လား။ ဟင်း ဟင်း တစ်နေ့ ခွင့်တစ်လုံး တစ်လုံး ဥပေးတာကိုပဲ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်မှာပါ။ တစ် နက်နဲ့ ရိုက်သတ်စားတာမျိုး ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး စိတ်ချ”

“တောက်”

လည်လွန်းတဲ့ဘီး ဒီတစ်ခါ ချီးသင့်ခံလိုက်ရခြင်းအတွက် အ ကြိမ်ကြိမ် တက်ခေါက်ရင်း တိမ်တမာန် မခံချီ မခံသာဖြစ်နေမိသည်။

အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိသေးပေမယ့် သီရိက အဆိပ်ပြင်းသည်။ အရင်က သူမ လက်ညှိုးထိုးသမျှ ဝယ်ပေးရင်း အပျော်အဖြစ်သာ တွဲခဲ့သည်။

သူမ လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ကိုယ့်ဆန္ဒအရ လိုချင်တာတွေ အလွယ်တကူ ရခဲ့၏။

အဲဒီနောက် သူမ မိဘ မောင်ဘွားတွေနှင့် ဝှင်ဆင်ဖမ်းတာ ခံလိုက်ရပြီး သူမတို့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး ယူလိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

တခြား တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို နှစ်နာကြေးပေးလို့လည်း မရ။ လျော်ကြေးပေးလို့လည်း မယူ။

တစ်ဘဝစာ အပိုင်ချည်ဖို့ ကြိုးစားလာသည်။

အခု ကိုယ်ဝန်နှင့် အကြောင်းပြလာ၏။

ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်လို့ မရအောင် တုပ်နှောင်ခံလိုက်ရ၏။

“တောက်”

“အဲဒီ တက်ခေါက်သံက ဘာမှ ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး ဦးမာန်၊ ဇနီးမယား တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံဖို့ပဲ စဉ်းစား။ သီရိ ဗိုက်ထဲက ရင်သွေးအတွက် ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစား”

“အေး ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ တိမ်တမာန်ရဲ့ ပွဲတက် မယားဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မင်း သိထား။ ငါ ချစ်မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမ ရှိတယ်။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့သား တစ်ယောက် ငါ့မှာ ရှိတယ်”

“အဟက် ဦးမာန် ပြောနေတာ ပုံပြင်မဟုတ်မှန်း သီရိ သိ ပါတယ်။ မယားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မယားပြိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သီရိကလည်း ဦးမာန်နဲ့ မယားတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သူတို့သိရင် ပြီးတာပဲ”

“သီရိ မင်း မင်း သူတို့သိအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းကိုင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ငါ ကျွေးတာစား ငါပေးတာယူ၊ ငါ့စကား နားမထောင် နိုင်ဘူးဆိုရင်”

“ကျွန်မ အစွယ်ကျိုးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဦးမာန်၊ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ရင် ကျွန်မကို အကြာကြီး ပစ်မထားနဲ့ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန် ရောက်အောင် လာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေါ့ ဦးမာန် သူ တက်မခေါက်မိအောင် ထိန်းချုပ်ရင်း အံ့ကြိတ်ထားလိုက်

မိ၏။ ခင်မိမိ ရှိစဉ်က သူ ရှုပ်သမျှ ပွေသမျှ ခင်မိမိ မသိမှာစိုး၍ သူ တွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဖုန်းဆက်လာ အောင် ရဲတင်းလာအောင် သူ နှိုးဆွပေးခဲ့ဖူးသည်။

ပိုးဥဖြူကိုကုန်မှ သူ ဘာကြောင့် မသိစေချင်ရတာလဲ။ စိတ်ဆင်း ရဲမှာ စိုးရိမ်နေရတာလဲ။

ဟိုအရင်ကလို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာတွေ စိတ်ထင်ရာတွေ လုပ်ပစ်ရဲတဲ့ တိမ်တမာန် ပြန်ဖြစ်ချင်လှသည်။

“သီရိ မင်း အဲဒီကိုယ်ဝန်က ငါသဘောမတူခဲ့တဲ့ အတွက် နားလိုက်ပါကွာ၊ မင်း ဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှကို ငါ လိုက်လေ့လာမယ်”

“အဟင်း အချို့လာ မသတ်နဲ့ ဦးမာန်၊ ကိုယ်ဝန်ဆိုတာ မရှိခင် ကသာ တားဆီးလို့ ရတာ၊ ဆင်ခြင် သတိထားလို့ရတာ၊ ရှိပြီးသွားမှ ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုရင် တရားဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတယ်နော်၊ ဦးမာန် ကိုယ့်ရင်သွေး ကိုယ် လုပ်ရက်သလား”

တိမ်တမာန် သက်ပြင်းချကာ ဝိုင်တွေသွားသည်။ ရင်သွေးဆို သော အသိက သူ့သွေးတွေ ပူနွေးရှိန်းမြလာ၏။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဖခင်တစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ဘူးသေး။

ပိုးကိုတောင်မှ ကလေးမယူအောင် ပိတ်ပင်ထားဆီးခဲ့မိသည်။ သူ့ကို ပြုစုယူဖို့နှင့် မယားဝတ္တရား ကျော့စွာ ကြင်နာနွေးထွေး

နားလည်မှုတွေသာ ပေးတတ်ခဲ့တဲ့ ပိုးက သူ့စကားကို မြေဝယ်မကူ
ခေါင်းညိတ်နာခံခဲ့၏။

ခုတော့ ကိုယ် မချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ရင်သွေး ငို
ပြန်ပြီတဲ့။

ဖြတ်မရအောင် ခပ်တင်းတင်း ချည်နှောင်ခံရတော့မယ့် ကြီး
တစ်ချောင်းမှန်း သူ သိသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေး ဆိုတော့လည်း...။

အခန်း (၂၀)

“မင်းမိထွေးနဲ့ အဆင်မပြေသေးဘူးလား ခေတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ သူ မင်းကို သင်ပေးလိုက်တဲ့ စာတွေ၊ မင်းငါ့ကို ပြန်ရှင်း
ပြတာ၊ နားလည်သဘောပေါက်လွယ်တယ်ကွ၊ မင်းကို သူ အချိန်ပေး
ပေးထားသလို အိမ်မှာ စာတွေ ငါ ပြန်ကျက်ကြည့်တာလည်း အိုကေ
တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က အရင်နှစ်ကလည်း စာမေးပွဲကျပြီးပြီ၊ ဒီနှစ်
တော့ အောင်မှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ မင်း မိထွေးနဲ့ ပြေလည်အောင် နေစမ်းပါ
ကွာ နော် ဟိတ်ကောင်”

“ဟင့်အင်း သူက ဖေဖေ့ကို ချစ်လွန်းလို့ နားလည်ပေးလွန်းလို့
ငါ အကြီးကြီး ပေါက်ကွဲထားတာ၊ ငါ့ဘက်က စပြီး ပြေလည်အောင်

မလုပ်ချင်ဘူး”

ဝေထွန်း ခေါင်းတွေ တပြင်းပြင်း ကုတ်၍ နားမလည်နိုင်အောင် ပြစ်သွား၏။

“သူ့ယောက်ျားကို သူ့ချစ်တာ မှန်တယ်လေ၊ မင်းသွားပေါက်တဲ့ တာက မှားတာ၊ အဲဒါကို မင်းကစပြီး ပြေလည်အောင် မလုပ်ချင်ဘူး ဟုတ်လား။ အံ့ပါကွာ”

“ဖေဖေမှ မကောင်းတာ ဘာလွမ်းစရာ လိုလို့လဲ၊ လက်တွေ့ပြ မှ စိတ်ပြောင်းသွားမယ့်ပုံကွ၊ မင်းဖေဖေကို ဟိုတစ်ခါလို အတွဲနဲ့တွေ့ရင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်သတင်းပေးစမ်းကွာ၊ ငါလည်း ဖေဖေ ရန်ကုန်မှာပဲ ခို သလား။ နယ်တွေကို တကယ် ခရီးထွက်သလား စုံစမ်းကြည့်ရမယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မမပိုးကို ခေါ်သွားပြီး လက်တွေ့ပြရမှာပေါ့”

“မင်းကွာ မင်းလုပ်နေတာတွေ အမိပွယ်မရှိကွာ။ ကြားသုံးကြား မဝင်ရဘူးဆိုတာ မင်း သဘောမပေါက်ဘူးလား။ အခုဟာက သူ့စိမ်း လည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဖေလေ၊ မိထွေးဆိုတာလည်း မင်းနဲ့မှ မပတ် သက်တာ နေသာသလို နေပေါ့ကွာ၊ ဟိုအရင် မိန်းမတွေလည်း မင်း အဖေ ပေါင်းချင်ပေါင်းလိုက်၊ ကွဲချင်ကွဲလိုက် မင်း မသိသလို နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဝေထွန်းက နားလည်အောင် ဖျောင်းဖျ ရှင်းပြသည်။

မင်းတခေတ်က ခေါင်းကို စုံယမ်း၍ ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ခွက် တို့ ဝှပ်ခနဲ မော့သောက်ချ၏။

“မမပိုးက တခြား မိန်းမတွေနဲ့ မတူဘူး ဝေထွန်း အရမ်း နုည့်သိမ်မွေ့လွန်းတယ်၊ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စ ငါတို့အပေါ် သားတဲ့ စေတနာ တကယ့်မိသားစုလိုပဲကွ၊ ဖေဖေအပေါ်လည်း ဇနီး မယားကောင်း ပီသလွန်းပြီး အနစ်နာခံတယ်”

“အဲလို ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းအဖေ သစ္စာ မဖောက်စေချင်တာ တန်ဖိုးထား ဂရုစိုက် ကြင်နာစေချင်တာလား”

ဝေထွန်းက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ခပ်လေးလေး တစ်လုံး ချင်း မေး၏။ မင်းတခေတ် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။

ငိုငိုတွေ့စွာနှင့် အမိပွယ်မဲ့ ဓာတ်ဘူးထဲက ရေခဲခွေးတွေ ဖန်ခွက် ဆဲ လောင်းထည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“အဲလိုမျိုး မဟုတ်ရင် မင်း မိထွေး ခံစားနေရတာကို မကြည့် ရက်တာလား။ မင်းအဖေရဲ့ သစ္စာမရှိမှုတွေကို လက်တွေ့ ခေါ်ပြပြီး နန်းသွားစေချင်တာ ကွဲကွာသွားစေချင်တာလား”

ဒီမေးခွန်းကို ဖြေဖို့လည်း မင်းတခေတ် အတော် အားယူနေရ သည်။ ဆွံ့အနေဆဲ သူ့ပုခုံးကို ဝေထွန်းက ဖတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မင်း ရင်ထဲမှာ ဖြေစရာ တစ်ခုခု ရှိနေပါတယ်။ ငါ့ကို ရင်ခွံကြည့်စမ်းကွာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခံစားကြည့်တာပေါ့”
“ငါ”

နှုတ်က မရဲ။ ရင်ထဲရှိတာ ဖွင့်ပြောဖို့ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်တာ သိသည်။ မဖြစ်သင့်မှန်းလည်း နားလည်နေ၏။

ငှဲထားတဲ့ ရေခွေးတွေ ပူပူလောင်လောင် မျိုချပစ်လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့စပ်ဖျဉ်း နီမြန်းနေ၏။

“ငါ အနီးစပ်ဆုံး ဝေဖန်ကြည့်ရမလား ခေတ်”

ဝေထွန်းကလည်း မဝံ့မရဲ ခွင့်တောင်း၏။ ဝေထွန်း မျက်နှာဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းကို ပြန်ငဲ့၍ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“မင်း မိထွေးကို မင်းသဒ္ဓါလွန်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကရုဏာ သက်မိနေပြီဆိုတဲ့ စကားဆက်မပြော၍ နားခံသွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အုန်းခနဲ မြည်သွားကာ တဆတ်ဆတ် တုန်မသည်။

“အသက်က ခုနစ်နှစ်လောက် ကွာပေမယ့် မိထွေး ရဲ့ နုနယ်မှု မျစ်မှုတွေ၊ မိန်းမတိုင်းမှာ မြင်ရခဲတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတန်ဖိုးရှိမှုတွေ၊ မင်းအဖေအပေါ် ပြုစုယုယ အနွံတာခံ မြတ်နိုးမှုတွေ”

အနီးကပ် မြင်တွေ့ပြီး လူပျိုပေါက် တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကစားတဲ့ အသိနဲ့ မင်း စိတ်တွေ နိုးကြဲနေတာ မဟုတ်လား။ အရိုင်းဆုံး ပြောရရင် မင်း မနာလိုစိတ်နဲ့ သဝန်တိုနေတာ”

ဝန်ခံခြင်း မရှိသလို ငြင်းဆန်မှုလည်း မရှိသည့်အတွက် ဝေထွန်းက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်၏။ ‘မင်းကွာ’ဟု ညည်းညူမှု ပြုကာ သူ့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်ပြီး ဗုန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ငါတို့နားမှာ ဝဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေက အလန်းတွေပါကွာ၊ ဘာကြောင့် မိထွေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီစိတ် ခံစားမှုတွေနဲ့ ရွံ့ပြန်မှာလဲ”

“မဖြစ်သင့်ဘူး မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ငါ့စိတ်ငါလည်း ထိန်းချုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ကွာ အဲလိုမျိုးကြီး ဖြစ်နေတာ ငါ့ကိုယ်ငါနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ မမိုး၊ ဖေဖေကြောင့်ခံစားပြီး ငိုနေရင် ငါ့ရင်တွေက ပိုပြီး အဆမတန် နာကျင်နေတယ်။ ဝေဒနာတွေ ပေးနေတဲ့ ဖေဖေကို ဟိုအရင်ကထက် ပိုမုန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နားလည်မှုတွေနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီး ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ ကြင်နာယုယနေတာကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး။ မကြည့်ချင်ဘူး။ မသိချင်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခုခုကို စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေနဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကျ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“လူနဲ့မလိုက် ရောဂါက ရင့်နေပြီပဲ။ အရွယ်ရောက်လို့ ဖူးပွင့်လာတဲ့ နှလုံးသားက အရင်ဆုံး မမြင်မိတဲ့ မိန်းမသားက မိထွေးဆိုတော့”

ငါလည်း ဘယ်လို ရှုတ်ချအပြစ်တင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ မင်းမိသွား
တကယ် ချောတယ် လှတယ်ဆိုတာ ငါ လက်ခံပါတယ်။ မင်း အရင်
နေလို့ ငါ အိမ်လိုက်ပို့တဲ့နေ့က မပြင်မဆင် ဖရိုဖရဲ မြင်ခဲ့ရတာတော့
အတော်လေး ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်လို့ ငါ သတိထားခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့်
အလှတရားကြောင့်ဆိုရင် အဲဒီထက် လှတဲ့ချောတဲ့ ငယ်ငယ်နဲ့ တက်
လန်းဆန်းနေတဲ့ မိန်းမငယ်တွေ ကျားကြီး ရှိတာပဲ။ မင်း လိုချင်
အဲဒါ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။”

မင်းတခေတ် ခေါင်းညိတ်၏။ အံ့ကြိတ်၏။ လက်ဖက်ရည်နဲ့
ရှင်းရန် အိတ်ကပ်ထဲက တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ပြီး စာနဲ့
တင်ကာ မြန်းခနဲ ထရပ်၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘီယာဆိုင်”

“ဟာ အချိန်အခါ မဟုတ် နေတောင် မစောင်းသေးဘူး”

“အေး ဘီယာနည်းနည်း သောက်မယ်၊ ပြီးရင် မင်း ငါ့အိမ်
တွဲပို့”

“အစ် ဟဲ့အောင်မသောက်ဘဲနဲ့ ငါက တွဲပို့ရမယ်”

“စကားမများနဲ့ကွာ ငါ ပြောဟုအတိုင်း လုပ်စမ်းပါ”

အူကြောင်ကြောင်နှင့် မင်းတခေတ် နောက်က လိုက်ကာ

သွန်း ရူးချင်ချင် ဖြစ်နေသည်။

ဘီယာဆိုင် ရောက်တော့ ဘီယာတစ်ခွက်ကို ဖိတ်တစ်ဝက်
ဝင်တစ်ဝက် အကိုတွေ့ပါ ညစ်ပတ်နံ့စေ့အောင် တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်
ချလိုက်၏။

“အိမ်ပြန်မယ် ဝေထွန်း”

“ဘာ ငါ တောင် မသောက်ရသေးဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မေးမနေနဲ့ကွာ မြန်မြန်သောက်”

စိတ်မရှည်ဖြစ်နေသော မင်းတခေတ်ကို စူးခနဲ ကြည့်လိုက်ရင်း
ဘီယာတစ်ခွက်ကို ခပ်မြန်မြန် သောက်လိုက်ရ၏။

အာတောင် မစွတ်သော ဘီယာတစ်ခွက်နှင့် ဘာကြောင့်များ
ခြုံဝင်းထဲကို ရောက်လို့ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် မင်းတခေတ်
ယိုင်ထိုးပြိုလဲသွားခဲ့သည် မသိပါ။

အံ့အားသင့်မိပေမယ့် ဝေထွန်း နားလည်သလိုလည်း ဖြစ်သွား

သည်။

မင်းတခေတ် ဒီကောင်...။

ရပ်တန့်သွားပြီး ၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မင်းတခေတ် ယိုင်ထိုး ပြုလဲမလိုဖြစ်နေ၏။

ဒီကလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် အရက်တွေ နေလာပြန်ပြီပေါ့။ ဘယ်လို ဆုံးမပြုပြင်ရမုန်းပင် မသိတော့။ မင်းတခေတ် သူငယ်ချင်းက သူမကို အားနာစွာပြုံးပြပြီး

“ဘာတွေလေနေမုန်း မသိဘူး။ ဒီကောင်အရမ်းပျားနေလို့ လိုက် ခဲ့တာပါ”

“ဪ အေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ၊ မင်းသူငယ်ချင်း က အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိပါသေးတယ်။ နောက်ဒီလိုမျိုး မသောက် အောင် ထိန်းသိမ်းဖျောင်းဖျပေးပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ ဆုံးမသွန်သင်မယ့် ပြောဆိုမယ့်သူ မရှိလို့ ဒီကောင်လွတ်နေတာပါ။ မမပိုး ပြောရင်လည်း ဒီကောင်နားထောင်မှာ မှ နည်းနည်းပြောကြည့်ပါဦး”

“အေးပါကွယ် ကဲ အိမ်ထဲထိ ကူတွဲပေးဦးနော် မမသက်က ဘုရားခန်းထဲ ရောက်နေလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ပိုးနှင့်ဝေထွန်း မနိုင်မနင်း မင်းတခေတ်ကိုယ်ကြီးကို တစ်ဖက် တစ်ချက်တွဲလျက် ဧည့်ခန်းထဲခေါ်ခဲ့ရသည်။ ဆိုဟာခုံရည်လေးပေါ်မှိုထိုင်

အခန်း (၂၁)

တိမ်ရောင်ခုံအောက်မှာ ညနေခင်းနေဝင်ချိန်အလှူက တော... ရွှန်းစိုစွာနှင့် ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပင်လေး... ကို ရေပိုက်ကလေးနှင့် နွဲ့နှောင်းစွာ ဖြန်းပက်နေသော ပိုးဥဖြူရဲ့ အ... ကိုတော့ တုပပြိုင်ဆိုင်လို့မရနိုင်ချေ။

ဂန္ထဝင်မြောက် ပန်းချီကားတစ်ချပ် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ဆံနွယ်တွေက ကြီးနှစ်ချောင်းတပ် ကိုယ်... အင်္ကျီ အနက်ပေါ်တွင် တလွင့်လွင့်နှင့် ဘယ်ယိမ်းညာနွဲ့ ကဗျာ ဆန်... လှ၏။

“ဟဲ့ အို”

ပူးခနဲ မောင်းဝင်လာတဲ့ မင်းတခေတ် ကားလေးက သူ...

ပေးလိုက်ပြီး ဝေထွန်းပြန်သွား၏။ ခုမှစိတ်မော လူမောနှင့် တအင်းအင်း ညည်ညူနေသော မင်းတခေတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်မိရင်း ဒေါသဖြစ်လာသည် ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလောက်ပဲ ပျက်စီးနေရလား။

“မ မမိုး”

မင်းတခေတ် အာလေးလျှာလေးနှင့် သူမကိုခေါ်နေ၏။ ပေကပ် ပြီး မထူးဘဲနေလိုက်တော့ ရိုဝေပေးစင်းနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမ ကိုကြည့်သည်။

“မမ မိုး”

“ဘာလဲ ခေတ် မင်းကို မမိုး၊ တော်တော်စိတ်ကုန်နေပြီ ဒီ အရွယ်နဲ့ သောက်စားမူးယစ် ပျက်စီးနေတဲ့ မင်းကို မမ ဘယ်လိုပြုလုပ် ဆုံးမရမှာလဲ”

“မမိုးက ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုပုံနှိပ်ပြီးပြင်ချင်တာလဲ၊ ဘာပဲ စေချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော်လိုက်နာမယ်၊ နာခံမယ်၊ နောက်နေ့က ဝမ်း မမိုး၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် အားလုံးပြင်မယ်ဗျာ”

“မင်းမူးလို့ပြောနေတာလား ၊ အရက်သမားတွေက ကတ်လွယ်တယ်”

“ကျွန်တော် အရက်သမားမှ မဟုတ်တာ၊ ညစ်နေလို့ ချေခွာ လာတာ”

“ကြည့်ပါလား၊ အမူးသမားဆိုတော့ စကားကောင်းကောင်း မပြောဘူး၊ ရေဖြန်းရုံလေးနဲ့ အဲလောက် ယိုင်ထိုးနေပါ့မလား”

နာခေါင်းရှုံ့၍ မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောမိတော့ မှေးစင်းကာ ကြည့်ရင်း မင်းတခေတ် ရယ်၏။ ပြီးတော့ မပ်မတ်မတ်ထရပ်ပြီး

“လူကို အကင်းမေးတယ်၊ ဒီမှာကြည့် ဘယ်မှာမူးလို့လဲ”

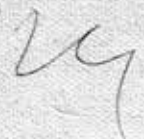
“ဟင် ခုနကတော့”

“ဟားဟား မမိုး နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ထားတော့ ဘယ်လိုစခေါ် ရမှန်း မသိတာနဲ့ အရက်မူးချင်ယောင် ဆောင်လာတာ၊ ပီပြင်အောင်လို့ ဘီယာတွေ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်းလာတာမျှ အံ့မယ်လေး နာခေါင်းရှုံ့ ပြီး မျက်စောင်းထိုးနေလိုက်တာများ တကယ်ကို ရွံရှာစက်ဆုတ်နေတဲ့ ပုံပဲ”

မင်းတခေတ် တဟားဟား အော်ရယ်တော့ သူမလည်း ပါးစပ် လေးကို လက်နှင့်ပိတ်၍ အသံထွက်အောင်ရယ်လိုက်မိသည်။

တတ်လည်းတတ်နိုင်သည့် မင်းတခေတ်ပါ။ ရှင်လုံးမပေါ်သော ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်နှင့် သွားစွယ်လေးတွေပေါ်အောင် ပြူးရယ်နေသော မင်းတခေတ်ပုံစံက တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်လှသည့် လူငယ်လေးတစ် ယောက်လိုပင်။

“အံ့မယ် ဘာတွေများ သဘောကျနေလဲ ဒီသားအမိ”

လှေကားထစ်က ဆင်းလာတဲ့ အန်တီသက်ရဲ့ သားအမိဆိုသော စကားကြောင့် မင်းတခေတ် မျက်နှာကြီး ရှုံးခဲ့သွားတာ ဘယ်သူမှ သတိ မထားလိုက်မိ။

“ဒီမှာလေ မမသက်တူရယ် ပိုးကိုအရှူးလုပ်ပြီး စနောက်နေတာ”

“ဟုတ်လား သားထွေး ၊ အရိုအသေတန်တာတော့ အန်တီ သက် မကြိုက်ဘူးနော်၊ ပိုးနဲ့သားထွေးအသက်သိပ်မကွာလည်း ကိုယ့်အမေ ယူထားတဲ့ မိန်းမဆိုတော့ ကိုယ့်အမေလို ရိုသေလေးစားမှုတော့ ရှိရမယ်”

“ဟား အန်တီသက်ကလည်း မြွေကိုက်ပြီဗျာ၊ မမပိုးကို ဘာလို့ ကိုယ့်အမေလို သဘောထားရမှာလဲ”

“ဟဲ့ ဒါဆို မင်းက မိထွေးလို၊ မိန်းမဆိုးကြီးလို့ သတ်မှတ် ချင်တာပေါ့”

“အာ အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ၊ ကျွန်တော်က မမပိုးကို ဖေဖေ မိန်းမလို့ မြင်ကြည့်လို့မရဘူး။ မိထွေးလို့လည်း မသတ်မှတ်ဘူး အမေလို အစ်မလို လေးစားမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သီးသန့်အမြင်အာရုံ နဲ့ခံစားမှာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော့်ကြောင့် မမပိုး စိတ်မဆင်းရဲစေဘူး။ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဘူး။ ဖေဖေက စိတ်သောက ပေးရင် လည်း ဖေဖေကို ကျွန်တော်ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော် အတည် ပြောတာ”

“ဟောတော့”

ဘယ်သူမှ ဘာမှပြောချိန်မရလိုက်ပါ။ ဆိုဖာခုံကျော့နိမ့်မှာခိုကပ် နေတဲ့ ပိုးဆံပင်တွေကို နောက်ကနေဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှိုက်ခနဲနမ်းကာ မင်းတခေတ် ပြေးထွက်သွားသည်။

ပိုး ကယောင်ကတမ်း ဆံပင်တွေကို ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ သိမ်းယူ ခိုက်လျှက် မမသက်ကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မမသက်ကလည်း အံ့အားသင့်စွာ မျက်ခုံးပင့်လျက် ပိုးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၏။

“ဒီကလေးဘာတွေ စိတ်ရှူးပေါက်နေလည်း မသိပါဘူး”

ပိုး မလုံမလဲ ပြောလိုက်မိသည်။ မမသက်က သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း သူမဘက်က ခုံမှာ ပြောင်းထိုင်သည်။

“အင်း စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ပြောရခက်သားကွယ်၊ ပိုးအပေါ်မှာ သူပြောသလို စိတ်ခံစားမှု တစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ မမသက်လည်း သတိထားမိတယ်”

“ဟို ပိုး ပိုးဘက် အနေအထိုင် မတတ်တာများ ရှိနေလား”

“မ မဟုတ်ဘူး အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပိုးက ကြင်နာတတ် တယ်၊ ဂရုစိုက်တတ်တယ်၊ နားလည်မှုလည်းရှိတယ်လေ၊ လူငယ်ဆိုတော့ အဲဒီပေးဆပ်မှုလေးတွေကို အထူးအဆန်းခံစားနေရတာပေါ့”

“ပိုး ဆင်ခြင်ပါ့မယ် မမသက်”

“ဟင့်အင်း ပိုးဘက်က ဆင်ခြင်စရာ မလိုအောင် ရိုးသား ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ မမသက် သိပါတယ်။ အဲလိုသတိထားနေလိုက်မှ ပိုဆိုးပြီး ပျက်စီးလေလွင့်သွားမှာပေါ့ကွယ်။ ဒီကလေးက မအေလည်း မရှိဘူး။ ဖအေကလည်း ဥပေက္ခာပြုခံထားရတဲ့သူပါ။ ပိုး စိမ်းစိမ်းပြတ် ပြတ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့စိတ်ကို နားလည်ပေးပြီး စရိုက်ဆိုးညှင် ဆိုးလေးကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပြီး လမ်းကြောင်းမှန်အောင် တည့်မတ်ပေး ပါကွယ်”

သူမ ဘာပြောရမလဲ။

အရောင်ပြောင်းချင်နေတဲ့ ကလေးအတွေးနှင့် မင်းတခေတ်ကို သူမ ရိုက်လျောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။

စာနာပြုပြင်ထိန်းသိမ်းသင့်တာလည်း အမှန်ပဲမို့ ကိုယ့်ရဲ့ဖြူစင် ရိုးသားတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုပဲ တိုင်တည်သစ္စာပြုရတော့မည်။

ဘာကြောင့် လူ့ဘဝကြီးက ခဏတာလေးနေခွင့်ရတာကို နှင် ထွေးပွေလီနေရတာလဲ။ အကြောင်းအရာတွေအားလုံးက သူမဘယ်ခိုနဲ့ တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားပါဘဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်လေ။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၂)

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဦးမာန်”

“ပြန်မလို့”

“ဘာ ဒီကိုရောက်တာ ဘယ်နှရက်ရှိသေးလို့လဲ။ အရင် တုန်းက ကျွန်မနဲ့သုံးလေးလ စိတ်ကျေနပ်အောင်နေပြီးမှ အလုပ်ကိစ္စ နဲ့ ခရီးဆက်တတ်တာပါ”

“အခုလည်း ငွေရှာဖို့ခရီးထွက်မှာ မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုချုပ်နှောင်ချင်တာလား”

သိမိသန့် ဟက်ခနဲပန်းတွန့်ရယ်ကာ တိမ်တမာန် အနား ဆောင့် ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒါကိုရည်း စိတ်ထဲမထားနဲ့လေ ကိုယ်ဝန်က ဆယ်လလွယ်

စိုးစိုးစာပေ

ရမှာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ဦးမာန်အလိုက်သင့်လေးနေပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။ ငွေရှာဖို့ ခရီးထွက်မယ်ဆိုလည်း စောစောက ရှင်းရှင်းပြောရောပေါ့ အရင်တုန်းက သီရိနဲ့ သုံးလေးလလောက်နေတယ် တစ်လနှစ်လလောက် ခရီးထွက်တယ်၊ နောက်တော့ပျောက်သွားလိုက်တာ အကြာကြီး၊ ပြန်လာတော့ အနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ထား ခံရတဲ့ မိန်းမကို အားကျလိုက်တာ၊ ဟင်းဟင်း”

“တော်စမ်း သီရိ၊ မင်းထက်တန်ဖိုးရှိလို့ အဲဒီနေရာမှာနေရတာ မင်းအားကျလို့လည်း မရဘူး။ မနာလိုဖြစ်စရာအကြောင်းလည်းမရှိဘူး မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုလို့ ငါ ဒီလောက်လိုက်လျှော်နေတာ၊ မင်းရောင့် တက်လာမယ်ဆိုရင် တိမ်တမာန် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာ မင်းသိမိ တယ်”

“အဟား လေလုံးကြီးနဲ့ အရမ်းမထူပါနဲ့ ကျွန်မပစ်လဲသွား ပါဦးမယ်၊ အိမ်ဦးခန်းမှာ အတင်ခံထားရတဲ့ မိန်းကလေးသိမှာတော့ စိုးရိမ်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ အကြာကြီးစံမြန်းဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ နော်၊ ကျွန်မ ဦးမာန်ကို အကြာကြီး မလွမ်းချင်ဘူး”

နားဝင်မချီသော စကားတွေကြောင့် တိမ်တမာန်မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့မှုန်ကုတ်သွားကာ နေရာကထရပ်လိုက်သည်။

“အလုံအလောက်ဝဲခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့ ဦးမာန်”

တစ်ထောင်တန်အုပ်လေး၊ ငါးအုပ်ခွဲထုတ်လိုက်ကာ သီရိရင်ခွင် ထဲ ပစ်ပေးလိုက်၏

“ငါ မရှိရင် မင်းမိဘအိမ် ပြန်နေဖို့စဉ်းစား”

“ဘာလဲ ဒီခြံကျယ်ကြီးထဲက တိုက်လေးမှာ သီရိတစ်ယောက် ထဲ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့လား”

“အပိုတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ မင်းလိုမိန်းမ ဘာမှအကြောက် အလန့်မရှိဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါကလည်း မင်းကို စိတ်မချစရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ ငါမရှိတဲ့အချိန် ငါပိုင်တဲ့ ဒီအိမ်လေးမှာ မင်းကို မနေစေချင်လို့ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်”

တိမ်တမာန်ထွက်သွားမှ သီရိပုခုံးတွန့်ကာ အသံထွက်အောင် ရယ်ချလိုက်၏။

“အရမ်းလည်း အမျှော်အမြင် ကြီးမပြပါနဲ့၊ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ် မရှိဘဲ ရှင်နဲ့မကစားဘူး ဦးမာန်”

တိမ်တမာန်ပေးထားတဲ့ ဟန်းဆက်လေးနှင့် သူမတစ်နေရာကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်၏။ တိမ်တမာန်မရှိတဲ့အချိန် နိဗ္ဗာန်လေးတစ်ခုမှာ သီရိ စံမြန်းမည်။ အဖော်မရှိရင် အပျော်တော့ရှိရမှာပေါ့။ အပျော်မရှိ ရင် အဖော်ရှိမှ ဖြစ်မည်။

ထားရာနေ စေရာသွား၊ နုလပိန်းတုံး၊ မိန်းမ တစ်ယောက်မှ

မဟုတ်တာ။ ပျော်တော်ဆက် ဘဝနှင့်လည်း ငြီးငွေ့မနေချင်။ တန်ဖိုးထားခံရအောင် မနေလို့ တန်ဖိုးမထားတာလည်း သူမဂရုမစိုက်။ အဓိကက လိုချင်တာရနေဖို့နှင့် တန်ဖိုးမဲ့ခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရ တစ်နေ့နေ့မှာ တိမ်တမာန်သိမသွားဖို့ပင်။ လက်က နာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်ရင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာ၏။ ခဏနေလျှင် ခြေသံတစ်စုံကြားရမည်။

ပြီးလျှင်...။

အခန်း (၂၃)

“မပြီးသေးဘူးလား၊ မမပိုးရာ လက်ဖက်သုပ်တာ အဲလောက် ကြာရလား။ ဒီမှာ အရမ်းအိပ်ငိုက်နေပြီ”

“အဲတော် စာပဲကျက်နေတာမဟုတ်ဘူး ဒီထဲထိ လိုက်လာတယ်၊ အိပ်ချင်ပြေအောင် လက်ဖက်သုပ်က ချဉ်ချဉ်လေးမှ ကောင်းတာ သံပရာသီးက မာနေလို့ သေချာလို့နဲ့နေရသေးတယ်၊ သွား သွား သံပရာ သီးထည့်ပြီးရင် လိုက်လာခဲ့မယ်”

“အာဗျာ ဒီနားမှာပဲ စောင့်မယ်”

မင်းတခေတ်က ပေကပ်ကပ်နှင့် သူမ လက်ဖက်သုပ်နေတဲ့နားမှာ လာရပ်နေ၏။ ဧည့်ခန်းစာကြည့်တဲ့နေရာမှာ ကူစောင့်ပေးရင်း အိပ်ပျော်နေတဲ့ မမသက်သာသိလျှင် တစ်မျိုးထင်ပေတော့မည်။ ခပ်မြန်မြန်

ပြီးအောင် သံပရာသီးကို စားပါးလေးနှင့် ဖိလှီးလိုက်၏။

“အား”

လက်ညှိုးလေးကို အမှတ်တမဲ့ စားထိသွားသည်မို့ သူမအလေး
တကြား စူးခနဲအော်လိုက်၏။

“ဟာ မမပိုး စားထိသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ဪ့ မလုပ်ပါနဲ့”

ဖျတ်ခနဲ သူမ လက်ကလေးကို ဆွဲကာ စိမ့်ထွက်လာတဲ့ ညှော့
တွေကို မင်းတခေတ်က စုပ်ယူငုံထွေးထား၏။ သူမ ရှက်လန့်တကြား
လက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲနေမိပေမယ့် မင်းတခေတ်က လွှတ်မပေ။ ညှော့
တွေ ကုန်လောက်ပြီထင်မှ ဘေစင်ဆီ သူမကိုဆွဲခေါ်သွားကာ ရေဖွင့်
လက်ကိုအကျအန ရေဆေးပေးနေပြန်သည်။

“ဟဲ့ ဖယ်ပါတော့ ငါ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့လက်ငါ
တတ်ပါတယ်။ ဟင် ငါ့လက်က ငုံ့ထားတဲ့ သွေးတွေ ထွေးပစ်လို
တော့လေ”

“မမပိုး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေပဲ။ ဘာလို့ထွေးပစ်ရမှာ
ကျွန်တော် မျိုချလိုက်ပြီ”

“ဟယ် ခေတ်ရယ် အရှူးကျနေတာပဲ။ ဘာလို့မျိုချလို့
ရတာလဲ”

“မစင်တွေမှမဟုတ်တာ ဘာလို့အသည်းအသန် အော်နေတာ
လဲ”

“အေး ပြီးရော အဲဒီသံပရာသီး လက်ဖက်ပန်းကန်ထဲ ညှစ်ယူ
နဲ့”

သူမခြေဆောင့်ကာ အရင်ဆုံးထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဒီကလေးနဲ့
ဒြင့်မလွယ်ရေးချမလွယ်။ သူမဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်သတိ
ထားနေပါရဲ့နဲ့ ဒီလိုအတင့်ရဲတာမျိုးကို သူမ မကြိုက်ချင်လှပါ။

အရင်လို မဟုတ်ဘဲ အထိန်းအကွပ်အဟန့်အတားဖြစ်အောင်
မသက်ကို စာသင် ပေးတဲ့နေရာမှာ ခေါ်ထားခဲ့သည်။ လူကြီးမို့ အထိုင်
ကြာလာသည်နှင့် အိမ်ပိုက်နေတဲ့ မမသက် မသိအောင် စာကို အာရုံမရဘဲ
သူမကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေတဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးလှ။ မသိချင်
ယောင်ဆောင်လျက် ချောင်းဟန့်ကာ၊ စာတွေကို အောင်ဟစ်ရှင်းပြ
ခဲ့တာလည်း အသံတွေဝင် လည်ချောင်းတွေလည်း နာလာ၏။

အသက်ငယ်ငယ် မိထွေးမို့ မထီမဲ့မြင်၊ မခန့်လေးစားလုပ်နေ
ခြင်းလား။ အဲလိုတွေမိပြန်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အနေကျဲကာ ကိုကိုကို
အပြစ်တင်မိ၏။ သားလူမျိုးတစ်ယောက်ရှိတဲ့ အိမ်မှာ သူမကို ခေါ်မလာ
သင့်ပါ။

ဟိုနေကပဲကြည့် အပေါ်ထပ်ရေချိုးခန်းမှာ ပိုက်ခေါင်း ပြုတ်နေ

၍ သူမအောက်ထပ်ရေချိုးခန်းမှာ ရေဆင်းချိုးရသည်။

ရင်ရှားထားပေမယ့် လုံခြုံအောင် သူမ တတက်စောင်ပတ်ထဲ
ရင်းမှ တိုက်ဆိုင်စွာ မင်းတခေတ်ရှေ့မှာ ကိုယ်ပေါ်က လျောကျသွားခဲ့
ကိုယ့်ဆပ်ပြာနှင့် သီးသန့်တိုက်တတ်တာကြောင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်လာ
သော ဆပ်ပြာက ချောကျသွား၍ ဆပ်ပြာခွက်ကို ထိန်းကိုင်လိုက်သဖြင့်
အံ့လိုဖြစ် သွားရခြင်းပင်။

ဒါကို မင်းတခေတ်က ကြောင်ငေးစွာ မလုံတလုံဖြစ်နေသေး
သူမကိုယ်ခန္ဓာ အပေါ်ပိုင်းကို အကြာကြီးရပ်ငေးကြည့်နေ၏။

ရှက်ရွံ့ထူပူစွာနှင့် သူမ ကသုတ်ကရက် ပြေးထွက်သွား
နောက်ကနေ တတက်စောင်နှင့် ဆပ်ပြာခွက်လိုက်ပေးလေ၏။ အိမ်ထဲ
သည်ဖြစ်ပေမယ့်၊ မင်းတခေတ်မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့။ မမသက်
ရိုးသားစွာ ရှင်းပြသောအခါ

“တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြတာ ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကတော့ တစ်
တစ်ရံရှိတတ်တာပဲလေ၊ စိတ်ထဲဘယ်လိုမှ မအောင်းမေ့ပါနဲ့၊ သား
မှာ မရိုးမသားစိတ်ရှိချင်ရှိမယ်၊ ယုတ်မာတဲ့ စိတ်တော့မရှိပါဘူး။ မာ
လို မလုံခြုံဘူးလို့တော့ မတွေးပါနဲ့ကွယ်၊ မမသက် တူလေးရဲ့ ကိုယ်
တရားကို မမသက် ယုံပါတယ်”

အဲလိုပြောလာတော့ သူမ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မသိသလို

မပျက်နေလိုက်ပြန်တော့ ကိုယ်တော်ချော မျက်နှာကတွေ့လိုက်တိုင်း မချို
မချဉ်ပြူးစိစိ၊ မျက်နှာလွှဲတဲ့အခါ ရှိသလို၊ ရှူးငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်
ပြီး မလုံမလဲဖြစ်သွားတတ်တာကလည်း အရောင်ပြောင်းနေခြင်းကို
သိသာစေ၏။ ကိုယ်က သူထက်အသက်ကြီးဝါကြီးမို့ မလုံမလဲရှက်ကိုး
ရှက်ကန်း ဖြစ်နေပြန်လျှင်လည်း၊ မာယာများတတ်ဟန်ဆောင်တယ်
ဖြစ်ဦးမည်။ ထိန်းသိမ်းရတာတွေ၊ သတိထားရတာတွေ ရှောင်လွှဲရတာ
တွေနှင့် အနေကျိုးကျဉ်းကျပ်တာတော့ အမှန်ပင်။

“မမဝိုး”

ခေါ်သံကြောင့် ကဆင့်ကလျားအတွေးတွေ တိခနဲပြတ်တောက်
လျက် ဣန္ဒြေမပျက် မင်သေသေနေလိုက်ရသည်။ ဘာလဲဟူသော
သဘောဖြင့် မျက်ခုံးပင့်မေးဆက်ပြလိုက်ရ၏။

“ဖေဖေပြန်လာရင် ကျွန်တော့်ကို ရှောင်မနေရဘူးနော်၊ ပုံမှန်
အတိုင်းပဲဆက်ဆံ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ဖို့မအောင်ဖို့က မမအိမ်
ကပဲ”

“ဟဲ့ မင်းစာကြိုးစားရင် မင်းအောင်မှာပေါ့၊ မင်းအရည် အချင်း
နဲ့ မင်းအောင်မြင်မှုက မင်းနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ခြင်း အောင်
မြင်ခြင်း မင်းလိုချင်တာ မင်းရမှာပဲ”

“အဲ့ဒါ မမဝိုး ဘက်က အမြင်လေ ကျွန်တော်ကတော့ တည်

ငြိမ်မှုမရှိ ပျက်စီးလေလွင့်နေတဲ့ စိတ်တွေကို မမပိုးကြောင့် ပြောင်
လဲချင်လာတာ အရင်တုန်းကလို ကျောင်းလည်း မလစ်ဘူး။ သူငယ်ရင်
တွေနဲ့ နိုက်ကလပ်တွေ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ အချိန်ကုန်မခံတော့
လောင်းကစားနဲ့ငွေမဖြုန်းတီးတော့ဘူး။ ကျောင်းကနေအချိန်နဲ့ စောင့်
အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ စိတ်အားထက်သန်တယ်”

သူခံစားချက်တွေရင်ဖွင့်နေခြင်းလား။ သူမ သိအောင် ပြော
နေခြင်းလား။ အလိုက်အထိုက်နားထောင်ပေးရုံမှလွဲ၍ ခွန်းတုံ့ပြန်
ခြင်း သူမ မလုပ်တော့ပါ။

စာမျက်နှာတွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်လှန်ကာ၊ စာထဲမှာ နေ
ရောက်အောင် အာရုံပြောင်းလိုက်ရသည်။ မနူးမနပ် အရွယ်နဲ့ အသိထက်
ကို သူမ ဘယ်လိုတည့်မတ်ပေးရမလဲ။

ညတစ်နာရီလောက်အထိ စာအတူကျက်ပေးပြီး။ အိပ်ရာ
ခွဲကြတော့ သူမ ခုတင်ပေးမှာ လူးလို့နဲ့လျက် တစ်ညလုံးအိပ်လို့မခွင့်
ဖြစ်ပျက်သမျှတွေ ပြန်တွေးရင်။ သူမအိပ်ရာဘေးမှာ ကိုကို မရှိ
အတွက် ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။ ကိုကို အနားမှာရှိမှ ငို
အဓိပ္ပါယ်ရှိမှာပါ ကိုကို ။

စိုးရိုးစာပေ

အခန်း (၂၄)

အနားကနေ မမပိုး ရုတ်ခနဲ ထသွားတော့ သင်းပျံပျံမွှေးရနံ့
ဘစ်ရ သူ့နာခေါင်းမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေလို
ဘောက်ပရွှန်းလက်နေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် ယိမ်းခွဲနေသည့် ဆံနွယ်
များက ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းစွာ ညှို့ရီတွယ်မက်ဖွယ်ပင်။

ဖော့ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသွယ်လျနေသော လက်ချောင်း
လေးများရဲ့ လှုပ်ရှားမှု တိုင်းဟာ၊ သူ့နှလုံးသားကို တစ်ချက်ခြင်း လေးပင်
ရွာဆောင်ခုန်စေလျက် လှုပ်ခတ်ရတဲ့ ရင်ခုန်မှုဟာ တစ်ခါမှ မခံစား
ဘူးသော အသစ်အဆန်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တုံ့ပြန်ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းများ၊ တစ်ခါ
ဘစ်ရ ကြင်နာနွေးထွေးလိုသော မျက်ဝန်းနုနုများ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှောင်လွှဲ

စိုးရိုးစာပေ

ဖယ်ရွာချင်တဲ့ မျက်နှာဝန်းများ။ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးကိုဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦး တည်းပိုင် သိမ်းပိုက်ထားချင်သည်။

လောကကြီးမှာ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမထက် များပြားပဲ လျက် အချစ်ဖြင့် ရင်ခုန်မိတဲ့ မိန်းမကဖြင့် ရှားပါးလွန်းလေသည်။

နီးစပ်ရာ တွယ်တာတတ်တဲ့ သဘောမျိုးမဟုတ်ပါပဲ။ မိထွေး တစ်ယောက် အပေါ်မှာ ညင်သာစွာ စီးပျော့လိုသော ဗိတ်ခံစားမှုသည် မဖြစ်သင့်ဆုံး အမှားကြီးတစ်ခုပင်။ ထိန်းချုပ်ကြည့်ဖို့ ဆင်ခြင်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ် သတိပေးနေပါရဲ့နဲ့ နှလုံးသားက မနာခံခဲ့။ ဒီအတိုင်း စိတ်ခံစား မှုကို လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် ဖေဖေအပေါ် အချစ်ကြီးသော မမပိုးက လက်ခံမှာ မဟုတ်။ မျက်ရည်တွေနှင့် ဖွတ်ရုန်းထွက်မှာ သေချာသည်

သူက အဲဒီမျက်ရည်တွေကို မမြင်ချင်တာ။ ဖေဖေကြောင့်ကတည်းက တဲ့ မမပိုး မျက်ရည်တွေကိုတောင် သူ မမြင်ရက်တာ။

သူ့ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မမပိုး မျက်ရည်မကျစေရ။

“မင်းအရူးပဲ ခေတ်၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အချစ် တစ်ခုကို ဘာလို့အပင်ပန်းခံ မွေးမြူနေမှာလဲ၊ အပျိုစင်အချစ်တွေနဲ့ ရှင်သန်စမ်းပါကွာ၊ လူညွန့်တုံး မခံစမ်းပါနဲ့”

“ဒီရင်က အလိုလိုဖြစ်လာတာ ငါဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ဝေထွန်း ပန်းပင်စိုက်တိုင်း ကိုယ်ပန်ချင်လို့မှ မဟုတ်တာကွာ၊ ပွင့်တဲ့ ပန်းတိုင်း”

သည်း ဘယ်သူမှ တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်နမ်းမနေတတ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညင်နေရတာ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးတယ်၊ တလိုက်လိုက်နဲ့ အဲဒီဖီး(လ်)ကို ခဲ့ချင်တာ၊ မသင့်တော်ဘူး။ မဖြစ်သင့်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး အားလုံးကို ခါနားလည်တယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကြောင့် ပိုးဥဖြူဆိုတဲ့ ပန်းပွင့်လေး ကြွမယ်၊ နွမ်းမယ်၊ ညှိုးခြောက်သွားမယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်၊ အဲဒီ ခု အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီပန်းပွင့်လေးကို ငါမြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းဆည်း သားမယ် ဝေထွန်း’

ဝေထွန်းနှင့် အခြေအတင်ပြောဖြစ်တဲ့ စကားတွေက ဝေထွန်း ဘေးလည်လား၊ မလည်လားမသိပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲက အမှန်တရားတွေ နှိုးတော့ ကိုယ်တိုင်သိနေခဲ့သည်။

ခူးဆွတ်လိုခြင်းမဟုတ်တောင် ကိုယ်စိုက်ပျိုးတဲ့ ပန်းလေး ရှင် သန်လန်းဆန်းစေချင်၏။ နွမ်းကြောသွားတော့ရော ကောက်ယူသိမ်းဆည်း လို့ မရနိုင်ဘူးလား။

မမပိုး အခန်းမီး မမှိတ်သေးသမျှ သူလည်း အိပ်ပျော်လိမ့် မည် မထင်။ ဒီတစ်ည နောက်ည ဘယ်ညတွေဖြစ်ဖြစ် မျက်လုံးတွေမှိတ် အိပ်မပစ်ချင်ဘူး။ ခဏလေးတောင် အမြင်အာရုံတွေက ပျောက်ပြယ် သွားမှာ စိုးလို့ပါ။

ဘူး မဟုတ်လား၊ စားလေ”

“ဟင့်အင်း ကိုကို ရောက်လာတာနဲ့ ပိုးကအလိုလို ဗိုက်ပြည့်သွားပြီ၊ ကိုကို ပင်ပန်းလာတယ် မဟုတ်လား အနားယူလိုက်လေ ကိုကို”

“အင်း တစ်ပတ်လောက်နေပြီး ကိုကို ခရီးပြန်ထွက်ရမှာ နယ်က ပစ္စည်းအော်ဒါတွေများနေလို့ ဟိုတစ်ခါသွားတဲ့ ကျောက်တွင်းတွေ ဘက်ထိ ဆင်းရမယ်လေ၊ ဒီတစ်ခါ ငါးလ ခြောက်လလောက်ကြာမယ် ထင်တယ်”

သီရိသန့်မွေးဖွားပြီးမယ့် ရက်ကို မှန်းပြောလိုက်မိတော့ ပိုး မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နွမ်းလျသွားသည်။ သူလည်း အဲလောက်အကြာ ကြီး ပိုးကို ခွဲခွာမထားချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထားယုတ်ညံ့သော သီရိသန့်က ပိုးကို တနည်း နည်းသိအောင် ပြောလိုက်လျှင် ပိုး စိတ်ဆင်းရဲသွားနိုင်သည်။ သီရိနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မှ ပိုးရဲ့တန်ဖိုးကို သူပိုပြီးသိမြင်ခံစားမိလာသည်။

ဒါ့ကြောင့်လည်း ခရီးတစ်ခါတည်း မထွက်ဘဲ၊ ပိုးဆီကိုခဏ ဝင်ခဲ့မိခြင်းပင်။ ပိုးရဲ့ ပြုစုယုယမှု ဂရုစိုက်မှုလေးတွေကို သူတောင့်တ တတ်လာ၏။ အချိန်အကြာကြီးခွဲမထားရအောင် သီရိမွေးဖွားပြီးတာနှင့် ကိစ္စတွေအားလုံး ရှင်းလင်းပြတ်ဆဲဖို့လည်း အားခဲထားမိသည်။

အခန်း (၂၅)

“ဟယ် ကိုကို ကိုကိုပြန်လာတယ်၊ ထမင်းစားခန်း ငါ့ ရောက်နေလို့ ကားသံတောင် မကြားလိုက်ဘူး”

“ကားက ဝပ်ရှော့အပ်ထားခဲ့လို့ ပိုးရဲ့၊ ပိုးတို့ ဘာတွေလုပ်နေ မလဲ သိချင်လို့ တိတ်တိတ်လေး ဝင်လာတာ”

“ဟဲ့ မာန် ဒီတစ်ခါ နှစ်လလောက်တောင် ကြာသွားတယ် အရင်တစ်ခေါက်က ဒီလောက်မကြာဘူး ထင်တယ်နော်”

မမသက်ရော ပိုးရော အံ့ဩဝမ်းသာကာ ထမင်းပွဲမှထပြီး တိမ်တမာန်အနား စွေခနဲရောက်သွားကြသည်။ ပိုးက ကိုကိုလက်မောင် ကြီးကို တွဲခိုပြီး

“ထမင်းစားမလား ကိုကို ၊ ပိုးပြင်ပေးမယ်”

“ကိုကို အပြင်ကစားခဲ့ပြီ ပိုးရဲ့၊ ပိုးတို့ ထမင်းစားလို့ မပြီးဘူး”

ထိုအချိန် ရောက်မှ ပိုးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးအောင် တောင်းပန်ပြီး သီရိဓိကာ ရင်သွေးလေးကိုလည်း ရအောင်တောင်းရမည်။

“ကိုကို ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ၊ အဝတ်ညစ်တွေရော ပါသေးလား ကိုကို”

“ဪ အင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာထားခဲ့တယ်၊ ပိုးပြီးရင် အပေါ်ထပ် သွားမယ်လေ”

ဘေစင်မှာ လက်ဆေးပြီး လက်သုတ်နေတဲ့ ပိုး လက်ကလေး ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းထဲက အဝတ်အိတ်ယူပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းကို တက်ခဲ့ သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မမသက်ရှေ့မှာ ပြုံးရွှင်နေတဲ့ ပိုးမျက်နှာ လေးက အေးခဲတင်းမာသွား၏။

“ပိုး ကိုကိုနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ ပိုး နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး အများကြီးပြော ပိုး အနားမှာ ကိုကို ရှိနေတုန်း ပိုး ပြောသမျှ ကိုကို နားထောင်မယ်”

အရင်တစ်ခေါက်ကထက် ကိုကို စကားအသုံးအနှုန်းတွေ ချီ သာနေသော်လည်း ပိုးမျက်နှာ ပြုံးမသွားပါ။

“ကိုကိုအတိတ်အကြောင်းကို ပိုး သိပ်မသိချင်တော့ဘူး ကိုကို အနာဂတ်မှာ ပိုးကို ကိုကို သစ္စာရှိစေချင်တယ် အမိနဲ့ပေးနေတာမဟုတ်

ပါဘူး။ မသိနားမလည်ခဲ့လို့ ပိုးတစ်ခါမှားခဲ့ပြီးပြီ အဲဒီအမှားအတွက်လည်း ခုချိန်ထိရင်စည်းခံခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ခံ ရမှာမျိုးကိုတော့ ပိုး ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ပိုး ဘာတွေသိထားလို့ ဒီစကားတွေပြောနေတာလဲ”

“သိထားခဲ့သမျှ အချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပိုး မေ့ထားနိုင်တယ် ကိုကို၊ ကလေးတစ်ယောက် အဖေ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ကို ရခဲ့လို့လည်း ပိုး ဝမ်းနည်းပူဆွေးမနေတော့ဘူး။ ဒါက ပိုး ကြိုတင်သိမြင်ခွင့်မရခဲ့လို့ ကံကြမ္မာကို ပိုး လွှဲချလိုက်တယ်။ အခုပိုး ကိုကိုအပေါ် မယားဝတ္တရားကျ အောင် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ပီသအောင် ကြိုးစားနေတယ်၊ ဂရုစိုက် နေတယ်၊ အဲဒါကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ စာနာပေးပါ”

တိမ်တမာန် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ ပိုးကိုယ်လေးကို ရင်ခွင် တွင်း ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ကိုကိုနားလည်ပါတယ် ပိုးရယ်၊ ပိုးတန်ဖိုးတွေကို ကိုကို လေးစားတတ်နေပါပြီ ပိုးစိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးလို့ ကိုကိုကတိပေးပါတယ်။ အချိန်တစ်ခုကိုတော့ စိတ်ရှည်သည်းခံပေးပါနော်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကိုကို ကောင်းကောင်းအလုပ်လုပ်ပါရစေ”

လက်မြောက်တဲ့ မုသားတွေဟု ပိုး ယူဆမသွားစေချင်ပါ။ အနမ်းရွေးရွေးတို့နှင့် နှစ်သိမ့်ကာ ပိုး ကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင်

ဖက်ထားလိုက်သည်။ လောင်မြိုက်နေသော ရင်ခွင်တစ်ခုကို ဟိုအရင်က အာသာငမ်းငမ်းတစ်မက်ခဲ့ပေမယ့်၊ ခုတော့ ထာဝရမေ့ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ချင်သည်။

ခဏလေးပါ ပိုးရယ်။

“မမပိုးရော အန်တီသက်”

ကျောင်းက ရောက်ရောက်ခြင်း၊ ဟိုဒီရှာဖွေကြည့်ပေမယ့် မမပိုး အရိပ်အယောင်မမြင်ရတာမို့၊ အန်တီသက်ရှိနေသော မီးဖိုခန်းအတွင်း လာမေးမိသည်။

“မင်းအဖေရောက်နေတယ်လေ၊ အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားလေရဲ့”

“ဗျာ ဖေဖေရောက်နေတယ်ဟုတ်လား၊ ဖေဖေကလည်း ရောက် တာနဲ့ မမပိုးကို သူ့အနားက မခွာခိုင်းတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် လပတ်စာမေးပွဲဖြေရမှာမို့ စာတွေအရေးကြီးနေပါတယ် ဆိုမှဗျာ”

ဆောင့်အောင့်ကာပြောရင်း ထိုင်ခုံကို မြုန်းခနဲ ဆွဲထိုင်လိုက် သည်။ အန်တီသက်က မင်းတခေတ် ပန်းလေးကို လာရောက်ဆုပ်ညှစ် ကာ

“စိတ်မဆိုးရဘူးလေ သားထွေးရဲ့၊ မင်းအဖေက တံစ်ပတ် လောက်ပဲနေမှာ ဒီတစ်ခေါက်ပြန်သွားရင်လည်း ငါ့လ ခြောက်လလောက်

ကြာမှာတဲ့ ပိုးကသူယောက်ျားနဲ့အတူနေရတဲ့ အချိန်နည်းပါတယ် သား ရယ်၊ အန်တီသက်တို့ သားထွေးတို့နဲ့ပဲ အမြဲအတူတူနေနေရတာပါ။ ပိုး စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဆန္ဒပြတာတွေ ဘာတွေမလုပ်ခဲ့နော်သား”

ဖေဖေက ခဏလေးရောက်လာပြီး အကြာကြီးပြန်သွားမယ် ဆိုရင် မမပိုး စိတ်ဆင်းရဲနေမလား။ ဖေဖေလုပ်ရက်က ရိုးသားမှု မရှိနိုင် မေမေ ရှိစဉ်တုန်းကလို ပြဿနာတွေ အပူတပြင်း မဟုတ်ပေမယ့်၊ သွေးအေးအေးနှင့် ဖေဖေ ဘာတွေ ကြံစည်နေသလဲ။

မမပိုးကရော ဖေဖေ ပြောသမျှ ယုံကြည်နေတုန်းပဲလား။ ဒီည မြန်မြန် ပိုးလင်းစေချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၂၆)

“ဟင် မမပိုး မအိပ်သေးဘူးလား”

ညစာအတူစားသောက်ကြတော့လည်း ဖေဖေအပေါ် အရင်အနွေးထွေးလို့က်လှဲမှုတွေမရှိသလို၊ ခုလည်းသူ့စာကျက်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်လာ၍ အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်မိသည်။ ပိုးဥဖြူက အပြုံးနူးဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကျက်မှတ်ရမယ့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်လှေ့၍

“မင်းလပတ်စာမေးပွဲ ဖြေရမယ်ဆို၊ စာအတူကျက်ပေးမယ်လေ”

“ဖေဖေကို ခွင့်တောင်းခဲ့ရဲ့လား”

“သားကို စာသင်ပေးတာ ခွင့်တောင်းဖို့ လိုလို့လား”

“ဖေဖေက ခဏ ပြန်လာတာဆို၊ သူ့အနားမှာ မနေရင် နော်”

စိုးမိုးစာပေ

မကောင်းဖြစ်နေမှာပေါ့”

ကိုယ့်ဆီကို ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပေမယ့် ဖေဖေအတွက် စိတ်ရင်းအမှန်နှင့်ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

မမပိုးက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏

“မိသားစုမှာ နားလည်မှုမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်နွေးထွေးတော့မှာလဲ၊ စကားတွေမများနဲ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်ဖြေရမယ့်စာအုပ်တွေထုတ်”

မင်းတခေတ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ၊ စာကျက်စာမှတ်အာရုံရှိက်လုပ်လိုက်၏။ ရည်ရွယ်ချက်က ဒီနေရာကနေ မမပိုး ထမသွားရအောင် စာတွေမရဘူးလို့ အကြောင်းပြပြီး ညစ်ပတ်လိုက်ချင်ပေမယ့် မမပိုး စိတ်ဖိစီးမှုဖြစ်အောင် သူမလုပ်ချင်တော့ပါ။

ထိုညက အရင်နေ့တွေလိုပဲ အနိတိသက်လည်း ကူစောင့်ပေးသည်။ လက်ဖက်သုပ်ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေးလည်း စားရ၏။

ဖေဖေ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လာရင်ကြည့်ပေမယ့် မမပိုး ထလိုက်မသွားတာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။

ထုံးစံအတိုင်း ညတစ်နာရီလောက်သူ့စာတွေအကုန်ကျက်မှတ်ပြီးမှ မမပိုး အိပ်ရာဝင်သွားခဲ့သည်။ နောက်နေ့မနက်မှာလည်း မင်းတခေတ်အတွက် ကျောင်းမသွားခင် ဘရိတ်ဖက်(စ်)စီစဉ်ပေးပြီး မင်းတခေတ်ကားလေး ခြံဝင်းအပြင်ရောက်မှ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

စိုးမိုးစာပေ

“သားနဲ့ပိုး အရင်ကထက် ပိုရင်းနှီးနေကြပြီနော်”

အနားကပ်ပြောလိုက်တဲ့ ကိုကိုအသံကြောင့် ပိုး မျက်လုံးလှန်းကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြတာ မိသားစုတွေဖြစ်နေပြီပဲ၊ ကိုကိုလည်း ကိုယ်တာဝန်ယူထားရတဲ့ သူတွေကို မိသားစုစိတ်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံသင့်ပြီလို့ ပိုး ထင်တယ်”

“ဘာ”

“ကိုကို မင်းတခေတ်အပေါ် တာဝန်ပဲ့ခဲ့တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ သားအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်နဲ့ ဘယ်အချိန်ထိ ဥပက္ခာပြုထားဦးမှာလဲ၊ ဒီကလေးက ဘာမှမသိဘဲ အပြစ်မဲ့စွာ မွေးဖွားလာခဲ့တာပါ။ ကိုကို အာယာတအောက်မှာ ခေတ် ရည်ရွယ်ချက်ပျောက်နေပြီ ကိုကို အဖေရင်းလို့လက်ခံထားတဲ့ ခေတ်မှာ ဖအေကို ဖော်ကာမိလို့ ငရဲကျမှာမကြောက်တော့တဲ့ မိုက်ရှူးရဲစိတ်တွေတောင်ဝင်နေဦး ဒီအချိန်ထိ သားအရင်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောမပြခဲ့တဲ့ ကိုကိုရဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုကို ပိုး လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“မင်း ဒါတွေတောင်သိနေပြီဆိုရင် ကိုကိုခံစားမှုတွေကို မင်းနားလည်ပေးတတ်ရမှာပေါ့ ပိုး”

ပိုး အပြုံးက ချို့တဲ့၍ မပီပြင်ပါ။

ရိုးရိုးစာပေ

“အပေးအယူနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အပြစ်တဲ့ သူတွေကိုပါ ရိုက်ခတ်အောင် ကိုယ်ဆန္ဒကိုချည်းဦးစားပေးနေတာဘာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကိုကို၊ ကိုကိုမှာ အဲလိုခံစားမှုတွေရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ ခင်မိမိနဲ့ သူ့အဖေမှာရော၊ ငွေနဲ့ ဆယ်ယူခဲ့ရတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သေသွားတဲ့အထိ ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ခံစားသွားရတာ တန်လို့ဘာ။ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်ကျန်နေသေးတဲ့ မင်းတခေတ်အပေါ်မှာလည်း အဲဒီအရိပ်မည်းကြီး လွှမ်းခြုံခံနေရတုန်းပဲ”

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ ပိုး”

“မင်းတခေတ် ဖခင်မေတ္တာငတ်နေတယ်လေ၊ ဖအေပေးတဲ့ စိတ်သောကတွေနဲ့ မအေ သေသွားရတဲ့အတွက်လည်း ဖအေကို စိတ်နာကျည်းမုန်းတီးနေတယ်၊ အဲဒီနာကျည်းမုန်းတီးနေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ပေါ့ပါးသက်သာအောင် ကိုကို ဘာမှ မလုပ်ပေးတော့ဘူးလား”

တိမ်တမာန် သက်ပြင်းချသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြားလိုက်သော်လည်း ပိုး လေသံတွေ ပျော့ပျောင်းအောင် မကြိုးစားတော့ပါ။ တိုက်ဆိုင်တုန်း ဒီမိသားစုလေး နားလည်မှုရအောင် ကြိုးစားကြည့်ချင်သည်။

“သား မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရက်တဲ့ မေတ္တာတွေရှိနေသေးတာ၊ ကြင်နာနွေးထွေးမှုတွေပေးဖို့ အဲလောက်မခဲယဉ်း”

ရိုးရိုးစာပေ

လောက်ပါဘူးကိုကို”

“မင်း ကိုကိုစိတ်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နေတာလား။ မင်းကိုယ်
ထဲကို ဘယ်လောက်ထိဝင်ကြည့်ပြီးပြီလဲ”

“နှစ်တွေကြာနေပြီပဲ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် အသေ
တော့တတ်နေလောက်ပါပြီ။ အတိတ်ကိုမမှတ်လိုက်ပါလို့လည်း မင်း
တွန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနာဂတ်ကောင်းဖို့အတွက် အိမ်ထောင်ဦးစီး ခြင်း
ကိုကိုမှာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ ပိုးကိုကလေးမယူစေချင်တာ မင်းတောင်
ကြောင့်ပဲမဟုတ်လား။ ဒီအိမ်ကြီးကို ရေလုံ သဘောထားပြီး ဝင်ခွင့်
အချိန်ဝင် ထွက်ချင်တဲ့အချိန်ထွက်နေတဲ့ အကျင့်တွေကို ဖျောက်လိုက်
ဆိုရင် သိပ်မကြာခင်မှာ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ် ကိုကို ဇနီးမ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ပြောခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား ကို”

“မိသားစုဝင်စိတ်ဓါတ်နဲ့ ဝေဖန်နေတယ်ဆိုတာ ကိုကိုနား
ပါတယ် ပိုးရယ်။ ကိုကိုလည်းအရာအားလုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ စဉ်း
ထားပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာရင် ပိုးဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားမယ်လို့ ကိုကို ကတိပေးတယ် ပိုး။ ပြီးခဲ့တာတွေအတွက် နောင်
ရလို့တော့မဟုတ်ဘူး။ ပိုးမေတ္တာတရားတွေ ခံစားတတ်လာလို့ ကို
ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

ပိုး လှိုက်ခနဲ ကြည့်နှုတ်ဝမ်းသာသွားကာ၊ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ နှုတ်

တိုး ဒိုဝင်ဖက်တွယ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ ကိုကို လိုက်လျောမှုအတွက်
ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ မိသားစုဆိုတာ အဲ့လိုနားလည်မှုမရှိရင် တစ်
သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာပေါ့။ လူ့ဘဝက တိုတိုလေး ကိုကိုရဲ့ အမှန်း
တွေ အာသာတတွေနဲ့ အဆုံးသတ်မယ်ဆိုရင် သံသရာထိ ဘဝကျွေးကောင်း
မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ ပိုး တရားပြကောင်းတာနဲ့ ကိုကိုဘုန်းကြီး
ဝတ်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီနော်”

“အမလေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ် လူ့ဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်ပါသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်
ကြည်နူးရွေးထွေးမှုတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းပါရစေဦး”

စကားကြွယ်လွန်းသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တိမ်တမာန်ဒဏ်
ပေးလိုက်သည်။

“အို ကိုကိုနော် ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာ မသက်မြင်သွားလိမ့်မယ်”

“အပျိုကြီးက အလိုက်သိပါတယ်။ မစိုးရိမ်နဲ့”

“ဟွန်း လူလည်မကျနဲ့ ပိုးက ဘယ်သူမှ မရှိလည်း အရှိအသေ
တန်အောင် မနေဘူး”

ပိုးက မျက်စောင်းဝင့်ကာ ခပ်တည်တည်ပြောသည်။ ပိုးရဲ့

စောင့်ထိန်းတတ်သော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာလေးကို တိမ်တမာန် လေးစား
သွားရကာ သီရိသန့်ရဲ့ သိက္ခာမရှိသော အမူအကျင့်တို့ကို ပြန်ပြင်ယောင်
မိ၏။

သီရိသန့်နှင့် အသွားအလာတွေများ။ ဟိုတယ်မှာအိမ်၊ ချိန်းတွေ
နှင့် တပူးတွဲတွဲရှိနေစဉ် အနေအထိုင်မတတ်မှုများ။ ကလက်တက်တက်
အပြုအမူများက လေးစားစရာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်က အပျော်သာတွဲခဲ့တာမို့ သူ့ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ခဲ့
အလေးမထားခဲ့။ ဟိုတယ်မှာ အိမ်နေချိန် ဘယ်ကဘယ်လိုသတင်းရဦး
သီရိသန့်မိဘတွေ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေလိုက်လာမှန်းမသိ၊ အရှက်နှင့်
ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ဟုဆိုကာ သူမတို့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး
လက်ထပ်လိုက်ရသည်။

အကျင့်ပျက်မိန်းကလေးအဖြစ် သူ့ငြင်းဆန်လိုက်လျှင်ရသော်
လည်း။ နှမသားချင်းကိုယ်ချင်းစာကာ သူ လက်ခံပေးခဲ့သည်။ မင်္ဂလာ
အခန်းအနားဘာမှလုပ်မပေးခဲ့သော်လည်း သူမမိဘတွေကို အလှူပင်
ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ သူမကိုလည်း ပြည့်စုံအောင်ထားပေးခဲ့၏။

ခုတော့ သီရိသန့်က ရင်သွေးလွယ်ထားရတယ်ဆိုပြီး အပိုင်
ချည်ကာ ရောင့်တတ်လာသည်။

ပြီးနှင့်နှိုင်းယှဉ်တာ သီရိသန့်ကို စိတ်ကုန်လာ၏။ တိုင်းတာစေ

တွေမှ အဖြူအမည်း သဲကွဲကာ တန်ဖိုးကိုနားလည်လာသည်။

ပိုးမှာ မာယာတွေမရှိ၊ ဖြားယောင်းလိုတဲ့ ကောက်ကျစ်ခြင်း
တွေ ကင်း၏။ ရင်ခွင်မှာနွဲ့နွဲ့လေး မှီခိုနေတတ်သော်လည်း သီရိသန့်လို
့တ်သိပ်ထိတွေ့နေတာမျိုးမဟုတ်။ ညင်သာနူးညံ့သော အချစ်ရဲ့ ခံစားမှု
အတိုင်း စီးပျော့ရုံသာ။ ဟင်းခဲနဲ သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချမိသော်
လည်း ဒါဟာ ပိုးကြောင့်မဟုတ်။

နာမည်နှင့် မလိုက်ဖတ်သော သီရိသန့်ကို စိတ်ကုန်နေခြင်းပင်။

ကိုပြန်လာရင် ပိုးတို့မိသားစုတာဝလေးက အရမ်းအစိပျယ်ရှိမှာ ခေတ်
ပတ်တွေလည်း လမ်းကြောင်းမှန်မှန်နဲ့ တည့်မတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ပိုး
ကြည်နေတယ်။ ပိုးက သူ့ရဲ့ မိထွေးတစ်ယောက်ဆိုတာကိုလေ”

“မမသက်လည်း မျှော်လင့်ပါတယ် ပိုးရယ် မနူးမနပ်နဲ့ စိတ်
ကတော့အရွယ်ဆိုတော့ အမှားအမှန်ခွဲခြားတတ်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး အဲဒါ
ကြောင့်လည်း မာန်ကသူ့အဖေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခုချိန်ထိ အသိမပေးရဲ
ဘူး။ ဖအေရင်းမဟုတ်လို့ သူ့အမေနဲ့သူ့ကို မေတ္တာမထားနိုင်တာပါလို့
မှား အတွေးဝင်ခဲ့ရင် ဒီထက်မှိုက်ရှူးရဲဆန်စော်ကားမှာသေချာတယ်လေး
မမသက်ကတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားစေချင်တာပါ။ မာန်ကိုလည်း
ဆွဲဖျိုးရင်းချာဆိုတိုစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ သားထွေးကိုလည်း တူသား
တစ်ယောက်လိုတွယ်တာမိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမသက်။ အနာဂတ်မှာ ဘာဖြစ်မယ်
ဆိုတာ မသိနိုင်ပေမယ့် အကောင်းဆုံးတွေ ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ
ခန့်မှန်းလို့ရနေပြီမဟုတ်လား”

မမသက်က ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်၍ ကြည်နူးပီတိဖြစ်နေ
တန်ရှိသည်။

မင်းတခေတ်ရော . . .

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၅)

ဒီတစ်ခေါက် ကိုကို အိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ နေသွားပေမယ့်
အားလုံးနှင့်အဆင်ပြေပြေဖြစ်သွားသည့်အတွက် ပိုး စိတ်ချမ်းသာရသည်။
မင်းတခေတ်ကလည်း ပြဿနာမရှာ။

မမသက်ကလည်း အေးအေးသက်သာနှင့် ပျော်စရာမကောင်း
သေးသော်လည်း နွေးထွေးမှုတော့ အပျိုးခုံးပြီဟု ခံစားရသည်။ ပိုးကို
မြတ်နိုးလို့ပါ။ တန်ဖိုးထားလို့ပါဆိုပြီး တဖွဖွပြောနေတတ်တဲ့ ကိုကိုကို
ကျေးဇူးတင်မိ၏။ ယုံကြည်မှုတွေနှင့် ပိုတိုးလို့ လေးစားရသည်။

“ပိုး မျက်နှာလေးက မာန်ပြန်သွားတာတောင် ပြုံးနေတာပဲ
စိတ်ချမ်းသာနေလား ပိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်လည်းချမ်းသာတယ်။ ပျော်လည်းပျော်တယ်
ပြီးတော့ တွေးပြီးတော့လည်း ကြည်နူးနေမိတယ် မမသက်။ ဒီတစ်ခေါက်

စိုးစိုးစာပေ

“မင်းအဖေပြန်သွားပြီလား ခေတ်”

“အင်း ”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”

“ဒီတစ်ခေါက် အဆင်ပြေပါတယ်”

“အဆင်ပြေတယ်ပြောပြီး ဝမ်းသာတဲ့ပုံလည်းမပေါက်ဘူး။ မလည်နဲ့ ဘာလဲ မိထွေးနဲ့အဆင်ပြေတာကို ရင်ခံနေတာလား”

“အဲလိုကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေ တဖွဖွကတိသွားတယ်ဆိုပြီး မမပိုး ပျော်နေတာမြင်တော့ ငါကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပဲ ဖေဖေကို ငါ မယုံဘူး ဝေထွန်း။ အရိုင်းဆုံးပြောရရင် ခြံရံနံစိုတဲ့သူကတိတွေပေးပြီး ငြိမ်နေမယ် ထင်လား”

“အဲဒါက အကျင့်မိနေဆိုင်တယ်ကွာ၊ အဲဒီဘက်မှာ စိတ်အထက်သန်တဲ့သူလား။ စိတ်ခံစားမှုကြောင့်လားဆိုတာ မင်းအဖေကြောင်း မင်းသိဖို့လိုတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းအဖေကိစ္စ စုံစမ်းကြည့်မယ်။ တာရော စုံစမ်းဖြစ်သေးလား ခေတ်”

တိမ်တမာန် ခေါင်းညိတ်မလိုဖြစ်ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်

“အရင်တုန်းက ဖေဖေကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဟိုနေရာ ဒီနေရာတွေ နေရတတ်တော့ တကူးတက ဖေဖေတို့အိမ်လေးကို သွားမကြည့်ဖြစ်ဘူး။ အခုတလောတွေ့မှမတွေ့ရတာ တွေ့

နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်လို့ကောင်းမှာ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေငြိမ်နေတာ တကယ် ခရီးထွက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“တကယ်ဆိုရင်လည်း မင်းမိထွေးအတွက် မုဒိတာပွားပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဪ ငါ့ကိုတစ်ခုလောက်ကူညီပါလား ခေတ်၊ ငါ့အမေဆေးမှာလိုက်တာ မြို့ထဲမှာ သွားဝယ်ချင်လို့ ကားနဲ့လိုက်ဖို့ပေးပါကွာနော်”

“ဒါများပြောနေစရာလား။ ဆီဖိုးခံတဲ့အနေနဲ့ အခုသောက်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မင်းရှင်းလိုက်တော့”

“လဒကောင်”

ဝေထွန်းက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲကာ မင်းတခေတ် ကျောပြင်ကို အုန်းခနဲထုသည်။

မြို့ထဲကိုရောက်တော့ လိပ်စာပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ဆိုင်ပတ်ရှာကြသည်။

“ခေတ် ဟိုမှာ မင်းအဖေနဲ့တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လား”

ဝေထွန်း မေးငေါ့ပြရာ မျက်လုံးဝေဝဲရှာကြည့်မိသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ ဟာ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ပါလား။ ဖေဖေနဲ့လား၊ ပြတ်သွားပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့လား မသိဘူးနော်”

“အေး သူတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတာဆိုတော့ ခန့်မှန်းရခက်သားပဲ”

ကောင်မလေးက သူတို့ကို သတိတောင်မထားမိ၊ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကျော့မော့စွာ လှမ်းဝင်သွားသည်။ မင်းတခေတ် ရင်ထဲ ပဟေဠိပေါင်းများစွာ ခိုအောင်သွား၏။

ခြေလှမ်းတွေကို စောင့်ကြည့်ရမည်။

အခန်း (၂၈)

“ညည်းခြေလှမ်းတွေ မပြင်တော့ဘူးလား မိသီဇို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတာတောင် ညည်းအဆက်ဟောင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းက မပြတ်ဘူးဆို၊ ဟိုကသိသွားရင် ငါတို့ စားပေါက် ဝိတ်သွားမှာ ညည်းမသိဘူးလား”

“ဪ အမေတို့ကအဲဒါကူသိတယ်ပေါ့၊ ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ လက်မတွဲဘဲ ဘဝအပျက်ခံပြီး အိမ်အတွက်စားဝတ်နေရေး၊ အဖေအရက်ဖိုး၊ အမေ့လောင်းကစားလုပ်ဖို့ ငွေလုံလောက်အောင်ရဖို့ ဖန်တီးခဲ့ရတာ ကျတော့ ငါ့သမီးလေး သနားပါတယ်လို့ တစ်ခါ ပြောဖူးသလား။ အမေတို့အတွက် ကျွန်မ နှလုံးသားကို ရင်းခဲ့ပြီးပြီ အမေ၊ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ အမေ”

သီဇိုသန့် ကုန်းအော်ပစ်လိုက်သည်။ အမေတို့အတွက် သူမလုပ်ပေးသင့်တာလုပ်ပေးပြီးပြီ ကိုယ်စိတ်ဖြေသာအောင် ကိုယ်ဘာသာ ဖန်တီးယူလို့မရတော့ဘူးလား။ ဒေါ်မြမြက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်စောင်း

ဝင့်ပြီး မဲ့ခွဲ၍

“ညည်းကို ဒါလေးတောင်ပြောခွင့်မရှိတော့ဘူးလား၊ အခုမှ အိမ်ကောင်း၊ ယာကောင်းလေးနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရမယ် ကြခါရှိသေး ညည်းအကြောင်းတွေကို ဟိုကသိသွားရင် လွယ်ပါ့မလား”

“ဒါကကော့အမေရယ်၊ သူကလည်း သူတော်ကောင်းကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မကိုလည်း မိဖုရားအရာ တင်မြှောက်ထားတာမှ မဟုတ် ပဲ၊ မယားငယ်ပီပီ မသထာရေစာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခိုင်းထားတာ လေး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကိုယ်ဝန်ကိုမလွယ်ချင်ဘဲလွယ်ထားရတာ၊ သူက တန်ဖိုးမထားဘဲ၊ ကျွန်မက တန်ဖိုးရှိအောင် နေဖို့လိုလို့လား။ တစ်သက် လုံး မဟုတ်တောင် အခိုက်အတန့်တော့ ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာချင်တယ် အမေ”

ဒေါ်မြမြ ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဆွံ့အသွားသည်။ သမီး ပြောတာလည်း အမှန်တရားတွေပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့ ဘယ်ဟိုတယ် ဘယ်အခန်းမှာ ရှိနေသည်ဆိုပြီး သမီး ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားတော့ သမီးရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ မောင်ဝမ်းကွဲတွေကို ခဏလိုက်ခဲ့ပေးပါဟု အကူ အညီတောင်းကာ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။

ဟိုရောက်တော့ ငြင်းဆန်ရှောင်တိမ်းမှုတွေနှင့် တိမ်တမာနီက

သမီးကို လက်ထပ်မယူနိုင်ပါဘူးဟု အခြေအတင်တွေ ဖြစ်ကြသေး၏။

နောက်တော့ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်ပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ပေ မယ့်၊ သူ့ထားသလိုနေ၊ သူ့ပေးသလောက်ယူမှ ဖြစ်မည်ဟု တန်ဖိုးမဲ့ စကားဆိုခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က အခြေအနေနှင့် ငွေတွင်းကြီး ခွေ့လိုက်ရသလို ဖြစ်တာကြောင့် သဘောတူ လက်ခံပေးခဲ့ရသည်။

မကောင်းသော မိဘနှစ်ပါးအတွက် သမီးသူ့ဘဝသူ ရင်းနှီး ပေးဆပ်လိုက်မှန်းသိပေမယ့် ဘာမှလည်းမတတ်နိုင်ခဲ့။

အလိုက်သင့်လေး မှိန်းစားပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင် နေခဲ့မိ သည်။

သီရိသန့် မခိုးမခန့် ပွဲပြီးပြီးလိုက်မိသည်။ မပြုစုချင်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာနှင့်မို့ ...။

အခန်း (၂၉)

“အရမ်း စိတ်ညစ်တယ်ဟာ ဘယ်နေရာမှာ ခေါင်းသွားဆေး
ရမှန်းမသိဘူး”

“ငါ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး အားနေတာပဲ နားလိုက်ပေါ့ဟာ ၊ ဘာကြောင့်
လာတာတယ်ဆိုတာတော့ အရင်ပြော”

သီရိသန့်ခေါင်းလေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ ဆွဲကပ်ပြီး သီဟလေး
သည်။ စိတ်မလန်းချိန်မို့ သီရိသန့် ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“အမေက နင်နဲ့ ပြန်တွေ့နေတာသိပြီ။ ပူညံ့ပူညံ့နဲ့လေး ဘာ
ပြတ်တော့မှာမို့ ဒီကိုယ်ဝန်ကို အကြောင်းပြပြီး ဘိုးတော်ကိုလည်း ပြန်လ
ဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရတယ်”

“ဒါများကွာ၊ ပြောတာတွေမကြားချင်ရင် နားပိတ်ထားလို့
ဘိုးတော်ပြန်လာရင် ငါတို့ခဏခဏနေလိုက်ရုံပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်ခြင်သင့်သလား”

ငါတို့စားနေတာ တကယ်ဆို ငါက တရားဝင် လက်ထပ်ထားတဲ့အတွက်
အငယ်အနှောင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ရှင်ပဲလေ၊ နင်နဲ့အခု
လိုတွေ့နေတာဟာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲဟာ”

“နင့်အမေတရားပြလိုက်တာလား သီရိ”

“ဟင့်အင်း ငါ့ဘာသာတွေ့မိတာပါ၊ အာထရာဆောင်း ရိုက်
တာ သမီးလေး မွေးမယ်ဆိုတော့ ငါ့လိုဖြစ်လာနိုင်သလား ဆိုပြီး တုန်
လှုပ်သွားတာ”

သီဟက ဟက်ခနဲရယ်၍ ရေခဲသေတ္တာထဲက ဘီယာတစ်ဖူး
ယူ၍ ဒီအတိုင်း ဖွင့်ဖောက်ကာ မော့သောက်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်၏။

“ယောက်ျားရသွားတဲ့နင့်ကို ငါကအရင်စပြီး ဆက်သွယ်တာ
မဟုတ်ဘူးနော် ဒုသနသောကျူးလွန်ဖို့လည်း ငါစိတ်ကူးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် သီဟရယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း နင့်ကိုကျေးဇူး
တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေအိမ်ကပြန်လာပြီးမှ ငါတွေ့ကြည့်တော့ အမေ
တို့ အသုံးမကျတာကို ပက်ပက်စက်စက် ဝေဖန်ပစ်ခဲ့တဲ့ ငါက ငါမွေးလာ
တဲ့ ငါ့သမီးတွေက ငါ့ကို အဲလိုပြောရင်ရော ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလားလို့
ကြောက်နေမိတယ်၊ ပြီးတော့ တိမ်တမာန် ပေးစာကမ်းစာနဲ့ ငါ့မိဘတွေ
အဆင်ပြေနေတယ်၊ ငါလည်း ပြည့်စုံလုံလောက်နေတယ်၊ တစ်လုပ်စား
ဖူးသူ့ကျေးဇူးတဲ့၊ တန်ဖိုးထား မခံရတာကို အရွဲတိုက်မနေဘဲ ကျေးဇူး

မကန်းမိအောင် နေသင့်နေပြီလို့ ငါထင်တယ်”

“ငါလာစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“အမြဲတမ်းတော့မဟုတ်ပါဘူး ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငါ့စိတ်သောက
တွေ တိုင်ပင်ချင်တဲ့အခါ ရင်ဖွင့်ဖို့အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းအဖြစ်
လိုအပ်ပါသေးတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်တဲ့ နင့်ဆီက ဒီလို
အလေးအနက် စကားကြားရတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီခြံဝင်းလေး
ထဲကို နင်မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ငါမလာတော့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သီဟ”

သီဟအလွယ်တကူနားလည်လက်ခံသွား၍ တော်ပါသေးသည်။
ဘဝတူငယ်သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ကြ၍ စာနာပေး
တတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လွယ်ဖိုးထားခဲ့ရသည့် ရင်သွေး အပေါ်သက်ဝင်
ခဲ့သော မိခင်မေတ္တာဓါတ်က အလင်းအမှောင် ခွဲခြားနိုင်တဲ့ စွမ်းအင်တွေ
ကို ပိုင်ဆိုင်စေခဲ့ပါသလား။

အခန်း (၃၀)

“ခေတ် စာမေးပွဲကနီးနေပြီ ငိုငဲ့တွေတွေနဲ့ မင်းဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေ
ဘာလဲ”

“ဟင်”

စူးခနဲ အော်လိုက်တဲ့ မမပိုး အသံကြောင့် ဟင်ခနဲလန့်ဖျက်သွား
၏။ လည်ချောင်းဝမှာ ပြောစရာစကားလုံးတို့အပြည့် ခေါင်းထဲမှာပြော
သင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေရတဲ့ အတွေးတွေအပြည့်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခြင်းတွေ အပြည့်ဆိုတာ မမပိုးမှ မသိဘဲ။

ဒီနေ့သူနှင့်ဝေထွန်း လမ်း (၅၀)ဘက်က ဆရာတစ်ယောက်
အိမ်ကို စာသွားမေးကြစဉ်မှာ ဖေဖေကားကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။
ကတိတွေအထပ်ထပ်ပေးသွားတဲ့ ဖေဖေက ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နေ

တာတောင် အိမ်ကိုပြန်မလာနိုင်တာ၊ ဘယ်လို မရိုးသားမှုတွေကြောင့်လဲ။ ဝေထွန်းကိုတောင် မတိုင်ပင်တော့ပဲ၊ မီးပွိုင့်ကလွတ်သည်နှင့် ဆေးကားနောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့သည်။ သန်လျင်တံတားကြီးကိုရောက်မှ ဖေဖေဘယ်ကို ဦးတည်သွားနေတယ်ဆိုတာ သေချာသိနိုင်၏။

ဟိုတစ်ခါတွေ့လိုက်တဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့ မိန်းကလေး။ နောက်တစ်ယောက်လား။ သိချင်စိတ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခရီးဆုံးထိလိုက်လာခဲ့မိသည်။

သီးပင်စားပင် အလှစိုက်ထားတဲ့ ပန်းပင်များနှင့် အေးချမ်းသာယာလှသော ခြံဝင်းလေးထဲကို ဖေဖေကားလေး မောင်းဝင်သွားထိုအချိန်မှာ စိမ်းပြာရောင် တစ်ထပ်တိုက်လေးထဲမှ၊ ဇိုက်ဖုံးအင်္ကျီ တလွင့်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖေဖေကို ထွက်ကြိုဆိုနေခဲ့သည်။

ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ သားသမီးမယူခဲ့သောဖေဖေက သူချစ်မိန်းမလို့ အိမ်ကြီးပေါ်ကို ခေါ်တင်ပြီး အိမ်ရှင်မရာထူးခန့်အပ်ထားတဲ့ မမကိုတော့ ကလေးမယူခိုင်းခဲ့တဲ့ဖေဖေက

ဒီကောင်မလေးနှင့် ဒီအခြေအနေတောင်ရောက်နေပြီးမှ ကြောင့် မမပိုးကို ကတိအထပ်ထပ်ပေးပြီး လိမ်ညှာခဲ့ရတာလဲ။

“မင်းအဖေ ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာရင် အန်တီသက်ရယ်၊ ပိုသိ

မင်းရယ်သူရယ် ရင်းနှီးနှေးနှေးတဲ့ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသွားတော့မယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ပိုးအရမ်းပျော်နေရာတာ၊ ကိုယ်စိတ်ခံစားမှုကြောင့် ပိုးစိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွယ်၊ ပိုးစိတ်ပင်ပန်းခဲ့တာတွေ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေအတွက် ပိုးကို တစ်လှည့်နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ မင်းကိုသူ့ရဲ့ မောင်လေးအရင်းတစ်ယောက်လို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ စာသင်ပေးတယ်၊ စာနာစိတ်နဲ့ သွန်သင်ဆုံးမတယ်၊ ဂရုစိုက် ဖေးမပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီမေတ္တာတွေကို အရောင်စွန်းထင်းနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်မိပါစေနဲ့ မခံစားမိပါစေနဲ့ သူ့ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျေနပ်ပေးလိုက်၊ သူ ဝမ်းနည်းရတဲ့အချိန်ရောက်မှ မျက်ရည်သုတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

အန်တီသက်စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ ဖေဖေနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တဲ့ အလိမ်အညာစကားတွေကို ယုံကြည်ပြီး မမပိုး ပျော်နေခဲ့တာတဲ့လား။ ဒီအကြောင်းတွေ သူပြောပြလိုက်လျှင် မမပိုး ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး မယုံနိုင်ဘူးလို့ ဖေဖေဘက်က ကာကွယ်ငြင်းဆန်ဦးမှာလားမသိ။

မျက်ရည်ကတော့ အဆီးအတားမဲ့ သွန်ကျလာမှာသေချာသည်။ သူ့ရင်တွေတောင် အတိုင်းအဆမရှိ နာကျင်ကြေကွဲနေရတာ၊ မမပိုးက အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ခံစားနေရပေလိမ့်မည်

“ခေတ်”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ခေါ်သံနှင့် စိတ်မရှည်သလို မမပိုးသူဘက်က ဆိုဖာခုံမှာပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ မင်းတခေတ် မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရွှိက်မိ၏။

“မင်းဘာတွေဖြစ်နေလဲ ခေတ်၊ မင်းတခုခုကို အလေးအနက်ခံစားနေတယ်ဆိုတာ မမပိုး သိတယ်၊ ဘာလဲလို့ မေးမိရင်ရော ပြောချင်စိတ်ရှိရဲ့လား။ စိတ်မပါရင်လည်း စာမကျက်ဘဲ အနားယူလိုက်တော့ခေတ်”

“မမပိုး”

“ပြော”

“မနက်ကျရင် ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နေရာရာကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဟိုရောက်ရင်သိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ငါဘယ်မှလည်း မသွားဖူးဘူး။ လိုက်လည်း မလို”

ချင်ဘူး”

“အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ မမပိုး ဟိုမသွားချင်ဘူး။ ဒီမသွားချင်ဘူးနဲ့၊ ရပ်ကွက်ဈေးတောင် တစ်လနေလို့ တစ်ခေါက်မရောက်ဘဲ မဟုတ်လား”

“မမသက် ဈေးသွားနေတာ ငါသွားစရာမှ မလိုဘဲ၊ ငါ လိုအပ်တာလည်း မမသက်ကို မှာလို့ရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အပြင်မဟုတ်ဘဲ ဘာမှမရှိတာပေါ့၊ လောကကြီးဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ တစ်ခါလောက်အပြင်ထွက်ကြည့်ပါလား”

“ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ ဘာအကြောင်းမှစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒီအိမ်ထဲက ဒီမိသားစုလေး အဆင်ပြေဖို့နဲ့ ရင်းနှီးနွေးထွေးဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ကိုကိုပြန်လာမှ ကိုကိုဆန္ဒနဲ့ သွားချင်သွားမယ်၊ လာချင်လာမယ်”

“မမပိုး”

မင်းတခေတ် မာထန်တင်းပြတ်စွာအော်လိုက်မိသည်။ ပိုးညမျက်ခုံးပင့်ကာ မျက်လုံးလည်း ပြူးသွား၏။ ဘာကြောင့် ဒီအသံဒီအပြုအမူမျိုးနဲ့ မင်းတခေတ်ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ ပိုး အံ့သြမင်သက်သွားကာ မင်းတခေတ်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ရင်း

“မင်းဘာလို့ ငါ့ကို အော်ရတာလဲ ခေတ်”

“ဆောရီးမမပိုး ကျွန်တော်မှားသွားတယ်၊ ဟို မနက်ဖြန် ကျရင် ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပေးပါ။ ကားပေါ်ရောက်ရင် မမပိုး စိတ်ဝင်စားမယ့်အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမို့လဲ”

“ကားပေါ်ရောက်မှပြောမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲဗျာ၊ အခုဘာမှ မမေးနဲ့တော့ပေါ့”

စူးခနဲတင်းပြတ်စွာအော်၍ မင်းတခေတ် ထထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီတစ်ညအိပ်မပျော်မှာစိုးလို့ မပြောရက်ခဲ့တာ မမပိုး သိမှာမဟုတ်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ဖို့ ခတ်ခဲ့နေပြီမို့ ရှောင် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဒီတစ်ညအိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်ပါဦး မမပိုးရယ်။

အခန်း (၃၁)

“မင်းဘယ်ထိ မောင်းနေမှာလဲ ခေတ် ဘယ်ကိုညွှားနေတာလဲ” မင်းတခေတ်ဘာမှမဖြေ။ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းလာခဲ့

င်း။ သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချနေမိ၏။

ညကလည်း မမပိုးကိုသာ အိပ်ပျော်စေချင်လျက် သူကတော့ ခပ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်။ မမပိုး မျက်ရည်တွေကို မြင်ရဖို့နီးလာလေ ခဲ့။ ဝိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာလေ ဖြစ်သည်။

မနက်က ဝိရိယကောင်းစွာ၊ မမပိုးအရင် ထမင်းစားခန်းထဲ ခြောက်နေတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်သောက်ပြီး ထိုင် ဆောင့်နေခဲ့သည်။

အန်တီသက်က အံ့သြတကြီးနှင့်

“ဟဲ့ ကြားသားမိုးကြီး၊ သားထွေးတို့ကတော့ ရာသီဥတုတွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် အတတ်ဆန်းတွေ ထွင်နေပြီဟေ့ အဲတော် နဲ့ ကလည်း အဝတ်အစားတွေ သစ်လွင်တောက်ပလို့ လန်းနေပါလား သားထွေး ပိုးကို ခေါ်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ပြန်လာရင် ပြောပြမယ် အန်တီသက်”

အန်တီသက်ကိုတောင် မင်းတခေတ် ပြောမပြခဲ့။

ရှင်းပြလျှင် လူကြီးပီပီပြဿနာမဖြစ်အောင် တားမှားသေချာ သည်။ အိမ်တွင်းပုန်း မမပိုးထပ်ပြီး အလိမ်အညှာမခံရအောင် သွား တာဝန်အရှိဆုံးပင် ဖြစ်၏။

သံလျှင်တံတားကြီးပေါ်ကို ရောက်တော့ မမပိုးက တစ်စုံတစ်ခု ကို သတိရသွားဟန်နှင့် သူ့ပခုံးကို ဖျက်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ

“ခေတ် ဒါက”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ အရှိန်နှင့် တံတားဆုံးအောင် မောင်းနှင် ရင်း လမ်းဘေးကျကျ ညာဘက်ခြမ်းမှာ ကားကို ကျွဲခနဲထိုးရပ်လိုက်ကာ စတီရာရင်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားမိသည်။

“ဖေဖေဆီကို သွားမလို့”

တစ်လုံးချင်းအေးစက်စက်ပြောလိုက်၏။

“ဘာ ကိုကိုက ခရီးထွက်သွားတယ်၊ ကိုကို မရှိဘဲ အဲဒီ”

ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

အထိတ်တလန့်မဟုတ်ပေမယ့် ကပျာကယာ အမေးကြောင့် ရင်မှာဆို့နှင့်နာကျင်သွား၏။

ငိုမချလိုက်ပါနဲ့ ခံနိုင်ရည်အားမွှေးထားလိုက်စမ်းပါ မမပိုးရယ်။

“ဖေဖေပြန်ရောက်နေပြီ အဲဒီအိမ်လေးမှာရှိတယ်၊ တစ်ယောက် တည်းတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ မင်း မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ခေတ် ကိုကို ကတိပေးသွားတာ မင်းလည်းသိရက်သားနဲ့ ငါ့ကို အဲဒီခေါ်သွားပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မမပိုး ခင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အထင်မသေးနဲ့ ကျွန်တော် က တိမ်တမာန်ရဲ့ အသွေးအသားနဲ့တည်ဆောက်ထားတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလိမ်ညာဘူး။ မကောက်ကျစ်ဘူး။ ယုတ်ညံ့တဲ့ အတွေးအကြံနဲ့ မုသားသုံးပြီး မဖြားယောင်းတတ်ဘူး။ နှစ်သိမ့်မှု မပေး တတ်ဘူး မမပိုး”

“ဒါဆိုရင် မင်းပြောနေတာ အမှန်တရားတွေပါလို့ သက်သေ အထောက်အထား ရှိသလား ခေတ်”

“မနေ့က ဖေဖေကားကို အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်လို့ နောက် ယောင်ခံလိုက်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ ငိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့ ကိုယ်

ဝန်ဆောင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အသင့်ရှိနေပြီး ဖေဖေကို ကြိုနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ပုံပြင်ပြောနေတာလား။ ဖေဖေ ပုံပြော ကောင်း ခဲ့တာလားဆိုတာ သိပ်မကြာခင်မှာ မမပိုး လက်တွေ့မြင်ရတော့မှာပါ။”

အင့်ခနဲ ရှိုက်သံကြားလိုက်သော်လည်း မင်းတခေတ်လှည့် မကြည့်။ စိတ်အာရုံတို့ကို စုစည်းကာ ကားစက်ပြန်နိုး လိုက်သည်။

“တ တကယ်ပြောနေတာလား ခေတ်ရယ်၊ မမပိုး ခံစားနေတာ မျက်ရည်ကျနေတာ မြင်ချင်လို့ စနောက်နေတာ မဟုတ်လားဟင်”

“မယုံကြည်သေးဘူး ဆိုရင် မြင်ရတဲ့အခါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားထားပါ မမပိုး”

ကားလေးက ရှောခနဲ လှိုင့်ထွက်သွားသည်။ တိုးသဲ့သဲ့ ဗလုံး ဗထွေး ပြောနေသံနှင့် ရှိုက်သံတွေ ဖေဖေ အိမ်ရှေ့မရောက်ခင်ထိ တစ်လမ်းလုံး ကြားခဲ့ရ၏။

ကားလေးကို ခြံဝင်းအပြင်မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး သော့ခတ်မထား သော ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မြင်မြင်သမျှ စိမ်းစိုသာယာ လျက် တစ်ထပ်တိုက်လေးကလည်း သစ်လွင် ခန့်ညားလှသည်။

ဒီတိုက်လေးထဲမှာ ကိုကိုက တခြားတစ်ယောက်နှင့် ရှိနေခဲ့ တာတဲ့လား။

“ဟင်”

ပိုးဥဖြူ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ထုံကျဉ်သွားသည်။ ဘိုက်အိမ်လေးရဲ့ အရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေကွက်လပ်လေးမှာ ကိုကိုနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

မပေါ့မပါး လွယ်ပိုးထားရသော ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ကျောဘက် ခါးစပ်ကို လက်ကလေး တစ်ဖက်နှင့်ထောက်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကိုကို လက်မောင်းကိုတွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ပုံရိပ်က ကြည့်နူးစရာ မြင်ကွင်းဖြစ်သော်လည်း သူမအတွက် အကျည်း တန် ရုပ်ဆိုးလွန်း လှသည်။

သူမကို ကလေးမယူပါနဲ့လို့ ချောမော့ကာ တစ်မျိုး၊ ခြိမ်းခြောက် ကာတစ်မျိုး တားဆီး ပိတ်ပင်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုက တခြားခိန်းမ တစ်ယောက်ကို ခုလိုမျိုး ကြင်နာပေးတတ်သတဲ့လား။

အသည်းနှလုံးတွေ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်အောင့်မျက် သွား သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ကာ အံကြိတ်လိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ခမ်းခြောက်သွား၏။

မမြင်ချင် မကြည့်ချင်တော့၍ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ပြေးလိုက် ချင်သော်လည်း ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့ကိုသာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေခဲ့သည်။

“ဟင် ပိုး ပိုး”

တိမ်တမာန် အထိတ်တလန့် ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

ခါးစပ်တွေ ခါးတွေနာလွန်းလို့ မျက်ရည်လည်ကာ ရှုံ့မဲ့နေသောကြောင့် စာနာစိတ်နှင့် လမ်းတွဲလျှောက်ပေးနေမိတဲ့ သီရိသန္ဓ် လက်ကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်ပစ်ခဲ့မိ၏။

“ပိုး မင်းဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ၊ မင်းတခေတ် မင်းဘာကြောင့် ပိုးကို ဒီနေရာ ခေါ်လာခဲ့ရတာလဲ”

“ကိုကို မုသားတွေ လက်မမြှောက်တော့မှာ စိုးလို့လား။ ခုလို လိုက်လာတော့ ကိုကို အလိမ်အညာတွေ ပေါ်သွားပြီ ဆိုပြီး သွေးဓူး သွေးတမ်း ဖြစ်သွားတာလား။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ပိုးက ဂရုမစိုက်ခဲ့တာပါ။ ကိုကို ဘာပြောပြော ပိုးက ယုံကြည်ခဲ့တာပါ။ ခုလို မြင်လိုက်ရမှ ပိုးက နာကြည်းတတ်တော့မှာလေ။ မင်းတခေတ်ကို ပိုး ကျေးဇူးတင် သွားပြီ ကိုကို”

“ပိုး ပိုး အဲလိုကြီး မပြောပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ကိုကို ရှင်းပြမယ် ပိုးကို ကိုကို မလိမ်ညာခဲ့ပါဘူး။ ပိုးကို ခဏပဲ စောင့်ပေးပါလို့ ကိုကို ပြောခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချိန် အတောအတွင်းမှာ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံး ပြီးပြတ်သွားမှာပါ ကိုကို ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“တော်တော့ မပြောနဲ့တော့ မကြားချင်ဘူး။ မကြားချင်တော့ ဘူး ကိုကို နှစ်ခါမက နာကျင်ခဲ့ရတဲ့ အသည်းနှလုံးကို နှစ်သိပ်စကားတွေ နဲ့ ထပ်ပြီး မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့”

အသံတွေ အက်ရှုလိုက်မော တုန်ယင်နေပေမယ့် ပိုး မျက်ရည်မကျတော့ပါ။

ကျစရာ မျက်ရည်မရှိတော့တာလား။ ခံနိုင်ရည် အားမဲ့နေပြီ ပိုး မျက်ရည်တွေက တိခနဲ ပြတ်တောက်ရပ်တန့် သွားခြင်းလား မသိနိုင်။ ဖိကိုက်ထားမိတဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကသာ သွေးတို့၊ စိမ့်ခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေသော မင်းတခေတ်ကို တိမ်တမာန် စူးစိမ်းနေအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတခေတ် ဒီနေရာကို မင်းလမ်းမပြရင် ပိုး ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ဖေဖေ သိချင်တယ်ပေါ့၊ ဖေဖေ မုသားတွေကို တကယ်မှတ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပျော်နေတဲ့ မမပိုးကို စာနာမိလို့ပေါ့ ဖေဖေ။ မေမေ ဒီလိုမျိုး လိုက်လာခဲ့ဖူးတုန်းကတောင် ဖေဖေ ဘာမှ မခံစားခဲ့ဘဲနဲ့ မမပိုး လိုက်လာမှ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဆတ်ဆတ်ခါ နေရတာလဲ၊ အချစ်ကြောင့်ပေါ့ လို့တော့ ရိုးမယ်မဖွဲ့လိုက်ပါနဲ့၊ လင်ရယ် မယားရယ် ပေါင်းဖက်ခြင်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မွေးလာခဲ့ သေးတာဘဲ မဟုတ်လား။ ဖေဖေရဲ့ စိမ်းကားရက်စက်လွန်းတဲ့ ဥပေက္ခာတွေကြောင့် ဒီခြံလေးထဲမှာ ကျွန်တော်ရော မေမေရော ဖက်ပြီး ငိုခဲ့ကြဖူးတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်

တုန်းက ဖေဖေက ကျွန်တော့်အဖေမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယ ဝင်ခဲ့သေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ငါ မင်းအဖေ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို”

ပိုး အလန့်တကြား ဟန်တားလိုက်ပေမယ့် အချိန်မမီလိုက်ပါ။ ပီပီသသ ကြားလိုက်တဲ့ မင်းတခေတ်က တိမ်တမာန်ရှေ့ စွေခနဲ ရောက်သွား၏။

“ဖေဖေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ ပြန်ပြောစမ်းပါ။ ခုနက စကားကို သေသေချာချာ ကြားချင်တယ်၊ ပြန်ပြောစမ်းပါ”

“အခု ငါပြောလိုက်တဲ့ စကားက မုသား မဟုတ်ဘူး မင်းခေတ်၊ မင်းကငါ့သား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမှန်တရားပဲ၊ တစ်သက်လုံး မျှီသိပ်ခဲ့တာ သွေးသား သံယောဇဉ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မိဘ ငါ့အစ်ကိုမောင်နှမကို ပေးဆပ်ခွင့် ရလိုက်တာကြောင့် အဲဒီကတိုက် ငါတည်ခဲ့တာ၊ အဝယ်ခံလိုက်ရတဲ့ ငါ့နုလုံးသားအတွက်တော့ ငါမင်းချင်တာတွေ ရအောင် ယူရင်းနဲ့ တန်ရာတန်ကြေး ပြေဆေးတစ်ခုအဖြစ် ငါသဘောထားခဲ့တယ်၊ မတရားဘူးလို့ မင်းစွပ်စွဲချင်သေးလား။ ခင်မိမိ သွေးသားအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့မင်းက ပိုးကို ဒီနေရာ ခေါ်လာပြီး ချည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်စီးအောင်လုပ်လို့ သား မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကတိ

ဖျက်မိတာရော ငါ့မှားသလား”

မင်းတခေတ်က ပခုံးကို စုံတွန့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“ဟင်း မမှားပါဘူး အဲဒီစကားပြောပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ သား မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာကို မုသားမသုံးဘဲ အမှန်တရားအတိုင်း ပေါက်ကွဲလိုက်တဲ့အတွက် အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တိမ်တမာန်ရဲ့ သားမဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းဘူး။ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့သူကို အဖေမတော်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပျော်နေတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားယုံမလား”

“မင်း”

တိမ်တမာန်က မခိုးမခန့် မထိမဲ့မြင် ပြုံးနေတဲ့ မင်းတခေတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲသည်။ မင်းတခေတ်က ထိုလက်ကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ စကားမဆုံးသေးဘူး။ ခင်ဗျားကို အဖေတစ်ယောက်အသိနဲ့ တွယ်တာခဲ့မိတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ အားလုံး ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ အကုန်ဖြုတ်ချထားခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော့် အမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ခင်ဗျား ခြေဦးတောင် မလှည့်ခဲ့ပါနဲ့၊ အရင်လို ဇရပ်အောင်ပေမူပြီး ခင်ဗျား ဝင်တည်းခိုမိမှာစိုးလို့”

“ခေတ်”

အမုန်းတွေ အာယာတတွေနှင့် စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ပေါက်ကွဲ
နေကြတဲ့ တိမ်တမာန်နှင့် မင်းတခေတ် ကြားမှာ ပိုး ဝင်ရပ်လိုက်သည်။
မင်းတခေတ် လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲကာ နောက်ကို တွန်းပို့လိုက်၏။

“တစ်သက်လုံး အတူနေလာခဲ့တဲ့ သူ့ကို မင်း အဲလောက်ကြီး
မပြောသင့်ဘူး ခေတ်၊ သူ့မှာ အကြင်နာတရား မရှိလို့၊ ငဲ့ညှာစာနာမှု
မရှိလို့ အဖေ မတော်ချင်ပါဘူး ဘယ်လောက်ပဲ အော်နေနေ မင်း မွေး
စာရင်းထဲမှာ သူက မင်းအဖေပဲ”

“ခုချိန်ထိ ဒီလူကြီးဘက်က မမပိုး ရှေ့နေလိုက်ပေးချင်နေ
တုန်းပဲလား။ သူတော်ကောင်းကြီး ထင်နေတုန်းပဲလား။”

“အဟင်း ငါ့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေမြင်ရလို့လား ခေတ်၊
ငါက အဲလို နားလည် ဖေးမမှုတွေနဲ့ မိသားစုလေး ရင်းနှီး နွေးထွေး
အောင် ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့ အဲလို ဖြစ်လာနိုင်မလားလို့
မျှော်လင့်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး အားလုံး
ပြီးဆုံးသွားပြီ”

“ပိုး ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ပိုးရယ် အဲလိုကြီး မဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါနဲ့၊ ကိုကို မှားခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူများတွေ
အပေါ် မှားခဲ့တာတွေကို ကိုကို နောင်တမရဘူး၊ မတောင်းပန်ဘူး။ ငါ
ကိုတော့ ကိုကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ဒီကလေး မွေးဖွားပြီးတာနဲ့ ပိုးဆီ”

အပြီးပြန်လာဖို့ ကိုကို ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ အဲဒါ မုသား မဟုတ်ဘူး
အမှန်တရားတွေပါ ပိုးရယ်”

တစ်ဖက် မိန်းကလေးကို မျက်ရည်တွေ ရစ်ပိုင်းလျက် တောင်း
ပန် ခယနေတဲ့ တိမ်တမာန် စကားသံတွေ ကြားရတာ၊ သီရိသန့် ရင်
သဲ နာကျင်ရှူးရှ အောင်မျက်နေသည်။

ဒီကိုယ်ဝန် မွေးဖွားပြီးတာနဲ့ အဆုံးသတ် ခွဲခွာသွားဖို့တောင်
ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီတဲ့လား။

ပြောင်းလဲဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သူမရဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေက ဘာမှ
အရာမရောက်တော့ဘူးပေါ့။

ဒီပြဿနာတွေကြားထဲမှာ အယူခံဝင် မဖြေရှင်းချင်တော့ပါဘူး။
ဗိုက်ကလေးကို ပွေ့ပိုက်၍ တကျွတ်ကျွတ် ညည်းညူ။ ရှုံ့မဲ့ကာ
အနားမှာ ရှိတဲ့ ကော်ထိုင်ခုံလေးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
နေလိုက်မိသည်။

ဘယ်ချိန်တုန်းကမှ တိမ်တမာန်ရဲ့ တန်ဖိုးထားခြင်း မခံရတဲ့
သူပဲမဟုတ်လား။

ပိုးဥဖြူက သီရိသန့်ကို စောင့်ငဲ့ကာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး
တိမ်တမာန် မျက်နှာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ရှုံ့မဲ့၍ စိမ်းနေအောင် စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

“ရှင်ကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို ပစ်စလက်ဆင် ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မဆီ အပြီးပြန်လာမယ်တဲ့လား။ ရှင်စိတ်ဓာတ်က ရွံ့စေ ကောင်းလိုက်တာ ဦးတိမ်တမာန်ရယ်။ ရှင်ဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် တာဝန်မဲ့ စကားတွေနဲ့ လူမဆန်ခဲ့တာဘဲ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာ ကိုယ့် စိတ် ဆန္ဒတွေပဲ ဦးစားပေးတတ်တဲ့ လူမျိုး ကျွန်မ အရမ်းမုန်းသွားပြီ။ ရွံ့သွားပြီ ရှင်မှသာတွေ့ကာ ဘယ်လောက်ပဲ လက်ကျောက်မြောက် ကျွန်မအတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူး။ မယုံကြည်တော့ဘူး။ ရှင် မိုက်တွင်းနက်ဖို့ တကူ တက ဖန်တီးထားရတဲ့ ဒီမိန်းကလေးမှာပဲ ရှင်နေရစ်ခဲ့ပါ”

“ပိုး”

“ဟင်အင်း ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးနဲ့မှ ကျွန်မကို မဖြော ယောင်းပါနဲ့ ရှင်ရဲ့ ကျန်နေတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် နောင်တတွေ၊ နပန်းမလုံးချင်ရင် ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နားနား နဲ့ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ”

ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွဲ့လျက် မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကျအောင် ခံစားနေတဲ့ တိမ်တမာန်ကို ပိုး လှည့်မကြည့်ချင်တော့ စာနာပေးစရာ ဒီရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးတွေမှ မရှိတော့ဘဲလေး

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းထွက်ခဲ့ရင်း မျက်နှာ မကျတော့အောင် အေးခဲထုံကျဉ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အံ့ဩနေမိသည်

အစိမ်းလတ်လတ် ရင်ခွဲခံရပြီးမှ အသေးအမွှား ဒဏ်ရာ လောက်ကို နာကျင်တယ်လို့ မညည်းညူချင်တော့ဘူးလေ။

မင်းတခေတ်က သူမနောက်က တောက်လျှောက်လိုက်ပါလာ၏။ ကားပေါ်ရောက်လာတော့လည်း အသက်မဲ့သူ တစ်ယောက်လိုပင်။

အသက်ရှူတွေ့ရပ်တန့်ပြီး သေသွားလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

အခန်း (၃၂)

“ဟယ် အဲလောက်ကြီးကို ဖြစ်ခဲ့ကြတာလား။ အဲလို တင်းတင်း မာမာ ပြတ်ဆဲလားခွဲကြတာ။ အမလေးဟယ် ငါ့ကိုလည်း မတိုင်ပင်ကြဘူး လုပ်ချင်သလို လုပ်လာခဲ့ကြပြီပေါ့”

မချီမဆုံ ရေရွတ်လျက် အန်တီသက် အင့်ခနဲ ရှိုက်သည်။ မောင်ဖြစ်သူ တိမ်တမာန်အတွက် မမသက် ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ။

ဒီလို မဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်တော့တာလည်း မမသက် သိမ်း မှာပင်။

ပြန်ရောက်တည်းက တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် အစအဆုံး ပြော ပြနေပြီး ခုချိန်ထိလည်း မင်းတခေတ် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေဆဲပင်။

“အန်တီသက်က ဘာကို ခံစားနေတာလဲ၊ ဖေဖေကို ကျွန်တော်

တို့ ဒီလိုပြောပစ်ခဲ့ကြလို့လား။ ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ပုံပြောပြီး ဟိုဘက်ကို ခြံခန့်ကူးသွားလို့လား”

“ဘယ်လို ပြောရမလဲကွယ် သူ့ခံစားချက်ကို အန်တီသက် တစ်ယောက်ပဲ နားလည်ပေးမယ့်သူ ရှိတာ မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ခံစားခဲ့ရတာတွေက ဖေဖေ လုပ်သမျှ ပေးဆပ်ရုံပဲပေါ့ ဒီလိုလား အန်တီသက်၊ တစ်ရက် တစ်လ တစ်နှစ် မကတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့အမျှ သူ မကြင်နာခဲ့တာ ကိုယ်ချင်း မစာခဲ့တာ ဥပေက္ခာပြု နှိပ်စက်ခဲ့တာ၊ မတန်သေးဘူးလား၊ မတော် လောက်သေးဘူးလား။ ကျွန်တော့်အဘိုး ကျွန်တော့်အမေ အရှက်နဲ့ လဲသွားခဲ့ရတဲ့ သေခြင်းတရားကို သူ ဘာနဲ့ ပြန်လျှော်ပေးမလဲ၊ သူမိဘ သူညီအစ်ကို မောင်နှမ ပြည့်စုံချမ်းသာအောင် ပံ့ပိုးကူညီခဲ့လို့ ကျွန်တော် က သူ့သာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖွင့်မပြောဘဲ ကတိတည်ခဲ့တာတဲ့၊ ဘယ် လောက် ရင်နာစရာ ကောင်းခဲ့လဲ၊ ဟိုအရင်ကတည်းက အဖေရင်း မဟုတ်ဘူးလို့သာ သိခဲ့ရင် ကျွန်တော်လည်း အဘိုးနဲ့ အမေ အတွက် အသက်ခြင်းလဲပြီး လက်တုံ့ပြန်တယ် သိရဲ့လား”

“တော်ပါတော့ကွယ် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် အာဇာနည်တွေ ထားမနေပါနဲ့တော့၊ အကြောင်းရေစက်ရှိလို့ ဆုံတွေ့ကြတယ်၊ ရေစက် ကုန်လို့ ပြတ်ဆဲကြပြီး အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လိုနေထိုင်ကြမယ်ဆိုတာ

စဉ်းစား ပြင်ဆင်ကြပါ။ အန်တီသက်ကတော့ ကိုယ့်မောင်လေးကိုလည်း သနားတယ်။ မင်းတို့ကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိကယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်သက်ဝေ ညည်းညူတင်ပြရင်း မျက်ရည်သုတ်သည်။ ဦး မျက်နှာလေးကိုလည်း ကရုဏာသက်သလို ငေးကြည့်၏။

မင်းတခေတ်က တင်းမာ မှန်ကုတ်နေသော မျက်နှာကို အမြန် ပြင်ကာ ဒေါ်သက်ဝေ ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချသည်။

“အန်တီသက် မောင်ကို စော်ကားမိတဲ့အတွက် အန်တီသက်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြုစုစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ အန်တီသက် ကျေးဇူးတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မပေ့ ပါဘူး။ မိခင်နဲ့မိခင်၊ အန်တီသက်ကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ ဖေဖေ နောက်ကို လိုက်မသွားပါနဲ့နော်။ ဖေဖေက သူ့ဇနီးမယား။ သား သမီး တွေနဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမှာပါ။ ကျွန်တော်က ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း အပေဆိုတာလည်း ခေါ်စရာ မရှိဘူး။ အ အဖေဆိုတာကလည်း”

“ကဲပါကွယ် စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောနဲ့ မတွေးစမ်းပါနဲ့ ကွယ်။ အန်တီသက် သားတွေကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ သားတွေ သိတယ် မဟုတ်လား။ မာန်ကိုလည်း အန်တီသက် ချစ်လည်း ချစ်တယ် သနားလည်း သနားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကတိတည်ခဲ့

ဘုန်းက အန်တီသက် နားလည်ပေးလို့ရတယ်။ ခုတော့ ဆင်ခြင်တဲ့ ဘရာမရှိ လက်လွတ်စပယ် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းအတွက် အန်တီသက် စိတ်မကောင်းဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်နေနေ သူသေတဲ့အထိ မပြောသင့်ဘူး မဟုတ်လား။ ပိုး ကိုလည်း မာန်အပြုအမူ အကျင့်စ ခံက်တွေအတွက် မမသက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖြူစင်လွန်းတဲ့ ပိုးရဲ့ ဘယ်သိက္ခာကို မာန် ဒီလိုမျိုး အညွန့်ချိုးရက်လိမ့်မယ်လို့ မမသက် ထင်မိဘူးကွယ်။ မမသက်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ မမသက် အပြစ်မတင်တော့ဘူးနော်။ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မျက်ချိန်တန်တော့လည်း ဘယ်တားလို့ ရတော့မှာလဲ”

ပိုးက ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်၍ မချီတရိ ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ် မမသက် ပြောတာ မှန်တယ်။ တွေ့ဆုံကြုံကွဲ အဖြစ်အပျက် မှန်သမျှ ကံကြမ္မာကြီးက ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ။ လူတွေက မထိန်းသိမ်းနိုင်ကြသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ကြတာ။ စိတ်ကို အလိုလိုက်ပြီး အမှားတွေကို ကျူးလွန်နေကြတာ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဒီဝန်းကျင်မှာ နေဖို့ ပိုး ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါဘူး။ ပိုး ကိုယ့်ရပ်ရွာလေးကို ပြန်ပါတော့မယ်။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုး ပြီးရင် ပိုး ပြန်တော့မယ် မမသက်”

“ဟာ မ မမပိုး အဲလို ပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော်

နှင့်မပြုဘူး။ မမပိုး ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်မှမသွားရဘူး”

မင်းတခေတ် ပြုံးခနဲ ထရပ်ကာ “ထိတ်တလန့် တားဆီးနေသည်။ ပိုးက စူးရှနက်မှောင်နေသော မျက်ဝန်းတို့နှင့် အေးခဲစွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆံနွယ်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်လိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ ငါ့ကို တားဆီးနေတာလဲ ခေတ်၊ တိမ်တမာန်ရဲ့ မိန်းမအဖြစ်နဲ့ ဒီအိမ်ကို ငါရောက်လာခဲ့တယ် အခု တိမ်တမာန်တောင် နေခွင့်မရတဲ့ ဒီအိမ်မှာ ငါက ဘာလုပ်နေရလဲ”

“ဖေဖေကို ဒီအိမ်မှာ ရှိစေချင်တာလား။ ပြန်ခေါ်ပေးရမလား ဟင် မမပိုး”

ခြေလှမ်းတွေကို မရွှေ့စေချင်တာကြောင့် ချည်နှောင်ထားနိုင်အောင် ကပျာကယာ ပြောလိုက်မိသည်။

ပိုးဥဖြူဆီမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဘူးသော မဲ့ပြုံးနှင့် ဟက်ခေး အသံထွက် ရယ်ချလိုက်တာကြောင့် မင်းတခေတ် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ရှိစေချင်လား ပြန်ခေါ်ပေးရမလား ဟုတ်လား။ ဟင်း ဟင် ငါက မာနမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ အချစ်ကြောင့် မျက်လုံးစုံကန်းနေတဲ့ မိန်းမလို့ မင်းထင်နေသေးတာပဲလား။ ဒီမှာ မင်းတခေတ် အဲဒီ တိမ်တမာန်ဆိုတဲ့ လူနင်းထားတဲ့ မြေပေါ်မှာကို ငါမနေချင်တော့တာ၊ မြေလျှိုးလို့

ရရင် လျှိုးလိုက်ချင်တယ်၊ မိုးပျံ့လို့ရရင် ပျံ့လိုက်ချင်တယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အဆုံးသတ်တွေနဲ့ အမုန်းတွေပဲ ရှိတော့တယ် မင်းသိလား”

“အဲဒါဆိုလည်း ဖေဖေနဲ့ မပတ်သက်တော့တဲ့ ဒီအိမ်မှာ နေပေးပါလား၊ မမပိုးရယ်၊ တွယ်ရာမဲ့နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို စာနာတယ် ဆိုရင်”

“တော်စမ်းပါ မင်းတခေတ်ရယ်၊ မင်းငါ့ကို ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ရှိစေချင်တယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ အများအမြင်မှာ ငါဟာ မင်းအဖေရဲ့မိန်းမ၊ မင်းရဲ့မိထွေး၊ ဒါဟာ ရှောင်လွှဲဖုံးကွယ်လို့ မရတဲ့ကိစ္စ မင်းအဖေလည်း မရှိတော့ဘူး ငါလည်း မနေသင့်တော့ဘူး၊ နေလည်း မနေချင်ဘူး၊ နေဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး၊ ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စ ပြီးပြတ်ရင် ငါပြန်မယ်၊ အဲဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“မမပိုး”

အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်မိသော်လည်း မမပိုးက လှည့်မကြည့်ပါ။ အပေါ်ထပ်ကို တဒုန်းဒုန်း ပြေးတက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ကျိန်းခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“အန် အန်တီသက်”

“သားထွေး”

ငိုသံပါကြီးနှင့် ခေါ်ပြီး အန်တီသက်ကို အားကိုးတကြီး ဖက်

တွယ်လိုက်မိ၏။

“ကျ ကျွန်တော် မမပိုးကို ချစ်တယ် အန်တီသက်ရယ်”

“သားရယ် ပိုးက မာန်နဲ့ကွာရှင်းလိုက်လည်း အိမ်ထောင်ပျက်
မိန်းကလေးပဲလေ၊ အပျိုစင် မိန်းကလေးတွေကို ရွေးချယ်ပါလား သား
ရယ်”

“မျက်လုံးနဲ့ ရှာစရာမလိုဘူး။ နှလုံးသားက ရွေးချယ်ပြီးသားလေ
အန်တီသက်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အသိ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မမပိုး တစ်
ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မမပိုး ထွက်သွားရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုရပ်တည်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာလဲ ကျွန်တော် နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဘဝ
ပျက်စီး ရှားသွပ်မှာ သေချာတယ် အန်တီသက်ရယ်”

“သားရယ် သားထွေးလေးရယ်”

ဒေါ်သက်ဝေ မျက်ရည်ဖြေမဆည်နိုင်တော့ပါ။

အမေလို အစ်မလို မေတ္တာမျိုးနှင့် အေးမြမှုတွေ ပေးတတ်ခဲ့
သော ပိုး ကို ဘယ်လိုလုပ် စွန့်လွှတ်ချင်မှာလည်းလေ။

ဆုံဆည်းခွင့်ပေးတဲ့ ကံကြမ္မာက ဆိုးရွားလွန်းခဲ့တာလား။

မိထွေးကိုမှ ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် မျက်ရည်တွေ
ခမ်းခြောက်တော့မည် မထင်။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၃)

“ဟာ ခေတ် ခေတ် ဟိတ်ကောင် ဘာလို ငိုရတာလဲ၊ လူတွေ
လှည့်ကြည့် ကုန်ပြီကွာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေရလားဟ”

ပြောခါမှ စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်၍ ရှိုက်သံက ပိုကျယ်လာ
ပြန်၏။ ဝေထွန်း ခေါင်းကုတ်ပင်ကုတ်နှင့် စော့ချွေးတွေ ပြန်လာကာ၊
စားပွဲတိုးလေးမှတစ်ဆင့် မန်နေဂျာကို ပြောပြီး မင်းတခေတ်ကို သီးသန့်
ခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ထိုအခန်းထဲရောက်မှ ဘီယာတွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်
သောက်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်၏။

“ခေတ် မင်းဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖွင့်ထုတ်စမ်းကွာ ငါမျှပြီး

စိုးစိုးစာပေ

ခံစားပေးမယ်”

“မ မမပိုး ငါတို့အိမ်မှာ မနေတော့ဘူး ပြန်တော့မယ်တဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေနဲ့ တရားဝင် ကွာရှင်းတော့မယ်လေ”

“ဘာ”

“ငါ အတွေးတွေ မှားသွားတယ်ကွာ အရင်က ဖေဖေကို မမပိုး မုန်းတီးနာကြည်းသွားရင် အဆင်ပြေသွားနိုင်မယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တယ် မမပိုးက တကယ့်သစ္စာသမားပဲကွာ မိတ္တူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီအိမ်မှာ နေဖို့ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ဘူး မနေနိုင်ဘူးတဲ့”

“မင်း အဖေရင်း မဟုတ်ဘူးဆို၊ ပတ်သက်လို့ မရဘူးလား ဒီရန်ကုန် နယ်နိမိတ်မှာ မမပိုး ကို မင်းအဖေ မိန်းမလို့ သိပ်မသိကြဘူး မင်းအဖေနဲ့ တွဲသွား တွဲလာလည်း မရှိ၊ ခြံတံခါးအမြင့် တိုက်အိမ်အလုံ ပိတ်ကြီးထဲမှာ အိမ်တွင်းအောင်းနေတဲ့ မမပိုး ကို အဲဒီအိမ်မှာနေတဲ့ လူလိုရော သတိထားမိကြပါ့မလား။ အစက မင်းရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို ငါ ရှုတ်ချခဲ့ပေမယ့် အခု မင်း တကယ်ခံစား နေရတာသိတော့၊ ငါအား မပေးချင်ပေမယ့် မဟန့်တားတော့ပါဘူး သူငယ်ချင်း”

ဝေထွန်း၊ ရေပက်မဝင် ပြောနေပေမယ့် မင်းတခေတ်က တွေး ငေးကာ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ရီဝေဝေနှင့် လက်ဖျောက်တစ်ချက်

တီးကာ

“ငါပြန်တော့မယ် ဝေထွန်း၊ မင်း လိုက်မပို့နဲ့တော့ ဒီမှာနှပ်နေ ခဲ့”

“ဟင် ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်းယိုင်နေပြီ”

“မိုင်နာပါကွာ အသေးအဖွဲ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့”

မင်းတခေတ် ဇွတ်ထွက်လာပြီး အိမ်ကို အမြန်ရောက်အောင် ကားကို တရကြမ်း မောင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ကို ရောက်တော့ ညှပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော မမပိုးနှင့် အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

သူ့အနားရောက်သွားသည်နှင့် အရက်နံ့ရကာ မမပိုး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“မမပိုး”

“ဘာလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ထူးသံနှင့် အတူ ဝေခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လွှတ် လိုက်တဲ့ မျက်စောင်းက သူ့ရင်ကို ဒိုင်းခနဲ ထိမှန်၏။

မမပိုး ထိုင်နေတဲ့ ခုံမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ကာ

“မမပိုးကို ကျွန်တော် ပြောစရာ ရှိလို့”

“အရက်နံ့က အော်ကလီဆန်နေပြီ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်

ပြော”

မမိုးက စိတ်မရည် ခုတစ်လော ညင်သာနူးညံ့မှုတွေ ပျောက်ဆုံးကာ မျက်လုံးတိုက် စူးရှတောက်ပနေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

“ကျွန်တော် မမိုးကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ မမိုးကို ချစ်တယ်”

“ခေတ်”

“တကယ်ပြောတာ ဒီရင်ထဲမှာ မဆံ့တော့ဘူး။ ရင်တစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်းနေပြီ”

“မင်း မင်း မတော်တရော်တွေ မပြောပါနဲ့ ငါက မင်းရဲ့”

“မိတွေ့လို့ ပြောဦးမလို့လား။ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးတိမ်တမာန် ဘာမှ မသက်ဆိုင်တာ မမိုး သိပြီးပြီပဲ”

“အများအမြင်မှာ”

ပိုး ကို စကားအဆက်မခံ။ မင်းတခေတ် ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

“တိမ်တမာန် မိန်းမဟာ ပိုးဥဖြူပါလို့ ဘယ်နှစ်ယောက် သိသလဲ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါ။ မမိုးတို့မြို့နယ်လေးက လူနည်းစုကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒီလူတွေကလည်း ကျွန်တော်က တိမ်တမာန် သားပါလို့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး မဟုတ်လား။ မမိုးကို ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းခိုင်းပြီး ဒီနယ်မြေမှာ လူသိရှင်ကြား လူရာမသွင်းခဲ့တာ ကျွန်တော်

ကတော့ အခု ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ညှာပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို လက်ခံပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် မမိုး ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွဲမထားခဲ့ပါနဲ့”

“ကျွတ် မင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ မင်း မူးနေပြီ၊ သွားအိပ်တော့ ခေတ်”

“ကျွန်တော် အရက်မမူးဘူး။ အချစ်မူးနေတာ၊ အစကတည်းက သင့်တော်တာ မတော်တာ အမှားအမှန် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ရူးသွပ်နေခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ဒီချာတိတ်ရဲ့ နှလုံးသားကို စာနာပေးပါလို့ပဲ တောင်းဆိုတာပါနော် မမိုး ကျွန်တော့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

ပိုးဥဖြူ လက်ကို အငမ်းမရ ဆုပ်ကိုင်ကာ တောင်းပန်မိသည်။ ပိုးဥဖြူက ဆတ်ခနဲ ပြန်ရှုန်းကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

“ဖယ်စမ်း ခေတ်၊ ငါက တစ်ပင်မလဲခင် တစ်ပင် ထူတတ်တဲ့ အကျင့်ပျက် မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ငါ့ကို အထင်သေးပြီး စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားလို့ ရမယ်များ ထင်နေလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အသက်ခွဲလဲပြီး ကာကွယ်သွားမယ် မင်း မှတ်ထား”

“မမပိုး”

တလုံးပထွေး ခေါ်သံနှင့် လဲပြိုကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းတခေတ်ကို နောက်ဆံတင်းစွာ ပြန်လှည့်မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

အစိမ်းလတ်လတ် ရင်ခွဲခံလိုက်ရတဲ့ ဒီမိန်းမရဲ့ ရင်မှာ ဒဏ်ရာတွေ မကျက်သေးဘူး။ နာကျင်နေဆဲပဲ ဆိုတာ မင်းတခေတ် မသိဘူးလား။

အရှူးအမူး စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကို ငါကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။

ငါလည်း အဲလိုပဲ မျက်စိကန်းပြီး အချစ်ခွဲ နစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

အခန်း (၃၄)

“ဟို မိန်းမကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အမှန်တရားတွေလား ဦးမာန်”

တိမ်တမာန် အားမနာတမ်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်

“ငါ့ရဲ့သစ္စာ စကားတွေဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်၊ ငါ ပိုးကို တကယ် ချစ်ခဲ့တာ၊ မင်းဒီကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ကလေးစရိုက် လိုရင် ကလေးစရိုက် ပေးမယ်၊ နစ်နာကြေး လိုချင်ရင်လည်း အကုန်ယူသွားလိုက်၊ ကလေး ထားခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီကလေး ကောင်းကောင်း ရှင်သန်ကြီးပြင်းအောင် ငါ ဂရုစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်၊ ပိုး ကို ဘဝတစ်သက်စာ လက်တွဲသွားဖို့ ငါမျှော်လင့်ထားတာ”

“ဖြစ်မလားနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဦးမာန်ဘာလုပ်မှာလဲ”

တိမ်တမာန် တွေခနဲ စဉ်းစားပြီး ခေါင်းယမ်း၏။

“မသိဘူး။ ငါ့အနာဂတ် မသေချာတော့ဘူး။ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဖြဲဆုပ်ပြီးပြီ။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်လာထိုးပေးပါတဲ့။ ငါ့မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကွာရှင်းရမှာလဲ”

“ဆုပ်ကိုင်မရရင် လွှတ်ချရမှာ မေ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ခုင်အဲဒီဘက်ကို ရှေ့ဆက်တိုးပယ်ဆိုရင် ဒီဇိုက်ထဲက ရင်သွေးလေးက ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားမလဲ”

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ဝိုးက မေတ္တာကြီးမားလွန်းတဲ့ ကြင်နာဂရုစိုက်တတ်လွန်းတဲ့ မိန်းမပါ။ ဝိုးသာ မုန်းမနေဘူးဘူးဆိုရင် ငါတို့အားလုံးကို သူ့မေတ္တာတတ်နဲ့ လွှမ်းခြုံပေးလိမ့်မယ်”

“စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့တော့လေ အားလုံးက ပြီးဆုံးသွားပြီ အဲဒီမိန်းကလေးမျိုးက မုန်းပြီးရင် ပြန်လှည့်မကြည့်တတ်ဘူး။ ဒဏ်ရာမလွယ်သလို ဥပေက္ခာတရားလည်း ကြီးမားတတ်တယ်။ ရှင့်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မျက်လုံးထဲက ပြတ်သားနေတဲ့ အဆင်ထင်သွားရင် ကျွန်မတို့ ခံနိုင်ရည် ရှိပါ့မလား”

သီရိသန့် စကားတွေ အများကြီး တရစပ်ပြော၏။

တိမ်တမာန် အကြာကြီး ရပ်နားထောင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ပြီ-

ရည်ရွယ်ချက် တို့မဲ့နေ၏။

ကားလေးရဲ့ ဦးတည်ရာကို ရောက်လာခဲ့တော့ ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ ထုံမွှမ်းရာ အရပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူစိမ်းဆန်စွာ ဆီးကြိုမှုက ရင်ကို နှင့်ခနဲ ဖြစ်စေ၏။

“ကွာရှင်းလက်မှတ် ထိုးပေးဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား၊ ရှေ့နေကြီးနဲ့ အားလုံး စိစဉ်ပြီးပြီ။ ကျွန်မဘက်ကလည်း ထိုးပြီးသွားပြီ ရှင် ထိုးပေးဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ထိုင်ရာမထ စားပွဲပေါ်က ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ဝိုး မေးငေါ့ပြ၏။ အနီးဆုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ကွာရှားစာချုပ်ကို လက်လှမ်း မယူမိ။

“ကိုကို တို့ စကားနည်းနည်း ပြောရအောင် ဝိုး”

“ကျွန်မ ဘက်က ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ ရှင့်စကားတွေကိုလည်း နားမထောင်ချင်တော့ဘူး ဦးတိမ်တမာန်”

“အဲလို ဘူးမခံငြင်းပါနဲ့ ဝိုးရယ်၊ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်။ အရင်က အမှားတွေရော ခုကိစ္စရော၊ ပြီးတော့ သီရိသန့်ကို မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာလည်း ကိုကို ကျိန်တွယ်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကလေးယူခဲ့တာလည်း ကိုကို လုံးဝ မသိခဲ့ဘူး”

“အဲဒါတွေ ပြောပြနေတာ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ မျက်စိစုံမှိတ် ယုံပေးရဦးမှာလား။

ကျွန်မ ကိုကိုကို ချစ်လို့ ပျော်ညွှန်ခဲ့တယ် တွေဝေခဲ့တယ်။ မျက်လုံးတွေ ကန်းနေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအခု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားပြီ မြင်သွားပြီ။ မျက်လုံးတွေ မြင်သွားလို့ ရွံရှာရမယ်။ အော့နှလုံးနာမယ်ဆိုတဲ့ အသိတွေ ရသွားခဲ့ပြီ။ စောစီးစွာ အမြန်မှန်ရအောင် လုပ်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့မှ အယူခံဝင်ပြီး ကျွန်မကို မနှိပ်စက်ပါခဲ့တော့”

“ပိုး”

မချီသောရင်က လိုက်မောနင့်သီးစွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ငါ့မထူးပါ။ အသိအမှတ်ပြုဟန်လည်း မရှိဘဲ။ ထိုင်ရာက ဖြည်းလေးစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ရင်းနှီးသင်းယုံနေသော ရနံ့လေး နှာခေါင်းဝမှာ တိုးဝင်လာပေမယ့် ရှူရှိုက်ဖို့ မေ့လျော့နေ၏။

“အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီးရင် ရှင်ပြန်တော့”

“ကိုကို ကွာရှင်း မပေးနိုင်ဘူး ပိုး”

“ရှင်လို နောက်အဖော် ရှာမှာပိုးလို ချည်နှောင်ထားချင် သေးတာလား။ ငါ မိန်းမ ဘယ်နယောက်ယူယူ ရှာကျွေးနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ။ အောက်တန်းကျတဲ့ အတွေးမျိုးနဲ့လား။ ကျွန်မကတော့ အဲလို ယောက်ျားမျိုးဆီက ဘာတစ်ခုမှ မျှော်ကိုးနေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ရွံရှာစက်ဆုပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို အောင့်အီးပြီးလည်း

ကြည့်ချင်ဘူး။ ဟိုအရင်က ရှင်ကို နားလည်မှုတွေလည်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ ရှင်ပြောသမျှ စကားတွေကိုလည်း နားထောင်ခဲ့ဖူးပါတယ် အခုတော့”

“ဒီကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမှ မင်းကျေနပ်မှာလား။

ကိုယ်မှားခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်တော့မှာလား”

“ဟင့်အင်း ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ရှင်ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့လည်း ကျွန်မ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေနဲ့ မတန်သေးဘူးလေ။ ရှင်ရင်သွေးနဲ့ သီရိသန်ဆိုတဲ့ မိန်းမအပေါ်မှာဘဲ တာဝန်ကျေပေးလိုက်ပါ။ ဒီလိုအမှားမျိုး အပြစ်မျိုးထပ်ပြီး မကျူးလွန်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ လေးစားရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်အတွက် ကျွန်မရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ လုံးဝရှိလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဦးတိမ်တမာန”

ပိုးရယ်လို့ သူ မညည်းညူချင်တော့ပါ။

တစ်ချိန်က နားလည်မှုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့ပါလျက်၊ အခုတစ်ခါ

အမှားကို ဥပေက္ခာပြုတာ မြင်းထန်လှချည်လားဟု အပြစ်လည်း မတင်ချင်တော့ပါ။

တုန့်ယင်နေသော လက်နှင့် ကွာရှင်းစာချုပ်ပါ လက်မှတ်ထိုး

ပေးခဲ့ပြီး ပိုးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တမေ့တမော ဝေးကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ လေးကန်စွာ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ကားပေါ်အတက်မှာ မမသက်က မျက်ရည်တွေနှင့် အပြေး
လိုက်လာသည်။

“မာန် ဝိုး မမှားဘူး မင်းမှားတာ မင်းမှားတာ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် မမသက်ရယ်၊ ဘယ်သူမှ မမှားဘူး
ကျွန်တော် မှားခဲ့တာပါ။ ခင်မိမိအပေါ်မှာ မင်းတခေတ်အပေါ်မှာ၊ ငို
အပေါ်မှာ ပြီးတော့ သီရိသန့်နဲ့ ရင်သွေးလေး အပေါ်မှာ”

တိမ်တမာန် စကားမဆက်နိုင်။

မျက်ရည်တွေ တဖြိုင်ဖြိုးကျ၍ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့် နာကျင်နေ
သည်။ မမသက်က သူ့ရင်ဘက်ကို တပုန်းပုန်းထုပြီး

“သိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ ဆက်မိုက်နေဦးမှာလဲ၊ မှားနေဦးမှာလဲ
မင်းရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် လင့်ဝတ္တရား
ကျေလိုက်ပါ။ ရင်သွေးလေးအပေါ် ဖခင်ဝတ္တရား ကျေလိုက်ပါတော့ကွယ်
ကိုယ့်ခံစားမှုတွေချည်း ဦးစားမပေးပါနဲ့တော့၊ ခံစားခဲ့ရတာ မင်းတစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတုံ့ပြန်လိုက်တာ လူတွေအများကြီး
အနာတရ မကင်းတော့ပါဘူး မာန်ရယ်၊ နောင်တမရရင်တောင် ပြင်ဆင်
ဖို့ အချိန်တန်နေပါပြီ”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ တွေးမပူပါနဲ့
မမသက်ရယ်၊ မင်းတခေတ်ကိုပဲ မမသက် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ”

မမသက် ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်၍ မျက်ရည်တွေနှင့် ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခိုနားခဲ့ဖူးသော ဒီအိမ်ကြီးကို နောက်ဆုံး
အနေနှင့် တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ခဲ့ပြီး ကားလေးကို လှိမ့်ထွက်ခဲ့၏။

ခုတော့လည်း ဒီဝန်းကျင် ဒီနေရာက သူနှင့်ဘာမှ မသက်ဆိုင်
သလို စိမ်းသွေ့ခြောက်နေပါရောလား။

ဘယ်တုန်းကမှလည်း မရင်းနှီးခဲ့ပါဘူးလေ။

“ခင်ဗျားဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာသက်ဆိုင် တော့လို့လဲ”

တိမ်တမာန် ဘာမှမပြောဘဲ ကားအောက်ဆင်းရပ်လိုက်၏။ ပျော့ပျောင်းခြင်းလည်းမဟုတ်၊ မာထန်ခြင်းလည်းမဟုတ် အေးစက် စက်ပင်။

သားဆိုသော အသိနှင့် နှစ်များစွာ ငြိတွယ်ခဲ့ရတာပဲလေ။

“ခင်ဗျား ဘာရချင်သေးလို့လဲ၊ ဘာလိုချင်သေးလို့လဲ၊ ကျွန် တော် အဘိုးရော၊ ကျွန်တော့်အမေရော ခင်ဗျားကို အရှုံးပေးခဲ့ရပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား မကျေနပ် သေးဘူးလား”

“ငါ မင်းဆီက ဘာတွေတောင်းဆိုနေလို့ မင်း ဒီလောက် ပေါက်ကွဲနေရတာလဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနိုင်ရခဲ့တယ်လို့ မထင် ဘူး။ ငါအရှုံးကိုလည်း ဘယ်သူ့မှ မြင်မကြည့်တတ်ကြပါဘူး။ ဒဏ်ရာ အတူတူရခဲ့ကြတယ် ဆိုရင်တောင် ငါ့ဒဏ်ရာက အတွင်းကြော့ ဘယ်သူမှ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လို့ မရတဲ့ ဝေဒနာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကို ငါကျေနပ် ပေးလိုက်ပါပြီ”

“ဒါဆိုရင်လည်း မမပိုးကို အပိုင်အယောင် လာပြမနေနဲ့ကော့ လေ ဘယ်လိုမှသားတွေသုံးပြီး လှည့်ဖြားချင်သေးလို့လဲ”

အခန်း (၃၅)

“ကွီ”

“ကွီ”

ခြံဝင်းထဲက အထွက်မှာဘဲ၊ မင်းတခေတ်ကားနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိပ်တိုက် ဆုံဆည်းလိုက်ရသည်။

နှစ်ယောက်လုံး ဘရိတ်အုပ် ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး အကြာကြီး အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။

တိမ်တမာန် မျက်ဝန်းမှာ ဘာအရောင်အဆင်းမှ မရှိပေမယ့် မင်းတခေတ် မျက်ဝန်းတို့က ရူးရဲတောက်ပခြင်းတို့နှင့် တင်းမာအေးခဲ နေသည်။

ချပ်ခနဲ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ မင်းတခေတ် ကားအောက်ဆင်း လာကာ တိမ်တမာန် ကားတံခါးကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ပိုးဆီက မင်းဘာတွေ မျှော်လင့်ထားလို့လဲ မင်းတခေတ်”

“ဘာ”

“မင်း သွေးပျက်နေတာ သိသာနေလို့ မေးကြည့်တာပါ”

မင်းတခေတ် ပခုံးတွန့်ကာ မခိုးမခန့် ဟတ်ခနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်ဝိုင်းလို့လဲ ဝိန်းမကျွမ်းကျောတဲ့ သူဆိုတော့ ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်တာ တန်းခနဲပဲ။ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် မမပိုးကို အရူးအမူး ချစ်နေတာ၊ မစွန့်လွှတ်နိုင်အောင် တစ်ဖက်သက် ချစ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ မမပိုးက ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ရင်သာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မာကျောပြတ်သားလွန်းတယ်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တင်းမာလွန်းတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပညာတွေ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးစမ်းပါဦး”

အယ်လ်ကိုဟော ရနံ့နှင့် မင်းတခေတ် သူ့ကို သွေးဆူနေ၏။

လျော့ရဲစွာ သူပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ပညာတွေ မင်းကို ပေးလိုက်ရင် မင်းလည်းငါ့လိုပဲ အမှန်းခံ

ရမှာ ဥပေက္ခာ ပြုခံရမှာပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“အခုပဲ ကွာရှင်းလက်မှတ် ထိုးပေးခဲ့ရတယ်။ မင်းအတွက်

မျှော်လင့်ဖို့ အခွင့်အရေး ပိုရသွားတာပေါ့”

“ဗျာ”

ဘာကြောင့် မင်းပ.ခေတ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့သည်မသိ။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နှမြောတသမှုနှင့် ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။

ဖြူစင်ရိုးသား၍ ကြင်နာနားလည်ပေးတတ်သော မေတ္တာတရားတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ပိုးလို ဝိန်းမမြတ်ကို ဘယ်သူမဆို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ အံ့ဩစရာတော့ မရှိချေ။

ရစေချင်ပါတယ်။ မင်းတခေတ်ရယ်။ မင်းကို ငါဘာမှ မပေးခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား။

ငါနဲ့မတန်လို့ ရှိုက်နမ်းခွင့်မရတဲ့ အဖိုးတန် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို မင်း ပိုင်ဆိုင်စေချင်ပါတယ်။

မင်သက် ငေးဝိုင်းသွားတဲ့ မင်းတခေတ်ကို ရှောင်လွှဲကာ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဆန္ဒတွေ တိမ်းစောင်းစွာနှင့် ကားလေးက ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်မျောနေပြန်၏။

ဘယ်တော့မှ ဆန္ဒနှင့်ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျမှာ မဟုတ်ချေ။ တိမ်တမာန် ကားလေး ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကိုရောက်မှ မင်းတခေတ် အသိဝင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ကွာရှင်း လက်

မှတ် ထိုးပေးခဲ့ပြီးပြီတဲ့လား။ ဒါဆို မမပိုး ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွား
တော့မှာပေါ့။

မမပိုး ထားခဲ့လျှင် သူခံနိုင်ရည် ရှိမှာမဟုတ်။

တစ်အိမ်တည်း အတူနေရပါလျက် စိမ်းသက်ဝေးကွာ နေရတာ
တောင် သူမခံစားနိုင်။ နေ့စဉ် ဘီယာသောက် အရက်သောက် အိမ်မ
ကပ်ဘဲ စိတ်ဖြေနေရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတိုင်း အေးခဲပြတ်တောက် လွန်းသော
နှုတ်ဆက်စကားတွေကို သူမကြားချင်။

ဒီရင်က အသည်းရိုင်းပေမယ့် နုနယ်လွန်းတာ မမပိုး မသိလို့
လား။

အနုတီသက် ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်နေပေမယ့် လက်မခံနိုင်အောင်
ပညာရေးကိုလည်း လျစ်လျူရှုထားမိသည်။

တစ်ချက်လောက်စာနာစိတ်နဲ့ ပြန်ခဲ့ကြည့်ပေးပါ မမပိုးရယ်
မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်သားတွေ မည်းညစ်စွာနှင့် အုံ့မှိုင်းညှို့ဆိုင်းနေ
သည်။

ရွာချလိုက်လျှင် သူ့မျက်ရည်တွေ ရောစီးပျောသွားနိုင်သလား။
မျက်ရည်တွေက မခမ်းခြောက်ချင်နေပါ မရွာပါနဲ့မိုးရယ်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၃၆)

“နင့် ယောက်ျား ခရီးမထွက်ဘဲ ငါ့ကို ဘာလို့ ဒီအိမ်ခေါ်ရ
တာလဲ သီရိ”

“မနေသာလို့ပေါ့ဟာ မွန်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူပြင်း လောင်
မြိုက်ပြီး မခံစားနိုင်လို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ နင့်ဆီက အကြံဉာဏ် တောင်းချင်လို့”

“ငါဒီကို လာတာ သိရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့ ပြဿနာ ကြီးထွား
နိုင်တာနင်းလည်း အသိပဲ”

“သူ အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်၊ ပြန်လာချင်မှ လာလိမ့်မယ်၊
ပြန်လာရင်လည်း ကောင်းသော လာခြင်းဘော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တဲတဲလေး
ကျန်တော့တဲ့ကြီးကို ဖြတ်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

စိုးမိုးစာပေ

“ကျွတ် နင့်ဘဝကြီးကလည်းဟာ”

သီဟ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစွာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ပြီး ရေခဲ သေတ္တာထဲက ဘီယာတစ်ဘူး သွားယူကာ ဖွင့်ဖောက်၍ မော့သောက်လိုက် သည်။

သီရိသန့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလို့ အသက်ရှူသံ တွေလည်း ပြင်းရှနေခဲ့သည်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ သီဟ၊ ငါ့ဘက်က ပြောင်းလဲချင်ပါတယ် ဆိုလည်း ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးဘူး။ တိမ်တမာန်ကလည်း မငဲ့ညှာ ဘူး။ ငါ့ဝမ်းနဲ့လွယ်ထားရတဲ့ ဂျီသမီးလေးအတွက် ငါ တာဝန် မကျေနိုင်တော့ဘူးလား။ ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးလား။”

“အဖေ ခေါ်စရာ လိုတာလား။ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက် ခံချင်တာလား။ သီရိ၊ နင့်ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်ထားလို့ တိမ်တမာန် ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်လိုက်ရတာလဲ။ နင့်မိဘတွေအတွက် အလဲအထပ် လုပ်တာ အဲလောက်ထိ လိုအပ်လို့လား။ ဖြစ်ပြီးသားကို အပြစ်မတင် ချင်ပေမယ့်၊ နင်ခံစားနေရတာ မြင်တော့ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး နင်ငါ့ကို ဘာလုပ်ပေးစေချင်လဲ ပြောဟာ၊ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပို့ မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သီဟရယ်၊ နင့်ဘာမှ လုပ်သေးလို့မရ

ပါဘူး။ နင့်ဆီက တောင်းဆိုလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ငါ ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်လို့ နင် အားပေးစကားပြောရင် ငါ အားရှိတာ အမှန်ပါပဲ။ အမေတို့ကိုလည်း အသက်ကြီးမှ ငါခံစားနေရ တာတွေ မျှဝေ မပေးချင်ဘူးလေ”

“အေးပါဟာ ငါနားလည်ပါတယ်။ အခု နင်ဘာဖြစ်ချင် နေတာ လဲ၊ ဘာတွေ ခံစားနေရတာလဲ၊ မွေးဖွားဖွားဖွား နေဖို့ထိုင်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့ အထိ တိမ်တမာန်က လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီလား”

သီရိသန့်က ခေါင်းခါရမလို ခေါင်းညှိတ်ရမလိုနှင့် သီဟကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို ပြောရမလဲ မွေးဖွားပြီးမယ့် အချိန်ထိတော့ တာဝန် ကျေမယ် ထင်ပါတယ်။ အနာဂတ်မှာ ငါနဲ့ လက်မတွဲချင်တာ မြစ်လိမ့်မယ်။ မွေးလာမယ့် သမီးလေးက ငါနဲ့နေရင် ချို့တဲ့တဲ့ အဖေမဲ့ သမီးလေး ဖြစ်မယ်။ သူနဲ့နေရင် အမိမဲ့တဝနဲ့ မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝရမှာ မဟုတ် ဘူး။ မမွေးဖွားခင်ကတည်းက ငါဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေပြီ သီဟ”

“ငါ့ကို တစ်ခုခု တာဝန်ယူခိုင်းပါလား။ သီရိ၊ သမီးလေး အဖေ နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ နင့်ကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဟင့်အင်း ငါဟာ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းတဲ့ မိန်းမလို့ ယူဆပြီး ဦးမာန် တန်ဖိုး လားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီး အထင်သေး

မခံချင်တော့ဘူးဟာ၊ အချစ်နဲ့မဟုတ်ဘဲ အသွေးအသားနဲ့ တည်ဆောက် ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်ပေမယ့် ငါထပ်မံမှားချင်တော့ ပါဘူး။ ငါလွယ် ထားရတာ သမီးလေးဆိုတဲ့ အသိက ငါ့ကို နောင်ကျင့်စေတဲ့ အသိ တရားတွေ ရနေပါတယ်။ တိမ်တမာန် အသိအမှတ်မပြုလို့လည်း ငါ သစ္စာရှိချင်တယ် သီဟ”

ဒီတစ်ခါ သက်ပြင်းရှိက်မိသူက သီဟဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရယူချင် စိတ်တွေနှင့် ပူလောင်အတ္တတွေ ကင်းပြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်သွားတဲ့ သီရိသန့် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ သနား ကရုဏာ ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာ

ဖွင့်လှက်သား ရှိတဲ့ခြံဝင်းထဲကို ကားလေး လှိုင့်ဝင်လိုက်လျှင် သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် ဆိုင်ကယ်(လ်)တစ်စီးကို၊ တိုက်အိမ်လေးခွဲ ရှေ့မှာ ခန့်ညားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

မူမမှန်သော မနာလိုစိတ်နှင့် မဟုတ်ပေမယ့် စူးစမ်းလိုတာ ကြောင့် စက်သံမကြားအောင် ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲကို တိတ်တဆိတ်ဝင် လာခဲ့မိ၏။

ညဉ့်ခန်းအဝင် ဖိနပ်ချွတ်မှာ ယောက်ျားစီး ဖိနပ်တစ်ရံကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မျက်လုံးအစုံက ညဉ့်ခန်းဆိုဟာခုံမှာ ထိုင်နေသော လူဆီ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

စိုးမိုးစာပေ

“ဟင်”

သီရိသန့်ရဲ့ ငယ်ချစ်ဟောင်း သီဟ။

သူနှင့်သီရိသန့် တွဲခါစက အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက် ပေါက်ကွဲခဲ့ သေးတာ သူ ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ။

အခု သူ သောက်နေကျ ဘီယာဘူးကို ဧည့်ခံရတဲ့ အဆင့်ထိ တစ်ခါပြန်ပြီး ရင်းနှီးပတ်သက်နေကြတာလား။ အလိုမကျမှုတွေ ရပြု လျက် သွေးတွေက ဆူဝေလာကာ ထိုနေရာကို ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

“ဟင် ဦးမာန်”

“ဟာ ကိုတိမ်တမာန်”

နှစ်ယောက်လုံး အမူအရာတွေ ပျက်ယွင်းလျက် ပျာယာ ခတ်သွားကြသည်။ တိမ်တမာန် မျက်နှာက တင်းမာနီရဲနေကာ

“မင်းတို့ မျောက်စာတ်ခင်းနေကြတာလား ငါက လှည်းကျိုးဝင် ထမ်းမိတာလား။ မင်းက လှည်းကျိုး ဝင်ထမ်းဖို့ ရောက်လာတာလား”

“ဦးမာန်”

သီရိသန့် အလန့်တကြား လှုပ်ရှားသွားသည်။ သီဟက ဗြဲန်း ခနဲ ထရပ်ကာ ဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။

“ကိုတိမ်တမာန် ခင်ဗျားစကားတွေက ရင့်သီး ရိုင်းရိုင်းလှချည် လား။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နေတာ မြင်လို့ ခင်ဗျား စွပ်စွဲရတာလဲ”

စိုးမိုးစာပေ

“ဒီထက် အခြေအနေဆိုးတာ မြင်လည်း မင်းကို ဆွဲထိုးပြီး ငြိပပို့ကွာ၊ ငယ်ချစ်ဟောင်းဆီ ငါမရှိတဲ့အချိန်လာတာ ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟား လူကြီးလူကောင်း မဆန် ကလေးအတွေးနဲ့ပါလား ကိုတိမ်တမာန် ခင်ဗျားလို လူက သီရိသန့်ကို သဝန်တိုနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ရှင်းပြစရာလည်း လိုမယ် မထင်ပါဘူး ငါပြန်မယ် သီရိ”

လက်ထဲက ဘီယာဘူးခွံကို အခန်းထောင့်ကို ပစ်ပေါက်လျက် တိမ်တမာန်ကို စူးခနဲကြည့်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် သီဟ ရှောင်ထွက် သွားသည်။

တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ သီရိသန့်ကို လှည့်ကြည့် မိတော့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်လျက် စိမ်းသက်သော မျက်ဝန်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။

“ဦးမာန် ပေါက်ကွဲကာ တစ်ဖက်သားရဲ့ သိက္ခာဘယ်လောက်ထိ ခိုက်တယ်ဆိုတာ ဦးမာန်တွေးမိရဲ့လား”

“မင်းကောင်ကို ထိလို့ နာပေးနေတာလား သီရိ၊ မင်းတို့က ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်း ရှိလို့လဲ၊ လင်ယောက်ျားမရှိတဲ့ အချိန်မှာ ဘီယာနဲ့ ဧည့်ခံပြီး ရည်စားဟောင်းနဲ့ အိမ်မှာ ချိန်းတွေ့တာ ငါက

လက်ခုပ်တီး အားပေးနေရဦးမှာလား”

“အဟင်း လင်ယောက်ျား ဟုတ်လား၊ ရှင်ကရော ကျွန်မကို ဇနီးမယားလို့ ဘယ်ချိန်တုန်းက သတ်မှတ်လို့လဲ အသိအမှတ်ပြု တန်ဖိုး ရော ထားခဲ့လို့လား။ မခန့်လေးစား ပြန်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေးကြည့်တာပါ”

တိမ်တမာန် တွေခနဲ ဖြစ်လျက် ငေးငိုင်သွားသည်။

“ဦးမာန် မဖြေပါနဲ့၊ ဦးမာန်အဖြေကို ကျွန်မသိပြီးသားပါ။ ကျွန်မက ပြုပြင်ပြောင်းလဲတော့မယ်လို့ ဦးမာန်ကို အသိပေးခဲ့တယ်နော်၊ ကျွန်မလော်လည် ဖောက်ပြားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ မွန်းကျပ် မှုတွေကို သီဟကို ရင်ဖွင့်နေမိတာပါ။ သီဟကလည်း ရိုးသားစွာနဲ့ နားထောင်ပေးနေခဲ့တာ ဒီလောက်ပါပဲ။ တစ်ချိန်က ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သမီးလေး လူ့လောကထဲ ရောက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိက ကျွန်မရဲ့ ဝိတ်တွေကို အားလုံး ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် သီရိသန့် မျက်နှာရွှေးစေးတွေ ပြန်ကာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့။

ခဏအကြာမှာ ညည်းညူသံ သဲ့သဲ့နှင့် ဆိုဖာခုံထက်မှာ မှီနဲ့ ပျော့ခွေသွား၏။

“သီ သီရိ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အား ဝိုက် ဝိုက်နာတယ် ဦးမာန် ကျွတ်ကျွတ် ကလေး

မွေးချင်ပြီထင်တယ် အား”

“ဟင် အဲ အဲလိုဆိုရင် ဆေးရုံသွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့ ခ ခဏလေး နော် ကိုယ်ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ယူဦးမယ်”

တိမ်တမာန် ပျာယာခတ်သွားသည်။ သီရိသန့် ညည်းညူသံ ကျယ်လောင်လာတော့ ရင်တွေ ပလောင်ဆူကာ စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ဝင်လာ၏။

ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့
သီရိသန့်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့
သမီးလေးလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့
ကောင်းသောလာခြင်းနဲ့ သမီးလေး ရှင်သန်ကြီးပြင်းနိုင်ပါစေ။
အမှားတွေ အများကြီး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အဖေရဲ့သမီးလေး
ဖြစ်ပေမယ့် အပြစ်ကင်းတဲ့ သမီးလေး ဖြစ်ပါစေ။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၇)

“ဂျူးဒိတ်ပေးထားတဲ့ ရက်ထက်စောလို့ (Operation) ကော် ပရေးရှင်း လုပ်လိုက်ရတယ်”

“ဗျာ ဟို ကလေးရောလူကြီးရော အခြေအနေ ကောင်းပါ့ မလား ဆရာမရယ်”

သူ့ရင်တွေ အဆမတန် ပူလောင်နေပြီမို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မေးမိသည်။ သူ့ရင်သွေးလေးကို မွေးဖွားပေးမည့် သီရိသန့်အတွက်လည်း စိုးရိမ်မိ၏။

“သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ကလေးရော လူကြီးရော လူကြီး ရော ကျန်းမာပါတယ်၊ ခဏနေရင် သီးသန့်ခန်းထဲကို ကျွန်မတို့ ရွှေ့ ပြောင်းပေးမယ်၊ အဲဒီကျမှ ရှင်လာတွေ့ပေါ့”

စိုးစိုးစာပေ

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အမောပြောကာ ဝမ်းသာသွားပေမယ့် အခုချက်ချင်း မတွေ့ရ သည့်အတွက် ရင်တမမ။

ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ပူလောင်နေမိတာလည်း မသိချေ။ အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ အသိက ရင်ကို ရှိန်းမြဲနွေးထွေး သွား စေ၏။

သူ့ချစ်ရသော ပိုးကို ကလေးမယူခိုင်းမိသည့် အတွက် နောင်တ ရမိသည်။ မင်းတခေတ်အတွက် ဖခင်ကောင်း မဖြစ်ခဲ့ရတာ စိတ်မ ကောင်းဖြစ်မိ၏။

သူ့ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မကောင်းခဲ့ပါလား။

သမီးလေးအတွက်ရော အင်း အရာရာပြုပြင် ပြောင်းလဲတော့ မည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော သီရိသန့် အတွက်ရော သူ့အကောင်းဆုံး ကြိုးစားရမည်။

ဖြူစင်မြင့်မြတ် မေတ္တာတရား ကြီးမားသော ပိုးလို မိန့်ကလေး ဖြစ်အောင် သမီးလေးကို ပုံသွင်းပြုပြင်ရမည်။ အတွေးတို့နှင့် အလိုလို အားမာန်တွေ ပြည့်ဝလာ၏။ ကြည်နူးပီတိတို့နှင့် သီးသန့်ခန်းလေးထဲကို အရောက်မှာ ခွမ်းဖတ်နေသော သီရိသန့်မျက်နှာလေးကို တစ်ခုံစီခုံကြည့် ၍ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သူ့ပြုံးပြလှိုက်၏။

ဆရာမလေး လက်ထဲက သမီးလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဖွဖွလေး နမ်းမွှေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သီရိ သမီးလေးကို ကျန်းမာစွာ မွေးဖွား ပေးတဲ့အတွက်ရောပါ။ ကိုယ်မင်းတို့ သားအမိကို တစ်သက်လုံး သစ္စာ ရှိရှိ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးမာန်ရယ်။ မုသားတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မယုံပါတယ်။ သမီးလေးက ကျွန်မတို့အတွက် ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်ပါ။ သမီးလေးအတွက် ကျွန်မတို့ မိဘတွေက နမူနာ ယူထိုက် တဲ့ လေးစားထိုက်တဲ့ မိဘတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြမယ် ဦးမာန်”

“စိတ်ချပါ သီရိရယ်။ ကိုယ် နောက်ဘယ်တော့မှ မမှားအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး နာမည်ကို ပိုးပွင့်ဖြူလို့ နာမည် ပေးပါရစေနော်။ အမြဲတမ်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး နူးညံ့နွေးထွေးစေချင်လို့ပါ”

ပူလောင်ခြင်းတွေ ကင်းလျက် အေးမြခြင်းတွေနှင့် သီရိပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ပိုးညဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် တိမ်တမာန် အမြင်မှန်ရကာ သူမအပေါ် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သမီးလေးအပေါ် ထားတဲ့ မေတ္တာတရားတွေလည်း ပါပေလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးထွေးတဲ့ မိသားစု ဘဝလေးကို သူမ ပိုင်ဆိုင်

ရတော့မည်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါသည်။ ထိုဘဝလေးက ဆုတောင်းတိုင်း
လည်း မပြည့်တတ်တာမို့ သူမ အသက်ထက်ဆုံး တန်ဖိုးထားရမည်။

ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲမယ့် အမိအဘ မေတ္တာတွေနဲ့ သမီး
လေးဘဝ တစ်သက် အေးချမ်းပါစေကွယ်။ အံ့မည်း ညှို့ပိုင်းနေသော
မိုးသားပြင်ကြီးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချတာမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုံစိန့်နှင့် စနေမိုးလို
အေးချမ်းနေအောင် ရွာနေခဲ့သည်။

ဒီသမီးလေး အတိတ်နိမိတ်ကောင်းနှင့် ပွေးဖွားခဲ့သည်ပဲ။

အခန်း (၃၈)

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ပိုး ပိုးရေ ပိုး”

တဖျောက်ဖျောက် မိုးသံနှင့် တံခါးခေါက်သံက နားထဲမှာ ဗလုံး
ဗထွေး ဖြစ်နေသည်။

မိမိနာမည်ကို အဆက်မပြတ် ခေါ်နေတာမို့ အိပ်ရာထဲက
လူးလဲထလိုက်၏။ မီးခလုတ်တွေ ဖွင့်၍ နာဂီကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်နှစ်နာရီ

“ပိုး ပိုးရေ”

“လာ လာပြီမသက်ရေ”

မမသက် အသံက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာကာ ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ ဖြစ်နေတာမို့ ကမန်းကတန်း တံခါးဖွင့်လိုက်ရသည်။

“မမသက် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား သားထွေးလေ ညနေကတည်းက မိုးရေထဲမှာ ထိုင်နေ

တယ် ထင်ပါကွယ်၊ အခု ချစ်ချစ်တောက် ကိုယ်တွေ့ပူပြီး ဖျားနေလို့ကွယ်၊ မမသက်လည်း အိမ်မှာရှိတဲ့ ဆေးတိုက်ထားတာ မသက်သာလို့ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိတာနဲ့ ပိုးကို လာခေါ်တာ”

“ဟင် သူ မိုးရေထဲ ထိုင်နေတာ မမသက် မသိဘူးလား”

“မသိဘူးလားဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရမလား မသိ ပါဘူးကွယ်၊ ညနေက သူပြန်လာတော့ သူ့အဖေကားနဲ့ ခြံမှာ ဆုံတယ် လေ၊ ဘာတွေပြောခဲ့ကြတယ် မသိပါဘူး။ ဝိုင်တွေတွေနဲ့ အိမ်ထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှာ ထိုင်နေတယ်၊ အချိန်တွေကြာတော့ ထမင်းစားဖို့ မမသက် သွားခေါ်တယ် ထမလာဘူး။ အိမ်ရာဝင်ချိန် ရောက်တော့လည်း ချောမော့ ဖျောင်းဖျါပြီး သွားခေါ်သေးတယ်၊ သူ့ဘာသာ ထမင်းလည်းစားပါ့မယ်၊ အိပ်လည်းအိပ်ပါ့မယ် အန်တီသက် အိပ်နဲ့ပါဆိုလို့ တစ်နေကုန် စိတ်ရော လူပါ ပင်ပန်းနေလို့ မိုးအေးအေးနဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လှဲရင်းက မမသက် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ အခုတစ်ရေး နီးလို့ စိတ်မချဖြစ်ပြီး သူ့အခန်း သွားကြည့်တော့ မရှိဘူးလေ၊ အဲဒါနဲ့ အိမ်ပြင်ထွက်ကြည့်တာ ညနေက ထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ခိုက်ခိုက်ကို တုန်လို့ ခက်ပါတယ်၊ မာန်ရော သားထွေးရော သူတို့ စိတ်ခံစားမှုကို သိပ်ဦးစားပေးကြတာပဲ”

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ မမသက်ကို အားတံ့အား နာနှင့် ပိုးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်း ပိုးလည်း မနက်ဖြန် ပြန်ဖို့ စဉ်းစားရင်း အဝတ် အစားတွေ ထည့်နေမိတာနဲ့ အောက်ထပ်ကို မဆင်းမိဘူး။ အရေး အကြောင်းရှိရင် စောစောစီးစီးက ပိုးကို ခေါ်လိုက်ရောပေါ့ မမသက်ရယ်”

“ကဲပါ ပိုးရယ် အဲဒါတွေ နောက်မှပြော၊ အခုသားထွေးကို လိုက်ကြည့်ပေးပါဦး။ မိုးလည်း မလင်းသေးတော့ ဆေးရုံဆေးခန်းသွားဖို့ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့လည်း အဆင်မပြေဘူး”

ပိုးနှင့် မမသက် အောက်ထပ်က မင်းတခေတ်အခန်းကို ခပ် သုတ်သုတ် ရောက်လာကြသည်။

မီးရောင် ပွေးပွေးအောက်မှာ မင်းတခေတ် မျက်နှာလေးက အဖျားရှိန်နှင့် ပန်းသွေးရောင် ပြေးနေ၏။

မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်ပြီး မျက်လုံး မဖွင့်ဘဲ တအင်းအင်း ညည်းညူသံလေးက သနားစဖွယ်။

ထိုညက မမသက်ရော ပိုးရော တစ်ယောက်မှ ပြန်မအိပ်ရဘဲ မင်းတခေတ်ကို ပြုစုကြရသည်။

ကိုယ့်မြို့လေးကို ပြန်မယ့် ပိုးရဲ့ အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွား ခဲ့၏။

“အဲဒီကိစ္စ နောက်မှ မမသက်တို့ တိုင်ပင်ကြရအောင်ပါ ပိုးရယ်၊ အခုသားထွေး နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မမသက်

တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် တာဝန်ယူနိုင်မှာလဲ၊ ပိုးရှိလို့ မမသက်
စိတ်သက်သာနေတာ၊ ပိုးအပေါ် သားထွေး သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတာ
လည်း ပိုး သိရဲ့သားနဲ့၊ ပစ်စလက်ခတ် လုပ်မသွားပါနဲ့ကွယ်”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပေမယ့် မြို့လေးကို
မပြန်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်။

မင်းတခေတ် နေကောင်းလာလျှင် သူမ နေဖို့ မသင့်တော်သော
ဒီအိမ်ကြီးကို ခွဲခွာဖို့ စဉ်းစားရမည်။

ဒီလိုနှင့် ဆေးထိုးဆေးသောက်လုပ်ကာ သုံးလေးရက်လောက်
နေတော့ မင်းတခေတ် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။

ရေပတ်တိုက်ပေး၊ အဝတ်အစားလဲပေး၊ အားရှိတဲ့ အစား
အသောက်တွေ ကျွေးနှင့် သူမ မအားမလပ် ရှိနေဆဲမှာ

“ကျွန်တော် နေကောင်းရင် မမပိုး ပြန်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“ဪ အေး ပြန်ရမှာပေါ့၊ ငါက မပြန်လို့ ဘာလုပ်နေရ
မှာလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ငါ့အတွက်”

“ဖေဖေမရှိလို့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ပြောဦးမလို့လား၊ ကျွန်တော်
မမကို ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ မလောက်လေး
မလောက်စား ကောင်ငယ်လေးမို့ အလေးအနက် မထားချင်တာလား
မမပိုး”

“ခေတ်ရယ် မင်းအဲဒါတွေ ဘာမှ လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့၊
မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးနဲ့မှ မရင်းနှီးချင်ဘူး၊ မိထွေး
တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေက ငါ့ကို တစ်သက်လုံး
ခြောက်လှန့်နေမှာ ဘယ်သူသိသိ၊ မသိသိ ဒီအိမ်ကြီးကို မင်းရဲ့ မိထွေး
အဖြစ်နဲ့ ငါရောက်လာခဲ့တာ”

“ဖေဖေကို မမေ့နိုင်သေးလို့ အဲဒီအတွေးတွေ ရှိနေတာလားလို့
ကျွန်တော် စွပ်စွဲရင်ရော မမပိုး မငြင်းဘူးမဟုတ်လား”

သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ခပ်လေးလေးပဲ ပိုး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒီ အကြောင်းတွေလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ လွမ်းခဲ့ သတိရ
ခဲ့ရင်တောင် နာစရာနဲ့ ငါဖြေနေပါတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားခဲ့ရင်
ငါပိုပြီး မေ့နိုင်သွားမှာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူ့ရဲ့ အရိပ်
အငွေ့တွေ ရှိနေသေးတာပဲလေ”

ဘယ်လိုတွေ ပြောပြော၊ မမပိုး ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားဖို့
အကြောင်းအရာကတော့ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ချေ။

ရင်မှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လျက်၊ မင်းတခေတ် ရွေးချယ်စရာ
လမ်းစပျောက်နေခဲ့သည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ဒေါက် ဒေါက် သားထွေး အိပ်ပြီလား သား”

အခန်းတံခါးကို ဖွဖွလေးခေါက်၍ ဒေါ်သက်ဝေ ခေါ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ။

ဟိုတစ်ခါလို ဖြစ်မှာစိုး၍ ဒေါ်သက်ဝေ တံခါးကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ထပ်ခေါက်ကြည့်ကာ တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း အခန်းထဲမှာ မင်းတခေတ် မရှိ။

ဟိုဒီ လျှောက်ကြည့်ရင်း ကျန်းမာရေး ရှင်းရှင်းမကောင်းသေးသည့် မင်းတခေတ်အတွက် စိုးရိမ်လာ၏။ မိုးတွင်းကာလမို့ တဖွဲဖွဲရွာနေသော မိုးစက်တွေအောက်မှာ ထီးတစ်ချောင်းနှင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာခြံဝင်းထဲ ဆင်းလာခဲ့ရသည်။

“ဟင် သား သားထွေး မင်းဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းသေးဘဲနဲ့ သားရယ်၊ မိုးရေထဲမှာ ပြန်နေမကောင်းတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အုတ်ပေါင်လေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မင်းတခေတ်အပေါ်က ထီးမိုးပေးရင်း ဒေါ်သက်ဝေ စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်မိသည်။ မင်းတခေတ်က ဒေါ်သက်ဝေကို ခပ်တင်းတင်း ထဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်၏။

“ကျွန်တော်နေကောင်းရင် မမိုး ပြန်သွားမှာပေါ့ အန်တီသက်

အခန်း (၃၉)

“သားထွေး အစားရောကောင်းကောင်း စားရဲ့လားပိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပိုသေချာဂရုစိုက်ပြီး ကျွေးခဲ့ပါတယ် မမသက်၊ ဆေးလည်း တိုက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“အေး အေး ပိုးလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ စောစောအနားယူလိုက်တော့လေ”

ပိုးပြန်မယ့်အကြောင်း စကားစမှာစိုး၍ မမသက်က ပိုးနှင့် ကြာကြာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်။

ဘုရားခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အောက်ထပ် တစ်ခါတည်း ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ပိုးလည်း မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေနှင့် ကိုယ့်အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရသည်။

ရယ်၊ မမပိုး ပြန်သွားတာကို ဘယ်လိုနည်းသားနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိရှိ ကြည့်နေရမလဲ၊ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး နေမကောင်း ဖြစ်နေရင် မမပိုးလည်း တစ်သက်လုံး ပြန်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သေသွားရင်လည်း မမပိုး ပြန်တာ မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့”

“သား သားထွေး သားထွေးလေးရယ်”

ဒေါ်သက်ဝေလည်း မချီတင်ကဲ ငိုချလိုက်မိသည်။ စိတ်ကစား တတ်တဲ့ ဒီအရွယ်ရဲ့ နှလုံးသားက အစွဲလမ်းလည်း ကြီးမားလှချည်လား။ မလုပ်သင့်လုပ်သင့် ချင့်ချိန်တွေ့တော့ရမယ် ဆင်ခြင်တုံတရားလည်း မရှိတော့။

“ဟင် သား သားထွေး ဘာဖြစ်တာလဲ အံ့မယ်လေး”

ဒေါ်သက်ဝေ ထီးကို လွှတ်ချကာ အထိတ်တလန့် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ မင်းတခေတ် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက တအိအိ ပြိုလဲကာ ခေါ်လို့လည်း မရ။ လှုပ်လို့လည်းမရ။

သတိလစ် မေ့မြောနေသော မင်းတခေတ်ကို ဒီတိုင်းထားခဲ့ကာ ပိုးကို ပြေးခေါ်ရသည်။ ပိုးလည်းပြူးပျာ ထိတ်လန့်လျက် အပြေးလိုက်လာ၏။

နှစ်ယောက်သား မနိုင်မနင်းနှင့် မင်းတခေတ်ကို အိမ်ထဲ ပွေ့ခေါ်လာပြီး အဝတ်အစားတွေ လဲပေးကာ ပြုစုကြည့်ကြသည်။ တစ်

ချက်မှ သတိလည်မလာသေးသော မင်းတခေတ်ကို ကြည့်ကာ မမသက်က မျက်ရည်မဆည်နိုင်။

အမြန်ဆုံး ဆေးရုံတင်နိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားလိုက်ရ၏။ မမသက်က ကားမောင်း၍ ပိုးက မင်းတခေတ်ကို ရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးသွားအောင် ဖွေပိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံရောက်လို့ ဆရာဝန်တွေ ပိုင်းဝန်းဂရုစိုက်နေကြတဲ့ အချိန်ထိ ပိုး ဘုရားစာ မပြတ်ဆိုနေမိ၏။

“အံ့မယ်လေး ပိုးရယ် သားထွေးလေး အသက်မှ ရှင်ပါဦးမလား။ သူ့သေသွားရင် ပိုးပြန်သွားတာ မြင်ရမှာ မမှတ်ဘူးတဲ့။ သူတစ်သက်လုံး နေမကောင်းဖြစ်နေရင်လည်း ပိုးပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ မိုက်လိုက်တာ မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာ၊ သူ့အသက်ကိုတောင် မနှမြောဘဲ ပိုးကို ချစ်နေရှာတာ၊ အမေလို အစ်မလို မေတ္တာတွေ ပေးနိုင်တဲ့ ပိုးကို အရမ်းကို တွယ်တာနေရှာတာပါ။ သားထွေးလေးကို သနားပေးပါ။ ငဲ့ညှာပေးပါလား ပိုးရယ်၊ မပြန်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါနော်၊ သူ့သေမယ်ဆိုရင်တောင် အသေဖြောင့်အောင်”

“မ မမသက် မပြောပါနဲ့ အဲလိုကြီး မပြောပါနဲ့ ခေတ် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ပိုး ရင်တွေလည်း အရမ်းနာကျင်နေရပါပြီ၊ ခေတ်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပိုးလည်း ဖြေသာမှာ မဟုတ်ပါဘူး မမသက်ရယ်”

ပိုး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၍ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေသည်။ ဝေဒနာ

တွေ ဆင့်ကဲခံစားရကာ တနင့်တပိုးနှင့် မဖြေသာအောင် ဖြစ်နေ၏။

ခေတ်ရဲ့ ဝိုက်မဲမှုက အဆုံးထိပင်။

မသင့်တော်မှန်း သိရဲ့နဲ့ ခေတ်ဘာကြောင့် လိုချင်ရတာလဲ။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပြောထားရဲ့နဲ့ ခေတ်ဘာလို့ တောင်းတနေရတာလဲ။

ကမ္ဘာဦး အစကတည်းက မွေးဖွားသန္ဓေတည်လာသော ဒီ အချစ်က ခေတ်တွေ စနစ်တွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း နှစ်တွေ ဘယ် လောက်ကြာကြာ တိုးတက် အောင်မြင်မှုတွေ အဆင့်အတန်း ဘယ် လောက်မြင့်မြင့် လူသားတွေ ရှင်သန်နေသရွေ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ တည်မြဲ နေဦးမှာပင်။

မသေဆုံးပါနဲ့ဦး။

မင်း အချစ်ကို ထိတွေ့ မခံစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ မင်း တောင့်တနေတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ပျော်မွေ့စွာ အကြာကြီး နေသွားပါဦး ခေတ်ရယ်။

အခန်း (၄၀)

“ပိုး သား သားထွေး အသက်အန္တရာယ်က လွတ်မြောက် သွားပြီတဲ့ ဆေးရုံကို အချိန်မီ ရောက်လာတာရယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကြိုးစားကုသတာရယ်ကြောင့် အခု သတိလည်း ပြန်ရနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံတော့ တစ်ပတ်လောက် တက်ရဦးမယ်တဲ့၊ သားထွေးက သတိရ လာတာနဲ့ ပိုးကို တမေးတည်း မေးနေတော့တာပဲ အခု မြန်မြန်လာခဲ့ နော် ပိုး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မမသက် ပိုးအခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

မင်းတခေတ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ အိမ်ပြန်ယူနေဆဲ၊ မမ သက်က အိမ်ဖုန်းကို ဝမ်းသာအားရ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြား လာ သည်။

သူမလည်း တလိုက်လိုက်နဲ့ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်

လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။

ပစ္စည်းအနည်းငယ်သာ ယူလျက် ကသုတ်ကရက် လမ်းထိပ်က

Taxi ငှားပြီး ဆေးရုံကို အရောက်ပြန်လာခဲ့၏။

“မမလေး ကားခ မပေးရသေးဘူး ခင်ဗျ”

“ဪ အေး မေ့ မေ့လို့ပါကွယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဘယ်လို ခံစားမှုမှန်း မသိဘဲ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်နေတာလည်း သူမကိုယ် သူမလည်း သတိမထားမိ။

ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးထဲက ကားသမားကို ပိုက်ဆံထုတ် ပေးပြီး ပစ္စည်းထည့်တဲ့ အိတ်ကို မေ့သေး၏။ ကားသမားက ပြုံးစိစိနှင့် လက်လှန်းပေးမှ ဆတ်ခနဲယူပြီး လှည့်ထွက်ရသည်။

“ဟင် ကိုကို”

သူမ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းတွေ ယိမ်းယိုင်သွား၏။ သိရိသန့်ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်က ကြင်နာစွာ ဖက်ပွေ့ထားပြီး ကျန် လက်တစ်ဖက်က ရင်သွေးလေးကို ယုယုယယ ပိုက်ပွေ့လာတဲ့ ကိုကို့ ကို အဝင်အထွက် မှန်ချပ်တွေ အတွင်းမှ သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ ဇနီးသည် မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၊ ရင်သွေးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ဖြင့် နွေးထွေးမှုတွေနှင့် မအားမလပ် ဖြစ်နေရှာသော ကိုကို သူမကို မမြင်ခင် နံရံတစ်ခုဖက်ကို ပုန်းကွယ်နေလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မကို မြင်လို့ ကိုကိုတို့ မိသားစုလေး စိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ဒီလို နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝလေးမှာ ကိုကို ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေတာ မြင်တော့ ကျွန်မ ပီတိဖြစ်ရပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး ဖြစ်ပါစေ ကိုကို”

တီးတိုးရေရွတ်မိကာ ကိုကိုတို့ မိသားစုလေး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားမှ သူမ မျက်စိတဆုံး လိုက်ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည် ကျမိသည်။

ဒီမျက်ရည်တွေက ကိုကို့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ အထီးကျန် မေတ္တာငတ်နေတဲ့ မင်းတခေတ်အတွက်ပါ။ ဒီကလေးကို သူမ ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်လျှင်၊ ပစ်စလက်ခတ် ထားပစ်ခဲ့လျှင် ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သလဲ ဆိုတာ၊ သူမတဆုံးထိ သိမြင်ခံစားရပြီးပြီ။

နောက်ထပ် အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်တာ တဏှာရာဂနဲ့ အပေး အယူ အရောင်အဆင်းတွေပါတဲ့ အချစ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။

အဖြူရောင်သက်သက် မေတ္တာတရားတွေနဲ့ ပေးဆပ်ချင်တာ ပါ။

ဆေးရုံ လှေကားထစ်တစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ် တက်နေ မိတဲ့ သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက စေတနာ ဆန္ဒအမှန်နှင့် သွက်လက်ပြန်ပြန် နေခဲ့သည်။

“ဟော ပိုးရောက်လာပြီ၊ ဒီမှာလေ ပိုး မြို့လေးကို မပြန်ပါဘူး။

အိမ်ကို ခဏသွားတာပါဆိုတာ မယုံဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မြန်မြန် ဒီနား
လာပြီး ရှစ်လုံးပြလိုက်စမ်းပါ ပိုး ရယ်”

“ဟင်း ဟင်း ပိုးရောက်လာပြီပဲ၊ မမသက် မြန်နားချင် နားလေ
ပိုး တစ်လှည့် စောင့်ပေးပါမယ်”

“အင်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ငြီးငွေ့နံ့စော်နေပြီ အိပ်ပြန်ရေပိုးချိုး
ပြီးမှ မမသက် မြန်လာခဲ့မယ်နော်။ ကဲ သားထွေး မင်းမမပိုးလာရင်
အန်တီသက် မြန်လို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အကြာကြီးနားပြီးမှ မြန်လာလည်း ဖြစ်တယ်”

“ခွေးကောင်လေး ကျေးဇူးကန်းတယ်”

မမသက်က ချစ်စနိုးနှင့် ဆဲဆိုကာ မြန်သွားသည်။

ပိုးက မမသက် ထိုင်သွားတဲ့ ထိုင်ခုံလေးကိုယူ၍ မင်းတခေတ်
ခုတင်နားမှာ တိုးကပ်ထိုင်လိုက်၏။

“မမပိုး”

“ဟင်”

မင်းတခေတ်က သူမ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍
လေသံပျော့ပျော့လေးနှင့် ခေါ်လိုက်သည်မို့ မျက်ခုံးပင့် မေးလေးငေါ့ကာ
ထူးလိုက်ရသည်။

ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း မင်းတခေတ် လက်ပေါ်ထပ်၍
ဖွဖွလေး မြန်လည်ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် နေကောင်းရင် ပြန်ဦးမှာလားဟင်”
သူမ ညင်ညင်သာသာလေး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မြန်မြန်နေကောင်းအောင် နှစ်သိမ့်နေတာလား”
သူမ တစ်ခါထပ်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

“မမ ကျွန်တော့်အနားမှာ မရှိတဲ့နေ့က ကျွန်တော် သေတဲ့နေ့
ပဲ”

မင်းတခေတ် လက်လေးကို သူမ တင်းခနဲ ဖိဆုပ်ညှစ်လိုက်
သည်။

“အဲဒီလိုစကားတွေ မပြောနဲ့တော့ကွာ၊ မမ မင်းအနားမှာ
နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ”

“တ တကယ်လား”

သူမ ကြည်လင် အေးချမ်းနေသော အပြုံးနှင့် ခပ်သွက်
သွက်လေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ လူမမာ ပိုက်ကြိုးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ သတိထား
လေ၊ ဘာလို့ ကုန်းထနေရတာလဲ”

“အာ အဲဒါတွေ ဆွဲဖြုတ်ပစ်လည်း ကျွန်တော်မသေနိုင် တော့
ဘူး။ မမ ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိမယ်ဆိုရင် သေမင်းကိုလည်း အံ့တု

တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်”

“မပိုနဲ့ လျှောက်မပြောနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနော်၊ အဲဒီအတိုင်း ငြိမ်
နေပါ၊ မင်းရှေ့မှာ ဒီအတိုင်းရှိနေမယ့် ဥစ္စာ”

“တစ်သက်လုံးလား”

“အင်းပေါ့”

ကောင်လေးမျက်နှာ ချိုအိပြုံးမြဲသွား၏။

မျက်လုံးတွေက ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားသလို လင်းလက် တောက်
ပနေကာ အချစ်ရည်တွေ ရွန်းစိုကြည်လှဲနေသည်။

အိမ်မပျော်ခဲ့ကြတဲ့ ညစဉ်ညတိုင်းကလည်း ဝေနေအောင် ပွင့်
တော့မယ့် ညတွေဆိုတာလည်း သေချာလေပြီ။

ကြည့်စမ်း ကြည့်နူးစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ဗျူး